

UDKAST

Forslag

til

Lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Denne lov finder anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på:

- 1) Varmeproduktionsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til produktionen, herunder affaldsforbrændingsanlæg og kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder, omfattet af lov om varmforsyning, og
- 2) elproduktionsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til produktionen, herunder kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW, omfattet af lov om elforsyning.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) CO₂-fangst: Opsamling af CO₂ direkte fra forbrændingsprocesser, herunder aktiviteter på anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.
- 2) CO₂-fangstaktivitet: Alle dele af processen knyttet til gennemførelse af CO₂-fangst, herunder etablering, drift, vedligeholdelse, udskiftning og afvikling af fangstanlæg og rørledningsanlæg til transport af CO₂ samt midlertidig CO₂-lagring.
- 3) CO₂-fangstvirksomhed: Et kommunalt selskab eller en privat virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter i et selskab eller virksomhed, som er adskilt fra en el- eller varmereproduktionsvirksomhed eller er en del af en el- eller varmereproduktionsvirksomhed, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., og § 4.
- 4) Midlertidig CO₂-lagring: Lagring af CO₂ i et lager placeret nær et CO₂-fangstanlæg til brug for midlertidig lagring af indfanget CO₂ fra det pågældende CO₂-fangstanlæg med henblik på videre transport til udnyttelse eller permanent lagring.
- 5) Rørledningsanlæg: Rørledningsinfrastruktur med nær tilknytning til et CO₂-fangstanlæg til brug for videre transport af den indfangede CO₂, herunder alle hjælpeanlæg, der funktionelt er forbundet til transportsystemet.

UDKAST

Kapitel 2

Organisering af CO₂-fangstaktiviteter

§ 3. En kommune kan alene eller sammen med andre kommuner eller private virksomheder deltage i CO₂-fangstaktiviteter knyttet til et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen ejer helt eller delvist. Kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, som kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommuner ud over stk. 1 kan deltage i andre CO₂-fangstaktiviteter, hvis disse kan medvirke til at finansiere CO₂-fangsten, herunder salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse, og at salget skal ske på markedsvilkår.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, jf. stk. 1, kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil, herunder om de aktiviteter, der kan udøves. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at den tilknyttede virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i et særskilt selskab med begrænset ansvar, og regler om en omsætningsgrænse, hvis den tilknyttede aktivitet varetages af samme selskab som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter, samt regler om regnskabsmæssig og forretningsmæssige forhold.

§ 4. Private virksomheder, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, kan varetage disse aktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

§ 5. Varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, skal CO₂-fangstvirksomheden være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp, jf. lov om varmforsyning.

Kapitel 3

Finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

§ 6. Modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktivitet på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, skal den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, i priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, opkræve en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Værdien skal indgå i beregningen af støttebeløbet.

UDKAST

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i stk. 1.

§ 7. Har en virksomhed, der ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg, fået meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter, end det, som virksomheden faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende kvoter CO₂-fangst, kan virksomheden overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden.

Stk. 2. Skyldes de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 1 CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, skal den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, overføre de overskydende gratis CO₂-kvoter til den virksomhed, der tildeles statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteter, jf. stk. 3.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om de overskydende CO₂-kvoter, jf. stk. 1 og 2, herunder om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne og om overførselstidspunktet.

§ 8. En kommune kan i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. En kommune kan på tilsvarende vis som efter stk. 1 stille garanti for lånoptagelse til finansiering i forbindelse med, at kommunen helt eller delvist overtager en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed herunder ved erhvervelse af aktier i virksomheden, eller finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. En kommune kan alene stille garanti for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer, jf. stk. 1, eller med garantien vil eje, jf. stk. 2.

Stk. 4. Kommunens beslutning om at stille garanti, jf. stk. 1 og 2, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

§ 9. En kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, kan i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, forpligte sig økonomisk i forhold til

- 1) gennemførelse af den CO₂-fangstaktivitet, kommunen deltager i, og
- 2) gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.

Stk. 2. Kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

UDKAST

§ 10. En kommune kan indskyde kapital til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en virksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En kommune kan alene indskyde kapital efter stk. 1 svarende til den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer før kapitalindskuddet.

Stk. 3. Kommunens beslutning om at indskyde kapital, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

§ 11. Varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, skal CO₂-fangstvirksomheden sikre, at der er regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden, jf. lov om varmeforsyning, som hvis de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte virksomheder. Det samme gælder for en varmeproduktionsvirksomhed, som indkøber CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Stk. 2. Forsyningstilsynet kan fastsætte nærmere regler om krav til dokumentation og krav om revisorerklæring i forbindelse med regnskaber for CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 1, forudsat at disse krav er nødvendige for tilsynet.

Kapitel 4

Kommunal modregning m.v.

§ 12. Kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der er omfattet af § 1, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer andele i sådanne virksomheder.

Stk. 2. Selskabsmæssige omstruktureringer er ikke omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejerandele i de virksomheder, som berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Dette er dog betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af stk. 1.

Stk. 3. Registreringen skal omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen (rådighedsdatoen), og beløbets størrelse.

Stk. 4. Ved afståelse af ejerandele omfattet af stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution anses afståelsestidspunktet for rådighedsdato efter stk. 3, og der skal efter stk. 1 registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele.

Stk. 5. Kommuner indberetter senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgiver erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer.

UDKAST

Stk. 6. Indberetningen skal angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og skal ledsages af dokumentation for størrelsen af de registrerede uddelinger og vederlag og for de registrerede rådighedsdatoer. Endvidere skal indberetningen angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor der efter stk. 10 sker reduktion i kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Rentesaften fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Finder tilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, kan tilsynet forlange yderligere dokumentation.

Stk. 7. Kommuner kan ved indberetning efter stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 fratække beløb, som i medfør af § 13, stk. 1 eller 6, har ført eller samtidig fører til reduktion i kommunernes statstilskud i henhold til stk. 9. Kommuner kan endvidere ved indberetning efter stk. 5 fratække

- 1) et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller fastsat i medfør af § 35, stk. 5, jf. stk. 1 eller stk. 9, 2. pkt., i lov om gasforsyning, og som nettoprovenuets vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i henhold til § 35, stk. 6-8, i lov om gasforsyning, og
- 2) beløb, som i medfør af § 2, stk. 3, eller § 7 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i henhold til § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber.

Stk. 8. Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt de indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter stk. 7 kan godkendes. Kan Forsyningstilsynet ikke godkende disse, fastsætter tilsynet rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag.

Stk. 9. Forsyningstilsynet giver senest den 1. maj hvert år Indenrigs- og Sundhedsministeriet meddelelse om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb inklusiv beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Indenrigs- og Sundhedsministeriet reducerer herefter kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Hvis beløbet efter 2. pkt. overstiger det modregnede beløb i det første modregningsår, beregner Indenrigs- og Sundhedsministeriet en forrentning af restbeløbet fra den 1. november i indberetningsåret til den 1. juli i året efter indberetningsåret. Rentesaften fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret.

§ 13. Kommuner må ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 12, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter.

UDKAST

Klima, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 12, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 3. I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Stk. 4. Aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning.

Stk. 5. Bestemmelsen i stk. 4 og § 3, stk. 1, i lov om fjernkøling er ikke til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab.

Stk. 6. Kommuner godtgør senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af § 14, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med stk. 3, betragtes de pågældende midler som uddelinger efter § 12, stk. 1. Forsyningstilsynet fastsætter rådighedsdatoen, beløbets størrelse og en beregnet forrentning i henhold til § 12, stk. 6. Kan en kommune ikke afgive erklæring i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af § 14, giver Forsyningstilsynet klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom. Klima-, energi- og forsyningsministeren træffer herefter afgørelse om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1.

Stk. 7. Klima-, energi og forsyningsministeren kan bestemme eller fastsætte regler om, at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6.

§ 14. Klima-, energi og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning efter § 12, stk. 6, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af § 12, stk. 2 og 5, og § 13, stk. 3-6, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor.

UDKAST

Stk. 2. Klima-, energi og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 13, stk. 1, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor.

Kapitel 5

Øvrige bestemmelser

§ 15. En kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, kan ansøge klima-, energi- og forsyningsministeren om tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg efter lov om rørført transport af CO₂. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte vilkår i tilladelsen, herunder vedrørende tilladelsens varighed.

Stk. 2. En kommune kan ansøge klima-, energi- og forsyningsministeren om tilladelse til etablering og drift af installationer til midlertidig lagring af CO₂, for så vidt disse ligger i nær tilknytning til kommunens rørledninger. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte vilkår i tilladelsen, herunder vedrørende tilladelsens varighed.

§ 16. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Kapitel 6

Tilsyn, klage og straf

§ 17. Forsyningstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, og § 11, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, og § 11, stk. 2.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med overholdelsen af § 5 for så vidt angår privatejede CO₂-fangstvirksomheder.

§ 18. Forsyningstilsynet kan indhente oplysninger hos en virksomhed omfattet af loven, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af loven. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af loven, såfremt der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

Stk. 2. Forsyningstilsynet kan pålægge en virksomhed omfattet af stk. 1 inden for en bestemt frist at tilvejebringe de oplysninger, herunder at tilvejebringe dem i en bestemt form, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af loven.

§ 19. Forsyningstilsynet kan til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter § 17, stk. 1, få adgang til lokaler, der

UDKAST

benyttes af en virksomhed omfattet af tilsynet i § 17, stk. 1, og på stedet gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af loven, såfremt der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt bistand ved udøvelsen af beføjelserne efter stk. 1.

§ 20. Hvis Forsyningstilsynet i forbindelse med sit tilsyn efter § 17, stk. 1, konstaterer, at en virksomhed ikke overholder kravene i § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, eller § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, eller § 11, stk. 2, kan Forsyningstilsynet træffe afgørelse om påbud om at overholde det pågældende krav. Forsyningstilsynet kan endvidere i forbindelse med sit tilsyn med overholdelsen af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, træffe afgørelse om godkendelse om fordelingen af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet eller træffe afgørelse om en anden fordeling.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan ved sit tilsyn efter § 17, stk. 2, træffe afgørelse om påbud om at overholde § 5.

Stk. 3. Forsyningstilsynets afgørelser skal meddeles skriftligt og indeholde oplysning om de forhold og synspunkter, som har været bestemmende for afgørelsen.

§ 21. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan udstede regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, af bestemmelser fastsat i henhold til loven eller af EU-retsakter om forhold omfattet af loven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse virksomheder.

Stk. 2. En digital ansøgning anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for myndigheden.

§ 22. Omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 17, stk. 1, betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Forsyningstilsynet fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostninger efter stk. 1. Afgørelser truffet i henhold til regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

UDKAST

§ 23. Forsyningstilsynet gør klima-, energi- og forsyningsministeren opmærksom på forhold, som ifølge tilsynet kan have betydning for ministerens varetagelse af opgaver efter denne lov.

§ 24. Klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf kan påklages til Energiklagenævnet.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Stk. 3. Klage, jf. stk. 1, skal være indgivet skriftligt, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt. Udløber klagefristen på en lørdag eller helligdag, forlænges klagefristen til den følgende hverdag.

Stk. 4. Energiklagenævnet kan hos virksomheder omfattet af loven indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af nævnets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til loven.

§ 25. Energiklagenævnets formand kan efter nærmere aftale med nævnet træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der behandles efter denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf.

§ 26. Søgsmål til prøvelse af afgørelser efter loven eller de regler, der fastsættes i medfør af loven, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt. Er afgørelsen eller beslutningen offentligt bekendtgjort, regnes søgsmålsfristen dog altid fra bekendtgørelsen.

Stk. 2. Afgørelser, der kan prøves af Energiklagenævnet, kan ikke indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

§ 27. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) undlader at foretage registrering, jf. § 12, stk. 1, foretage indberetning, jf. § 12, stk. 5, afhænde ejerandele, jf. § 13, stk. 1, eller afgive erklæring, jf. § 13, stk. 6,
- 2) anvender midler i strid med § 13, stk. 3,
- 3) undlader at efterkomme afgørelse efter § 12, stk. 8, § 13, stk. 6, § 18, stk. 2, eller § 20, stk. 1 eller 2, eller
- 4) meddeler Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet urigtige eller vildledende oplysninger eller efter anmodning undlader at afgive eller tilvejebringe oplysninger, jf. § 18, stk. 1, og § 24, stk. 4.

Stk. 2. I forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

UDKAST

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 7 *Ikrafttræden*

§ 28. Loven træder i kraft den 1. januar 2025.

Kapitel 8 *Ændringer i anden lovgivning*

§ 29. I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 124 af 2. februar 2024 foretages følgende ændringer:

1. I § 2 b, *stk. 3*, ændres »jf. dog *stk. 4-6*« til: »jf. dog *stk. 4-7*«.
2. I § 2 b indsættes som *stk. 4*:
»*Stk. 4.* En kommune kan uanset *stk. 3* deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, *stk. 1, nr. 3*«
Stk. 4-6 bliver herefter til *stk. 5-7*.
3. I § 2 b, *stk. 6*, som bliver *stk. 7*, ændres »*stk. 4*« til: »*stk. 5*«.
4. I § 2 c, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »§ 20 b« til: »§ 20 b, *stk. 1, 2 og 5*«.
5. I § 20, *stk. 8*, ændres »tildelte kvoter efter lov om CO₂-kvoter« til: »CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren efter lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om,«.
6. § 20, *stk. 9*, affattes således:
»Hvis klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, der faktisk har været behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, skal værdien af de overskydende CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af *stk. 1*, medmindre de overskydende CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter efter lov om CO₂-fangst i forsyningssektoren og er overført til en CO₂-fangstvirksomhed.«
7. I § 20, *stk. 11*, affattes således:
»Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i *stk. 8*, og om de overskydende CO₂-kvoter efter *stk. 9*, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, jf. lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, og regler om administration af ord-

UDKAST

ningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere.«

8. I § 20 b indsættes to nye stykker:

»Stk. 3. Har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, kan varmeproduktionsanlæg, jf. § 2, stk. 1, nr. 3, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW i prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser indregne en værdi, jf. regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af CO₂-afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst.

Stk. 4. En virksomhed, som driver et fremføringsanlæg, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, kan i prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser højst indregne en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har indregnet i prisen efter stk. 3.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 5.

9. I § 23 m, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: »lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

10. I § 23 m, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning«: »lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 30. I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1248 af 24. oktober 2023, som ændret ved lov nr. 1787 af 28. december 2023 foretages følgende ændringer:

1. I § 4 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 9 og stk. 10« til: »stk. 9-11«.

2. I § 4 a indsættes som stk. 9:

»En kommune kan, uanset stk. 1, 1. pkt., deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 4 a, stk. 1.«

Stk. 9 og 10 bliver herefter til stk. 10 og 11.

3. I § 37 a, stk. 2, indsættes efter »lov om fjernkøling«: »lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

UDKAST

4. I § 37 a, stk. 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.
5. I § 37 a, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om varmforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

§ 31. I lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 296 af 17. marts 2023, som ændret ved § 4 i lov nr. 1555 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. § 7 b ophæves.

§ 32. I lov nr. 690 af 8. juni 2018 om Forsyningstilsynet foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, 1. pkt., ændres »lov om fremme af vedvarende energi og« til: »lov om fremme af vedvarende energi, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og«.
2. I § 11, stk. 1, ændres »lov om fremme af vedvarende energi og« til: »lov om fremme af vedvarende energi, § 22 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og«.

§ 33. I lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 63 af 19. januar 2021, foretages følgende ændringer:

1. I § 15, stk. 1, 1. pkt., ændres »jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning og § 23 l, stk. 10 i lov om varmforsyning,« til: »jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning, § 12, stk. 9 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og § 23 l, stk. 10 i lov om varmforsyning,«.

§ 34. I lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 132 af 16. februar 2016 og § 1 i lov nr. [L106] af X. maj 2024, foretages følgende ændring:

1. I § 19, stk. 2, ændres »varmforsyning og« til: »varmforsyning,«, og efter »gasforsyning« indsættes: »og lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Kapitel 9 *Territorialbestemmelse*

- § 35. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Kommunal hjemmel til CO₂-fangst
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.1.3. Den foreslåede ordning
 - 3.2. Fleksibel selskabsorganisering
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.2.3. Den foreslåede ordning
 - 3.3. Beskyttelse af varmekunderne
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.3.3. Den foreslåede ordning
 - 3.4. CO₂-kvoter og -afgifter
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.4.3. Den foreslåede ordning
 - 3.5. Kommunal finansiering herunder modregning
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.5.3. Den foreslåede ordning
 - 3.6. Tilsyn og klageadgang
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.6.3. Den foreslåede ordning
 - 3.7. Ændringer i andre love
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.7.3. Den foreslåede ordning

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
 - 9.1. Statsstøtteretlige aspekter
 - 9.2. Lov om tjenesteydelser i det indre marked
 - 9.3. Øvrige EU-retlige forhold
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Hovedformålet med lovforslaget er at skabe klare rammevilkår for CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren ved at fjerne regulatoriske barrierer, så sektorens betydelige CO₂-fangstpotentiale kan bringes i spil. Dette understøtter realiseringen af Danmarks CO₂-reduktionsmål.

Ifølge FN's klimapanel (IPCC) scenarier skal der globalt lagres 730 milliarder tons CO₂ frem mod 2100 for at kunne indfri Parisaftalens mål. I Danmark kan CO₂-fangst og -lagring bidrage som et virkemiddel til at reducere CO₂-udledningerne fra (kraft)varmeværker, herunder affaldsforbrændingsanlæg, biogasanlæg og tung industri. Danmarks undergrund er samtidig velegnet til CO₂-lagring, da de Nationale Geologiske Undersøgelser for Danmark og Grønland (GEUS) anslår, at Danmarks undergrund har plads til i alt 12-22 milliarder tons CO₂, hvilket svarer til op mod 500 års udledninger i Danmark. Desuden kan fangst og efterfølgende anvendelse (CCU) understøtte fremstilling af fx skibs- og flybrændsler. En hurtig udvikling af markedet for CO₂-fangst og -lagring kan betyde både store investeringer og flere grønne arbejdspladser i Danmark.

Med dette lovforslag foreslås klare og ensartede vilkår for etablering og drift af CO₂-fangst i forsyningssektoren for at understøtte udviklingen af markedet for fangst, -lagring og anvendelse af CO₂ og understøtte, at kommunale og private aktører i højere grad ligestilles.

Forsyningssektoren udgør en betydelig del af det danske CO₂-fangstpotentiale, hvor en stor del af potentialet findes på kommunalt ejede anlæg. Klarhed om rammevilkår understøtter lige konkurrence mellem kommunalt- og privatejede selskaber og mellem forskellige sektorer i forbindelse med det kommende udbud af CCS-puljen. Herved skabes størst mulig konkurrence

om de statslige støttemidler, hvilket øger sandsynligheden for at puljen bidrager med de forventede CO₂-reduktioner.

For en nærmere udfoldelse af lovforslagets baggrund henvises til nedenstående afsnit 2.

Loven sikrer en klar og tydelig hjemmel til CO₂-fangst på kommunale el- og varmeproduktionsvirksomheder. Samtidig sikrer loven hjemmel til fleksibel selskabsorganisering for el- og varmeproduktionsvirksomheder, således at forskellige typer af aktører får mulighed for at deltage i CO₂-fangst.

Loven sikrer klare rammer for finansiering af CO₂-fangst, således at CO₂-fangst kan finansieres af indtægter fra sparede CO₂-kvoter og -afgifter, salg af klimakreditter og salg af CO₂ til anvendelse. Det bliver herved muligt at opkræve værdien af sparede kvoter og afgifter, der skyldes CO₂-fangst, i varmepriserne, hvilket ikke medfører en stigning i varmeprisen i forhold til prisen i dag.

Loven understøtter at omkostningerne til etablering af CO₂-fangst ikke overvælttes på forbrugerne, herunder ved at CO₂-fangst skal være selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet og selskabsmæssigt eller regnskabsmæssigt adskilt fra varmeproduktionen.

Loven giver kommunerne bedre mulighed for at bære finansiel risiko for CO₂-fangst på egne anlæg i form af indskud af egenkapital og garanti for lån. Kommunalbestyrelsens beslutninger bliver omfattet af et delegationsforbud og vil således ikke kunne overlades til andre niveauer i kommunen. Det vil dermed være transparent, hvilken risiko kommunen – og dermed skatteborgerne – bærer.

2. Lovforslagets baggrund

Der blev den 7. februar 2024 indgået en bred politiske aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne), Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og Alternativet: *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”). Aftalepartierne noterede sig heri, at aftalen vil bidrage til at fjerne væsentlige regulatoriske barrierer og styrke rammevilkårene for CO₂-fangst i sektoren.

Aftalepartierne ønsker med aftalen at understøtte forsyningssektorens mulighed for at byde ind på den kommende CCS-pulje og styrke rammerne for, at udrulning af fangst af CO₂ i forsyningssektoren på sigt kan blive markedsbaseret. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Dette skal ske gennem forbedrede selskabsøkonomiske incitamenter via bl.a. afgifter eller tilskud og kvoter for CO₂ fra fossile kilder og

evt. salg af klimakreditter, der skal blive de bærende økonomiske incitamenter i markedet.

Aftalepartierne noterede sig dog, at fangst og lagring af CO₂ i de kommende år fortsat forventes at være afhængig af statslig støtte. Aftalepartierne ønskede derfor med aftalen at skabe klarhed om rammevilkårene for forsyningssektoren inden det første udbud af CCS-puljen i 2024.

Det er samtidig formålet med aftalen at minimere risikoen for, at omkostningerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren overvælttes på forbrugerne.

Med henblik på at fjerne barrierer, som identificeret i den politiske aftale, og på at tilvejebringe klare og tydelige rammer for CO₂-fangsten, foreslås det med dette lovforslag at skabe regulering af CO₂-fangst, således at der sikres klar kommunal hjemmel til CO₂-fangst, klare og tydelige rammer til fleksibel selskabsorganisering for forsyningselskaber, tilstrækkelig beskyttelse af varmekunderne, samt klare og tydelige rammer for finansiering af CO₂-fangst.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Kommunal hjemmel til CO₂-fangst

3.1.1. Gældende ret

En kommune kan efter kommunalfuldmagtsreglerne varetage forsyningsvirksomhed, dvs. forsyning af borgere og virksomheder med vand, elektricitet, varme og gas, idet det er et af kommunalfuldmagtens traditionelle opgaveområder. Denne adgang til at deltage i forsyningsvirksomhed er en undtagelse til udgangspunktet om, at kommuner ikke uden lovhjemmel må drive handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed. Adgangen til at drive forsyningsvirksomhed blev dog hjemtaget i de forskellige sektorlove, herunder elforsyningsloven, varmforsyningsloven, vandsektorloven og gasforsyningsloven. Kommunernes adgang til at deltage i forsyningsvirksomhed hviler derfor nu på den skrevne lovgivning, men kan dog fortsat hvile på kommunalfuldmagtsreglerne i det omfang, den skrevne lovgivning ikke har erstattet kommunalfuldmagtsreglerne.

CO₂-fangst er erhvervsvirksomhed, som en kommune efter kommunalfuldmagtsreglerne ikke kan varetage uden særskilt hjemmel.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

UDKAST

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning udgør mindre end 10 pct. af selskabets udgifter og omkostninger, jf. nr. 1, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning ikke overstiger 10 mio. kr., jf. nr. 2, og den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden, jf. nr. 3.

Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

En betingelse for kommunens deltagelse i CO₂-fangstvirksomhed er, at virksomheden skal udspringe af varmforsyningsvirksomheden. Herudover skal CO₂-fangstvirksomheden være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Endelig skal CO₂-fangstvirksomheden have et væsentligt mindre arbejdsomfang og økonomisk omfang end varmforsyningsvirksomheden og må som udgangspunkt ikke overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

En betingelse for kommunens deltagelse i CO₂-fangstvirksomhed er, at der er en naturlig og snæver sammenhæng mellem elproduktionsvirksomheden

og den deraf udspringende CO₂-fangstvirksomhed, og endvidere at den tilknyttede virksomhed skal have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end den tilsvarende hovedvirksomhed, og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Der er således hjemmel i de gældende regler til, at kommuner vil kunne deltage i CO₂-fangst, men de vil være underlagt visse begrænsninger.

Med lov om rørført transport af CO₂ [lov nr.] er der mulighed for at opnå tilladelse til at etablere og drive rørledningsanlæg til transport af CO₂. Der er dog ikke med de gældende regler direkte hjemmel til, at kommunalt ejede varme- eller elproduktionsvirksomheder kan etablere og drive rørledningsanlæg til transport af CO₂.

Det følger af § 4, stk. 3, i lov om rørført transport af CO₂, at loven ikke finder anvendelse på lokale rørledninger. Det følger af bemærkningerne, at § 4, stk. 3, medfører, at lokale rørledninger, der indgår som en integreret del af et anlæg, der anvendes til f.eks. anvendelses-, mellemlagrings-, eller lagringsvirksomhed, ikke vil være omfattet af tilladelseskravet i den foreslåede § 4. Sådanne rørledninger påregnes således behandlet i forbindelse med godkendelse af anlægget efter særlovgivning afhængig af typen af anlæg.

Ifølge bemærkningerne til § 4 i lov om rørført transport af CO₂ finder bestemmelsen ikke anvendelse på interne rørledninger inden for CO₂-fangstvirksomhedens matrikel til transport af CO₂ med henblik på driften af fangsten.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.1.2.1. Hjemmel til CO₂-fangst

Siden 2020 er der indgået en række politiske aftaler med henblik på at sikre en markedsbaseret udrulning af CCS i Danmark. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). De politiske aftaler sætter overordnet rammerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren. Det er med *Aftale om en køreplan for fangst, transport og lagring af CO₂ (Anden del af en samlet CCS-strategi)* af 14. december 2021 aftalt, at CCS skal udrulles på markeds-mæssige vilkår. Det følger bl.a. af denne aftale, at kommunerne, herunder kommunalt ejede (kraft)varmeproduktionsanlæg, skal kunne deltage i CO₂-fangst, og at der skal sikres lige konkurrence mellem kommunalt og privatejede virksomheder i forbindelse med de statslige CCS-udbud. De overordnede rammerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren blev genbekræftet med *Aftale om styrkede rammevilkår for CCS i Danmark* af 20. september 2023.

Forsyningssektoren, herunder affaldsforbrændingsanlæg, udgør en betydelig del af det danske CO₂-fangstpotentiale, hvoraf en stor del af potentialet

UDKAST

findes på kommunalt ejede anlæg. Hensigten med dette lovforslag er at skabe rammer, inden for hvilke også kommunerne vil kunne bidrage til at indfri dette fangspotentiale. Der henvises endvidere til afsnit 2. om lovforslagets baggrund.

Det følger således af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at kommuner vil skulle have adgang til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter på en sådan måde, at der sikres lige konkurrencevilkår mellem kommunerne og private virksomheder i forbindelse med deltagelse i CCS-udbuddene.

Private virksomheder har allerede i dag mulighed for at deltage i CO₂-fangst og dermed i udbuddene. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor for det første, at der vil være behov for med lovforslaget at sikre, at også kommunerne vil have mulighed for at deltage. Kommunerne har ikke med udgangspunkt i kommunalfuldmagten adgang til at deltage i CO₂-fangst, hvorfor der vil skulle fastsættes regler, som giver kommunerne hjemmel hertil.

Kommuner har efter gældende regler hjemmel til at deltage i CO₂-fangst, idet det i de to bekendtgørelser om kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed under varmforsyningsloven og elforsyningsloven er fastsat, at bekendtgørelserne også omfatter CO₂-fangst. Kommuner vil derfor med de gældende regler kunne deltage i udbud af CCS-puljen. Med kommunal deltagelse i tilknyttet virksomhed følger dog nogle begrænsninger i reglerne. Det betyder bl.a., at den CO₂-fangstvirksomhed, som kommunerne vil kunne deltage i, skal have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end el- eller varmforsyningsvirksomheden, hvorefter omsætningen i CO₂-fangstvirksomheden som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen i el- eller varmforsyningsvirksomheden. Dette gælder, hvor en kommune varetager sine CO₂-fangstaktiviteter i et selvstændigt selskab.

Hvis en kommune i stedet vælger at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en varmforsyningsvirksomhed, er det efter reglerne i varmforsyningsloven en forudsætning, at CO₂-fangstvirksomhedens samlede nettoomsætning udgør mindre end 10 pct. af varmforsyningsvirksomhedens udgifter og omkostninger. Herudover er det en forudsætning, at CO₂-fangstvirksomhedens samlede nettoomsætning ikke overstiger 10 mio. kr. og endelig, at CO₂-fangstvirksomheden holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden i selskabet. Der henvises til afsnit 3.1.1.

Private virksomheder, som måtte deltage i CO₂-fangstaktiviteter, vil ikke være underlagt samme begrænsninger. Det betyder, at kommuner og private virksomheder ikke vil være konkurrencemæssigt ligestillede i forbindelse

UDKAST

med tildeling af midler fra CCS-puljen. Ministeriet vurderer derfor for det andet, at der vil være behov for med lovforslaget at sikre, at de begrænsninger, som alene gælder for kommunernes deltagelse i CO₂-fangst, vil blive fjernet, og at der ikke længere vil være en begrænsning for omsætningen i kommunale CO₂-fangstvirksomheder.

Det følger videre af aftalen, at det vil skulle være muligt for kommunerne at indgå i partnerskaber om CO₂-fangstprojekter med private virksomheder, hvorved kommunernes risiko kan mindskes. Ministeriet vurderer derfor for det tredje, at der vil være behov for med lovforslaget at sikre, at kommunerne ikke er udelukkede fra at indgå samarbejder med andre om CO₂-fangst. For at skabe så meget fleksibilitet som muligt og dermed understøtte udrulningen af CO₂-fangst vurderer ministeriet, at, at kommunerne vil skulle have mulighed for at indgå samarbejder med andre kommuner og med private virksomheder. Hermed vil muligheden for private virksomheder til at indgå i et samarbejde med kommunerne også blive sikret. Investeringer i CO₂-fangst vil kunne være omfattende, og det vil derfor kunne være en fordel i forhold til at komme i mål, at flere parter går sammen om at bære investeringen og risikoen.

Konkurrencemæssig ligestilling mellem private virksomheder og kommunerne kræver dog ikke kun, at der sikres en hjemmel til kommunerne til at deltage i CO₂-fangsten, at barrierer i form af begrænsninger i omsætningen fjernes, og at der sikres adgang til samarbejder mellem kommuner og andre, men at de økonomiske fordele, som en kommune bringer med sig i konkurrencen, så vidt muligt også udlignes af hensyn til de private virksomheder.

Det vil derfor efter ministeriets vurdering for det fjerde med lovforslaget skulle sikres, kommunernes deltagelse i CO₂-fangst sker på kommercielle vilkår, således at de kommunale selskaber vil skulle drives på samme vilkår som private virksomheder. Dette vil også bidrage til at understøtte aftalen, hvorefter aftalepartierne ønsker at styrke rammerne for, at udrulning af fangst af CO₂ i forsyningssektoren på sigt kan blive markedsbaseret. Ministeriet vurderer, at et krav om CO₂-fangst på kommercielle vilkår desuden vil understøtte, at investeringerne er hensigtsmæssige, hvilket vil være til gavn for borgerne i de deltagende kommuner.

Kommuners deltagelse i CO₂-fangst efter de gældende regler på varme- og elforsyningsområdet forudsætter som udgangspunkt også, at det sker på kommercielle vilkår, og ministeriet finder det hensigtsmæssigt, at denne forudsætning for kommunal deltagelse i CO₂-fangst vil blive videreført til dette lovforslag. På den måde vil der ikke alene blive skabt mere ligestilling i konkurrencen i forbindelse med deltagelse i CCS-udbuddene, men også på sigt i forbindelse med en markedsbaseret udrulning af CO₂-fangst i Danmark.

UDKAST

Der vil fortsat være nogle ulighedspunkter, som er accepteret i aftalen, idet det ikke i enhver henseende er muligt eller findes hensigtsmæssigt helt at ligestille kommunale selskaber og privatejede virksomheder. Der vil således fortsat være en geografisk begrænsning i forhold til, hvor et kommunalt selskab vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter. Dette følger af kommunalfuldmagtens lokalitetsprincip. Dette vil kunne stille privatejede virksomheder stærkere i konkurrencen med de kommunale selskaber, som ikke er underlagt samme begrænsning. Omvendt vil kommuner f.eks. i medfør af aftalen kunne stille garanti for lån i et kommunalt CO₂-fangstselskab, hvilket vil kunne være en fordel, idet en kommunal garantistillelse vil kunne opleves som mere sikker end andre garantier.

Det følger videre af aftalen, at kommunal CO₂-fangst vil skulle ske i et selskab med begrænset ansvar. Dette følger også af de gældende regler i varme- og elforsyningslovene som et udgangspunkt.

Med et selskab med begrænset ansvar forstås almindeligvis kapitalselskaber, som omfattes af lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven). Med kapitalselskaber hæfter ejerne kun for selskabets gæld med ejernes indskud i selskabet. Hermed vil en kommune og dermed kommunens borgere ved en investering i CO₂-fangst højst risikere at hæfte for et afgrænset beløb, som er besluttet af kommunalbestyrelsen på forhånd. Risikoen ved investeringen vil således blive adskilt fra kommunens øvrige økonomi. For nærmere henvises til afsnit 3.5. om bl.a. kommuners finansiering.

Et krav om, at kommunal deltagelse i en virksomhed skal ske i et aktie- eller anpartsselskab, findes også på andre områder. Det gælder f.eks. efter vandsektorlovens § 15 og for affaldsforbrændingsanlæg efter varmemforsyningsloven § 2 b, stk. 3, og elforsyningslovens § 4 a.

Hvor en kommune varetager sine CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som f.eks. et affaldsforbrændingsanlæg, vil det allerede følge af de gældende regler, at det vil skulle ske i et aktie- eller anpartsselskab. Der henvises til bemærkningerne i afsnit 3.2. og 3.7.

Ministeriet vurderer derfor, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte som forudsætning for kommunal deltagelse i CO₂-fangst, at det vil skulle ske i et aktie- eller anpartsselskab omfattes af selskabsloven. På den måde vil der blive sikret ensretning i reguleringen af de virksomheder, som vil være nært knyttede i forbindelse med CO₂-fangst.

Det er ministeriets vurdering, at et krav om, at kommunale CO₂-fangstaktiviteter vil skulle varetages i et aktie- eller anpartsselskab, ikke i sig selv vil

UDKAST

være hæmmende for kommunale investeringer i CO₂-fangst, da det er forventningen, at kommunerne i mange tilfælde vil vælge en af de to selskabsformer, hvor der stilles krav om, at CO₂-fangst skal foregå i et selskab med begrænset ansvar.

Ministeriet vurderer ikke, at der er behov for at fastsætte en begrænsning for den kommunale deltagelse i et aktie- eller anpartsselskab, og kommunen vil således kunne eje selskabet med 100 pct.

Ved en kommunal beslutning om at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil det ikke kunne udelukkes, at der vil kunne være tilfælde, hvor virksomheden vil skulle omlægges til et aktie- eller anpartsselskab, hvor det f.eks. før var etableret som et interessentskab (I/S). Hvor en kommune ikke måtte ønske en sådan omlægning som følge af CO₂-fangst, vil kommunen i stedet kunne vælge at varetage CO₂-fangstaktiviteterne i et særskilt selskab.

For så vidt angår kommuners adgang til at deltage i finansieringsaktiviteter såsom salg af klimakreditter eller CO₂ til anvendelse henvises til bemærkninger i afsnit 3.5.

Med aftalen er der lagt op til, at kommuner vil skulle have hjemmel til at organisere CO₂-fangstvirksomhed i et særskilt selskab eller lade CO₂-fangstaktiviteter indgå i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Hvor en kommune således vil skulle have mulighed for at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et særskilt selskab, vil det følge heraf, at det særskilte selskab vil levere en ydelse til den virksomhed, der udleder den CO₂, som vil skulle fanges. Der vil således skulle indgås en aftale om levering af en CO₂-fangstydelse mellem CO₂-fangstvirksomheden og el- eller varmeproduktionsvirksomheden, og hvor el- eller varmeproduktionsvirksomheden således køber en CO₂-fangstydelse af CO₂-fangstvirksomheden.

Det er ministeriets vurdering, at CO₂-fangst ikke vil kunne anses som en nødvendighed for at producere varme, og at udgifter således ikke vil kunne indregnes i varmeprisen, jf. § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven. Det er ministeriets vurdering, at hvor en kommune gives hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, vil det også – som det mindre i det mere – betyde, at en kommune vil kunne lade andre varetage CO₂-fangstaktiviteterne på kommunens el- eller varmeproduktionsanlæg.

Med dette følger også, at en kommune vil kunne benytte forskellige finansieringsformer til betaling af indkøbet af CO₂-fangst. Et kommunalt ejet selskab, der driver et varmeproduktionsanlæg, vil således kunne gøre brug af

UDKAST

muligheden for at finansiere CO₂-fangsten gennem sparede CO₂-kvoter og -afgifter, gennem overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter eller gennem salg af CO₂ til anvendelse og klimakreditter m.v., jf. afsnit 3.1.2.3. Her til vil CO₂-fangsten kunne finansieres ved salg af overskudsvarme fra CO₂-fangstprocessen efter de gældende regler om overskudsvarme i henhold til varmforsyningsloven.

Ministeriet vurderer, at regler om regnskabsmæssig adskillelse endvidere vil kunne være relevant for varmeproduktionsvirksomheder, som indkøber CO₂-fangst af en anden virksomhed, idet udgifter til CO₂-fangst ikke kan indgå i det regnskab, som ligger til grund for fastsættelsen af varmeprisen efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Det er ministeriets vurdering, at der ikke vil være behov for at stille som krav, at indkøbet vil skulle foregå på kommercielle vilkår. Det skyldes, at det allerede vil være et krav, at den CO₂-fangstydelse, som et kommunalt CO₂-fangstselskab måtte tilbyde, vil være på kommercielle vilkår. Heri ligger bl.a., at de aftaler, som et kommunalt CO₂-fangstselskab måtte indgå med en kommunal varmeproduktionsvirksomhed, vil skulle indgås på kommercielle vilkår. Da udgifter til CO₂-fangst ikke kan indgå som en nødvendig udgift for levering af varme, jf. § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven, vil der ikke her være et hensyn, som skal tages.

Det følger endvidere af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune ikke må betale mere end markedsprisen ved indkøb af ydelser fra et selskab, herunder et kommunalt ejet selskab. Dette er for at sikre mod begunstiggelse af enkeltvirksomheder, og for at indkøbet ikke får karakter af støtte til et selskab.

Ministeriet vurderer endvidere ikke, at der vil være et behov for at fastsætte, at indkøb af CO₂-fangst vil skulle foretages af et aktie- eller anpartsselskab. Det skyldes, at der ikke vil være samme risiko forbundet med en kommunes indkøb af CO₂-fangst fra en anden virksomhed, som der vil kunne være, hvor kommunen selv investerer i et CO₂-fangstanlæg m.v. Det foreslås derfor, at der ikke ved indkøb af CO₂-fangst vil være krav om organisering af modtageren i et aktie- eller anpartsselskab.

3.1.2.2. Hjemmel til rør og lagre

Det følger også *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommuner vil skulle have hjemmel til at eje helt lokale rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangsten på et givent anlæg, så længe de lokale rør har et begrænset omfang og ligger i umiddelbar forbindelse med fangstanlægget. Kommunerne vil også skulle have mulighed for at eje installationer til midlertidig lagring af CO₂ i tilknytning til rørledningerne. Det vil således skulle sikres, at projekter ikke

UDKAST

forhindres, fordi en tredjepart ikke ønsker at etablere en kortere rørstrækning.

For at opnå formålet med denne del af aftalen vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at kommuner med lovforslag vil skulle have hjemmel til at eje to typer af rørledninger. Den første type vil være lokale rørledninger, som indgår som en integreret del af et fangst- eller lagrings- eller midlertidigt lagringsanlæg, hvortil der vil skulle udstedes en tilladelse. Tilladelsen til etablering af lokale rørledninger vil ske i forbindelse med opnåelse af de påkrævede tilladelser for selve anlægget, som rørledningerne indgår som en integreret del af. Den anden type rørledninger vil være rørledninger efter lov om rørført transport af CO₂, som har til formål at transportere CO₂, fra f.eks. et CO₂-fangstanlæg til et anlæg for midlertidig lagring af CO₂.

Når der i aftalen angives lokale rørledninger, er det ministeriets forståelse, at det ikke er ment som lokale rørledninger efter definitionen heraf i lov om rørført transport af CO₂. Omtalen af lokale rørledninger i aftalen henviser til, at rørledningerne ikke må gå ud over, hvad der kan anses for nødvendigt for at etablere en effektiv og sikker CO₂-infrastruktur. Dette indebærer efter ministeriets vurdering, at rørledningerne forventes at have en relativ nær tilknytning til fangstanlægget. Det vil også kunne have betydning, hvorvidt det vil være mindre omkostningstungt eller mere effektivt at benytte en ekstern udbyder til etablering og drift af rørledningsanlægget.

Ministeriet vurderer, at fokus primært bør være på at begrænse længden af rørledningerne videst muligt, særligt hvor der ellers kan blive tale om ekspropriation eller anden væsentlig konsekvens for borgere, eller hvor det er mindre omkostningstungt og/eller mere effektivt at benytte en ekstern udbyder til etablering af og/eller drift af rørledningsanlægget. For at afgøre, hvorvidt rørledninger har en tilstrækkelig nær tilknytning til fangstanlægget, vil der skulle foretages en konkret vurdering af rørledningernes omfang.

Ved nær tilknytning vil skulle forstås en nødvendigt og snæver sammenhæng mellem CO₂-fangstaktiviteten og formålet med rørledningsanlægget. Der vil være tale om en konkret vurdering, om det er tilfældet. I denne vurdering vil indgå en række parametre, herunder aktivitetens karakter, hensynet til at undgå værdispild, lovgivningskrav m.v., særlig ekspertise og det forhold, at et projekt har modtaget støtte. Et formål vil f.eks. kunne være, at det er nødvendigt at etablere en rørledning til et nært mellemlager, for at den størst mulige mængde af fanget CO₂ vil kunne blive udnyttet og/eller lagret. Dette vil særligt kunne være relevant, hvor der ikke kan findes en tredjepart,

som ønsker at etablere og/eller drive en rørledning, eller som ikke kan etablere og drive rørledningerne tilstrækkeligt sikkert inden for det tilgængelige budget og/eller den nødvendige tidsramme.

Ministeriet vurderer endvidere, at kommuner også vil skulle have hjemmel til at søge om tilladelse til at etablere og drive installationer til midlertidig lagring af CO₂, således at transport til en udnyttelses- eller permanent lagringslokalitet muliggøres, også hvor der ikke kan findes en tredjepart, som ønsker at etablere og/eller drive installationer til midlertidig lagring i det nødvendige omfang. Tilladelser til kommuners etablering og drift af installationer til midlertidig lagring foreslås udstedt af klima-, energi- og forsyningsministeren, således at det følger reguleringen for kommunernes tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg.

3.1.2.3. Hjemmel til øvrig finansiering og tilknyttede aktiviteter

Ud over deltagelse i CO₂-fangsten inklusiv rør og midlertidige lagre, jf. afsnit 3.1.2.2., følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommuner og kommunale anlæg skal have hjemmel til salg af klimakreditter og salg af CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg som i industrisektoren. Dette tiltag vil ligestille kommunale anlæg med private og skabe en ny finansieringskilde til CO₂-fangst og -lagring gennem salg af klimakreditter.

For så vidt muligt at ligestille kommunale selskaber med private virksomheder på markedet for CO₂-fangst og lagring vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at der vil være behov for at sikre, at kommunernes hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter også vil omfatte disse to finansieringskilder.

For mere om klimakreditter og CO₂ til anvendelse henvises til afsnit 3.5.2.5.

Etablering af CO₂-fangst i Danmark er nyt, og området er i udvikling. Der vil derfor også med tiden kunne vise sig andre mulige finansieringskilder, eller der vil kunne ske ændringer i betingelserne for deltagelse i allerede eksisterende markeder. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at der vil være behov for en fleksibel regulering af, hvilke former for CO₂-fangstaktiviteter en kommune vil kunne deltage i. Ministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt, at der vil blive fastsat en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler i bekendtgørelse om, hvilke øvrige CO₂-fangstaktiviteter en kommune vil skulle have hjemmel til at deltage i. På den måde vil reglerne kunne opdateres, hvor der

UDKAST

måtte ske ændringer i markedet og på den måde sikre, at kommuner vil kunne deltage i samme aktiviteter som private.

Ministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt, at hjemlen vil blive begrænset til alene at omfatte CO₂-fangstaktiviteter, som vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst. Dette ses at være i overensstemmelse med aftalen, hvorefter tiltaget vil skulle ligestille kommunale anlæg med private og skabe nye finansieringskilder.

Det vil betyde, at der således ikke vil kunne udstedes regler, som vil give kommuner hjemmel til at deltage i andre former for CO₂-fangstaktiviteter, som ikke er relateret til et behov for at kunne sikre kommuner adgang til en ny finansieringskilde.

Ministeriet vurderer endvidere, at en bemyndigelse vil skulle være begrænset således, at der vil skulle være tale om en finansieringskilde knyttet til en CO₂-fangstaktivitet, som kommunen i øvrigt vil have hjemmel til at deltage i, og at det vil skulle være en finansieringskilde, som private CO₂-fangstaktører også vil kunne benytte sig af. Der vil således ikke kunne udstedes regler, som vil udvide kommunens mulighed for at finansiere med kommunale midler. Ministeriet finder i øvrigt, at en bemyndigelse ikke bør kunne anvendes til at fastsætte regler, som vil give kommuner adgang til finansiering gennem varmekunderne.

Ministeriet finder det hensigtsmæssigt, at bemyndigelsen også vil kunne anvendes til at give kommuner hjemmel til at deltage i aktiviteter, som ellers vil kunne betegnes som tilknyttede aktiviteter. Efter de gældende regler i varme- og elforsyningslovene vil kommuner kunne deltage i forskellige former for aktiviteter, som udspringer af varme- og elforsyningen. Sådanne aktiviteter vil f.eks. kunne være udnyttelse af særlig viden opstået i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteterne eller forsknings-, udviklings-, og demonstrationsvirksomhed i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter.

Hvor private CO₂-fangstaktører vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter og vil kunne opnå en indtægt herigennem til at finansiere CO₂-fangsten, vurderer ministeriet, at kommunerne også vil skulle have mulighed for at opnå samme indtjening.

For at ligestille kommunale CO₂-fangstaktører og private CO₂-fangstaktører og for at imødekomme den del af aftalen, hvoraf det fremgår, at kommuners

UDKAST

deltagelse i CO₂-fangst skal ske på kommercielle vilkår, vurderer ministeriet, at der vil være behov for at fastsætte, at salg af f.eks. klimakreditter og CO₂ til anvendelse vil skulle ske på markedsvilkår.

Hvor det af grunde måtte blive vurderet, at der vil være et behov for at fastsætte en begrænsning af en kommunal aktivitet knyttet til CO₂-fangst, vurderer ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at kunne fastsætte regler om kommunernes tilknyttede aktiviteter på CO₂-fangstområdet på samme måde, som der er fastsat regler om tilknyttet aktivitet på varme- og elområdet.

Det følger ikke af aftalen, at kommuner skal kunne deltage i tilknyttede aktiviteter som på varme- og elområdet, men ministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt også på CO₂-fangstområdet at give kommunerne denne adgang for ikke at miste potentialet i noget, som kommunen vil kunne tilbyde, og som potentielt vil kunne bidrage til yderligere CO₂-fangst og andet klimarelateret gennem f.eks. vidensdeling. Herudover vil hensynet være at mindske potentielt værdispild.

3.1.3. Den foreslåede ordning

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., at kommuner vil få en udvidet mulighed for at deltage i CO₂-fangstaktiviteter. Det foreslås endvidere, at kommunerne vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter sammen med andre kommuner eller private virksomheder. Herudover foreslås det, at kommuner vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår, som det også er udgangspunktet i de gældende regler. Endelig foreslås det, at kommuner kan deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker i et aktie- eller anpartsselskab.

I forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, vil der blive foretaget en ændring af de to bekendtgørelser om tilknyttet virksomhed efter henholdsvis varme- og elforsyningsloven, som i dag indeholder den kommunale hjemmel til at deltage i CO₂-fangst, således at reglerne om CO₂-fangst heri ophæves. For nærmere om de gældende regler henvises til afsnit 3.1.1.

Det foreslås endvidere indsat i § 15, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, vil kunne ansøge om tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg, efter lov om rørført transport af CO₂. Det foreslås videre i stk. 2, at en kommune vil kunne ansøge om tilladelse til etablering og drift af installationer til midlertidig lagring af CO₂, for så vidt dette ligger i nær tilknytning til kommunens lokale rørledninger.

Herudover foreslås det at indsætte en bestemmelse i § 3, stk. 2, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at

kommuner ud over stk. 1 vil kunne deltage i andre CO₂-fangstaktiviteter, hvis disse vil kunne medvirke til at finansiere CO₂-fangsten, herunder salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse, og at salget vil skulle ske på markedsvilkår.

Med regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, vil kommuner og kommunale anlæg få hjemmel til at sælge klimakreditter og CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg efter samme vilkår, som aktører i industrisektoren. Målet er at ligestille kommunale anlæg med private og skabe en ny finansieringskilde til fangst og lagring af CO₂.

Bemyndigelsen vil kunne udmøntes i bekendtgørelse om finansiering af CO₂-fangst, som vil regulere, hvilke finansieringskilder der kan anvendes til finansiering af CO₂-fangstvirksomhed.

Endelig foreslås det i § 3, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, jf. stk. 1, vil kunne deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil, herunder om de aktiviteter, der kan udøves. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil endvidere kunne fastsætte regler om, at den tilknyttede virksomhed vil skulle udøves på kommercielle vilkår i et særskilt selskab med begrænset ansvar, og regler om en omsætningsgrænse, hvis den tilknyttede aktivitet varetages af samme selskab som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter, samt regler om regnskabsmæssig og forretningsmæssige forhold.

3.2. Fleksibel selskabsorganisering

3.2.1. Gældende ret

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning udgør mindre end 10 pct. af selskabets udgifter og omkostninger, jf. nr. 1, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning ikke overstiger 10 mio. kr., jf. nr. 2, og den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden, jf. nr. 3.

Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

UDKAST

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

En betingelse for kommunens i CO₂-fangstvirksomhed er, at virksomheden skal udspringe af varmforsyningsvirksomheden. Herudover skal CO₂-fangstvirksomheden være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Endelig skal CO₂-fangstvirksomheden have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end varmforsyningsvirksomheden og må som udgangspunkt ikke overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Der findes ikke i varmforsyningsloven tilsvarende regler om selskabsmæssig adskillelse for privatejede virksomheder, og disse vil således kunne inkludere andre aktiviteter i samme virksomhed som varmforsyningen, hvis det sker som en sideordnet aktivitet. Efter Forsyningstilsynets praksis stilles der dog en række betingelser, som skal være opfyldt for, at sideordnet aktivitet kan drives som en del af hovedvirksomheden uden selskabsmæssig adskillelse. Det afgørende er, at den sideordnede aktivitet ikke må påvirke de omkostninger, som ligger til grund for varmeprisen efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1. Da CO₂-fangst er en ny aktivitet, er der endnu ikke dannet en praksis hos Forsyningstilsynet for så vidt angår denne form for aktivitet.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

En betingelse for kommunens deltagelse i CO₂-fangstvirkomhed er, at der er en naturlig og snæver sammenhæng mellem elproduktionsvirksomheden og den deraf udspringende CO₂-fangstvirkomhed, og endvidere at den tilknyttede virksomhed skal have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end den tilsvarende hovedvirksomhed, og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne.

3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at der vil skulle gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirkomhed i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangstvirkomheden indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden. Dermed vil de fleste kendte projektorganiseringer kunne gennemføres. Omsætningsgrænsen på 50 pct. vil endvidere ikke være en barriere med de organiseringsformer, der gøres mulige med aftalen.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer i forlængelse heraf, at der i lovforslaget således vil skulle gives fleksibilitet og valgfrihed i forhold til, hvilken selskabsform der vil være bedst egnet i det pågældende tilfælde. Det vil således kunne tænkes, at der vil være nogle kommende CO₂-fangstaktører, f.eks. en kommune, som allerede ejer en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og som vil finde det mest naturligt at varetage CO₂-fangstaktiviteterne i denne virksomhed. Det vil endvidere kunne være, at en kommune ønsker at gå sammen med en privat virksomhed men henblik på sammen at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, og at de i dette tilfælde vil finde det mest praktisk at oprette et særskilt selskab til formålet. Endelig vil det kunne være, at en privat virksomhed ønsker at tilbyde CO₂-fangstydelse til flere forskellige el- eller varmeproduktionsvirksomheder, og som derfor vil oprette en CO₂-fangstvirkomhed til dette formål.

Det følger af aftalen, at der vil skulle stilles krav om, at CO₂-fangst skal ske selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Ministeriet vurderer, at et sådant krav vil kunne have betydning for en CO₂-fangstvirkomheds valg om, hvorvidt virksomheden skal være selskabsmæssigt adskilt fra el- eller varmeproduktionsvirksomheder. En kommende CO₂-fangstaktør vil således kunne foretrække at etablere en særskilt CO₂-fangstvirkomhed frem for at udskille sit fremføringsanlæg i en særskilt virksomhed. Ministeriet forventer dog, at de fleste virksomheder, som driver et fremføringsanlæg, allerede har eller vil udskille dette i en særskilt virksomhed. Det skyldes bl.a. regler i varmforsyningslovens § 2 b, stk. 3, hvor der stilles krav om, at kommunale affaldsforbrændingsanlæg skal adskilles fra andre aktiviteter i et selvstændigt selskab (fra 1. januar 2025).

UDKAST

For så vidt muligt at skabe en fleksibilitet for både kommunerne og for de private virksomheder, finder ministeriet, at der alene bør blive indsat begrænsninger i forhold til valget af organisationsform, hvis det følger af aftalen eller andre regler, f.eks. reglerne i varmemforsyningsloven. Det vil f.eks. kunne dreje sig om ikke at fastsætte begrænsninger i forhold til sammenfald i ejerkredsen af en CO₂-fangstvirksomhed og en varmeproduktionsvirksomhed, eller ikke at hindre, at adskilte virksomheder vil kunne placeres inden for samme koncern.

Af hensyn til fleksibiliteten finder ministeriet endvidere, at det vil være hensigtsmæssigt at give mulighed for at varetage CO₂-fangstaktiviteterne i flere virksomheder, hvor den pågældende ejer måtte finde dette mest hensigtsmæssigt, ligesom det efter ministeriets vurdering bør være muligt at varetage nogle CO₂-fangstaktiviteter i en særskilt virksomhed og de resterende aktiviteter i el- eller varmeproduktionsvirksomheden. Det vil eksempelvis kunne være hensigtsmæssigt for nogle ejere at opdele CO₂-fangsten i en virksomhed og de midlertidige lagre og den lokale infrastruktur i en anden virksomhed. Det vil således kunne afhænge af virksomhedens formål, hvorvidt den vil blive betegnet som en CO₂-fangstvirksomhed.

Ministeriet finder endvidere ikke, at det vil skulle være udelukket at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som andre aktiviteter, hvor ikke andet er reguleret i anden lovgivning, f.eks. elforsyningsloven eller varmemforsyningsloven.

Hensigten med fleksibiliteten vil være at undgå, at der vil være potentielle CO₂-fangstaktører, som undlader at påbegynde CO₂-fangstaktiviteter, fordi aktøren vurderer, at der vil være for mange hindringer f.eks. i forhold til at kunne organisere sig som ønsket.

Hensigten vil endvidere være så vidt muligt at ligestille kommuner og private virksomheder, som måtte ønske at igangsætte CO₂-fangst. Det betyder bl.a., at de begrænsninger, som kommuner er underlagt efter de gældende regler for kommunal CO₂-fangst i form af tilknyttet virksomhed, ikke bør videreføres til de foreslåede regler. Det drejer sig bl.a. om grænserne for omsætningen i det selskab, som foretager CO₂-fangst. Der henvises til den nærmere beskrivelse af de gældende regler i afsnit 3.2.1.

Ministeriet vurderer dog, at det trods en tilstræbt fleksibilitet ikke vil være muligt helt at sidestille kommuner og private virksomheder, idet det bl.a. vil være nødvendigt at tage hensyn til, at kommunernes deltagelse i CO₂-fangst vil kunne medføre en økonomisk risiko for kommunens borgere. Af den grund og i overensstemmelse med aftalen bør det efter ministeriets vurdering således blive fastsat, at kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske i et aktie- eller anpartsselskab. På den måde vil kommunens

risiko blive begrænset til det, som kommunen har indskudt af midler i selskabet.

Herudover vil kommuner fortsat være omfattet af principperne i kommunalfuldmagten, hvor andre regler ikke er omfattet af dette lovforslag. Det betyder bl.a., at en kommune vil skulle overholde lokalitetsprincippet og således ikke vil kunne placere en CO₂-fangstvirksomhed uden for kommunegrænsen, medmindre kommunen indgår i et fællesskab med en anden kommune.

Reglerne om, at kommunerne skal registrere modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af bl.a. varme- og elforsyningslovene med henblik på, at kommunernes statstilskud (bloktilskuddet) vil blive reduceret i overensstemmelse hermed, vil også kunne medvirke til, at kommuner og private virksomheder ikke helt vil kunne sidestilles i forbindelse med deltagelsen i CO₂-fangst. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.5. om modregning.

Der henvises herudover til afsnit 9.2. om forholdet til EU-retten vedrørende lov om tjenesteydelser i det indre marked.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår i lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., at kommuner vil kunne vælge, om de vil varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som kan være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Med lovforslagets § 4 vil private virksomheder få samme adgang til at vælge organiseringsform.

Der vil i forbindelse med lovforslaget i forlængelse af den foreslåede § 3, stk. 1, 2. pkt., blive ændret i bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, og i bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022.

Bestemmelserne i de to bekendtgørelser om kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed i form af CO₂-fangst vil udgå af bekendtgørelserne og blive erstattet af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1.

Herudover vil det med bestemmelsen i § 4 blive fastsat, at private virksomheder vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og disse aktiviteter vil derfor ikke være omfattet af Forsyningstilsynets praksis vedrørende sideordnet aktivitet. Der henvises her til afsnit 3.2.1. om gældende ret.

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til lovforslagets §§ 3 og 4.

3.3. Beskyttelse af varmekunderne

3.3.1. Gældende ret

3.3.1.1. Udgifter til CO₂-fangst

Udgifter forbundet med CO₂-fangst vil ikke kunne betegnes som en nødvendig udgift i forbindelse med produktion og levering af varme, og de vil således ikke kunne indregnes i varmeprisen i medfør af § 20, stk. 1, eller øvrige bestemmelser i varmforsyningsloven.

3.3.1.2. Regnskabsmæssig adskillelse

Der findes ikke regler om, at der i forbindelse med CO₂-fangst og varme-produktion i samme virksomhed skal udarbejdes adskilte regnskaber for de to aktiviteter.

For så vidt angår elproduktionsvirksomheder følger det af § 85, stk. 1, i lov om elforsyning, at disse uanset ejerforhold og juridisk status skal udarbejde årsrapporter og lade disse revidere efter årsregnskabslovens regler for aktieselskaber, jf. årsregnskabslovens § 7, stk. 1, nr. 2-4. Årsrapporterne skal være offentligt tilgængelige. Af stk. 2 følger det, at virksomhederne skal føre konsoliderede regnskaber for ikke-elektricitetsrelaterede aktiviteter, som de ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber, og af stk. 3 følger det, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om virksomhedernes regnskabsføring efter stk. 1 og 2. Bemyndigelsen i stk. 3 har ikke været udnyttet.

Det følger endvidere af varmforsyningslovens § 2 e, stk. 1, 1. pkt., at en kommune i overensstemmelse med EU's statsstøttere regler kan stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i en virksomhed, der driver kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW, som er omfattet af lov om elforsyning, hvis garantistillelsen vedrører den del af virksomhedens lånoptagelse, der kan henføres til investering i produktion af opvarmet vand eller damp omfattet af § 20, stk. 1, og virksomhedens produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp er regnskabsmæssigt adskilt. Af stk. 1, 2. pkt., følger det, at der ved regnskabsmæssig adskillelse forstås, at virksomheden skal føre konsoliderede regnskaber for produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp, som den ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber.

Det følger endvidere af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, der varetager eller deltager i varmforsyningsvirksomhed, kan varetage eller

deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil. Det følger videre af stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomheden, bl.a. hvis den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden nævnt i lovens § 2 b.

Der findes endvidere ikke regler om, at Forsyningstilsynet i forbindelse med regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og varmeproduktion i samme virksomhed, kan fastsætte regler med krav til regnskabet for CO₂-fangstaktiviteter.

Forsyningstilsynet kan dog bl.a. i medfør af varmforsyningslovens § 20, stk. 17, sidste pkt., fastsætte regler om, at forelæggelsen af dokumentation skal ledsages af en erklæring afgivet af en registreret revisor, en statsautoriseret revisor eller kommunens revisor. Forsyningstilsynet kan endvidere i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 1, 4. pkt., fastsætte regler om, at en anmeldelse skal ledsages af erklæring afgivet af en registreret revisor, statsautoriseret revisor eller kommunens revisor.

3.3.1.3. Sparede CO₂-kvoter og -afgifter

Der findes ikke i lov om varmforsyning regler om, at der hos varmeaftagere, herunder varmekunder, vil kunne opkræves betaling for sparet erhvervelse af CO₂-kvoter og sparede afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven vil der alene i forbindelse med varmelevering kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der findes endvidere i varmforsyningsloven og i praksis i forbindelse med prisfastsættelsen forskellige mekanismer, som skal beskytte varmekunderne. Det følger således af § 20, stk. 4, 1. og 2. pkt. i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg.

Der følger endvidere af praksis et såkaldt substitutionsprisprincip, hvorefter der ikke vil kunne opkræves mere for varmeleveringen, end hvad der ville kunne leveres varme for fra en alternativ varmekilde.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.1.1.

3.3.1.4. Adskillelse fra fjernvarmenettet

Der findes ikke i varmforsyningsloven eller i elforsyningsloven regler om, at en virksomhed, som varetager CO₂-fangst, skal være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp.

Det følger dog af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis visse betingelser er opfyldt.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattende af egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger videre af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.3.2.1. Udgifter til CO₂-fangst

Det fremgår af *Aftale om en køreplan for fangst, transport og lagring af CO₂ (Anden del af en samlet CCS-strategi)* af 14. december 2021, at modellen for CO₂-fangst i forsyningssektoren vil skulle understøtte, at omkostninger ved etablering af CCS ikke overvæltes på varme- og affaldsforbrugere. Ved

CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Dette følger også senest af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), hvoraf det fremgår, at det bl.a. er formålet med aftalen at minimere risikoen for, at omkostningerne for CO₂-fangst i forsyningssektoren overvæltes på forbrugerne.

Der vil ikke være behov for at ændre på gældende regler i varmforsyningsloven for at sikre, at omkostninger til CO₂-fangst ikke overvæltes på varmekunderne. Det skyldes, at det allerede efter gældende regler forudsættes, at CO₂-fangst ikke vil være en nødvendig udgift i forbindelse med varmelevering, som vil kunne indregnes i varmeprisen. Dette foreslås der ikke at blive ændret på i forbindelse med dette lovforslag.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer dog, at der vil være behov for at fastsætte regler om, at værdien af sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og -afgifter vil kunne opkræves hos varmekunderne, men sådanne regler vil ikke i sig selv smedføre, at varmeprisen vil blive forhøjet på grund af CO₂-fangst. Der henvises nærmere til afsnit 3.3.2.3. og 3.4.2.1.

3.3.2.2. Regnskabsmæssig adskillelse

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at hvis CO₂-fangst sker i samme virksomhed som el- eller varmeproduktion, skal der laves særskilte regnskaber for varmeproduktion og øvrige aktiviteter, herunder CO₂-fangst. Det har til hensigt at sikre, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst ikke overvæltes på varmekunderne. Forsyningstilsynet vil være ansvarlig for tilsynet.

Det følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 1, at varmeproduktionsanlæg alene kan indregne nødvendige udgifter til varmeproduktionen i varmeprisen. Det er Forsyningstilsynet, som fører tilsyn med, at der alene indregnes sådanne nødvendige udgifter.

For at Forsyningstilsynet bedst vil kunne varetage dette tilsyn i de tilfælde, hvor der bliver gennemført CO₂-fangst i samme virksomhed som varmeproduktionen, vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at der vil være behov for en synliggørelse af, hvilke udgifter og indtægter der vedrører CO₂-fangstaktiviteterne, og hvilke der relaterer sig til varmeproduktionen, og som vil kunne indregnes i varmeprisen. Denne synliggørelse vil kunne opnås ved at fastsætte et krav om, at der skal være regnskabsmæssig adskillelse mellem de to aktiviteter.

Det følger af varmforsyningsloven § 2 b, stk. 3, jf. § 2 h, stk. 1, at fra 1. januar 2025 må en kommune kun varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 (varmeproduktion), hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab,

UDKAST

der alene driver affaldsforbrændingsanlæg. Der er således her tale om et selskab, som både har en kommerciel del og en varmeproduktion. Det følger af lovbemærkninger til § 2 b, stk. 3, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 14, at som en konsekvens af konkurrenceudsættelsen af affaldsforbrændingsanlæggene vil det eventuelle overskud, der opnås ved selve forbrænding af affald, ikke skulle indregnes i varmeprisen. For at sikre at indtægter i forbindelse med levering af varme og elektricitet fortsat anvendes til at sænke varmeprisen eller tilføres egenkapitalen, vil der skulle ske en regnskabsmæssig adskillelse imellem de aktiviteter, der er forbundet med selve affaldsforbrændingen, og aktiviteterne i forbindelse med levering af varme og elektricitet. Levering af varme vil fortsat skulle følge lov om varmforsynings øvrige regler, herunder om prisfastsættelsen.

Det fremgår videre af lovbemærkningerne på side 10, at det følger af § 20, stk. 1, i lov om varmforsyning, at affaldsforbrændingsanlæg i priserne for levering af opvarmet vand eller damp fra et affaldsforbrændingsanlæg alene kan indregne de nødvendige omkostninger, der fremgår af bestemmelsen i § 20, stk. 1. Dette gælder uanset, at anlægget er godkendt efter lov om varmforsyning og har tilladelse til etablering eller væsentlige ændringer efter § 11 i lov om elforsyning og elproduktionsbevilling efter § 10 i lov om elforsyning. Det er Forsyningstilsynet, der i forbindelse med sit tilsyn med varmepriserne i medfør af § 21, stk. 4, afgør, hvilke udgifter og omkostninger, der må anses for nødvendige, og som derfor kan indregnes i priserne, herunder i priserne for affaldsvarme.

Endelig fremgår det af lovbemærkningerne, at klima-, energi- og forsyningsministeren i § 20, stk. 3, i lov om varmforsyning, har hjemmel til at fastsætte nærmere regler om fordeling af omkostningerne til levering af ydelser omfattet af § 20, stk. 1, og andre ydelser. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udmøntet.

Der er ikke i forbindelse med forudsætningen om regnskabsmæssig adskillelse imellem de aktiviteter, der er forbundet med selve affaldsforbrændingen, og aktiviteterne i forbindelse med levering af varme og elektricitet, fastsat regler om, at der skal føres konsoliderede regnskaber for de to aktiviteter. Der findes dog i de gældende regler i elforsyningsloven og i varmforsyningsloven andre regler om regnskabsmæssig adskillelse, jf. afsnit 3.3.1.2. Af reglerne heri følger det, at der vil skulle udarbejdes konsoliderede regnskaber på samme måde, som hvis der var tale om to adskilte selskaber.

Ministeriet findes det derfor hensigtsmæssigt, at der fastsættes en regel om regnskabsmæssig adskillelse i forbindelse med CO₂-fangst i varmeproduk-

tionsvirksomheder. Dette vil medvirke til at synliggøre, hvordan omkostninger (og indtægter) fordeler sig på de to aktiviteter, herunder hvordan fælles omkostninger er fordelt, hvilket vil medvirke til at lette Forsyningstilsynets tilsyn med, hvilke udgifter der er henført til varmeproduktionen, og som eventuelt vil kunne indregnes i varmeprisen. Formålet med tilsynet vil være at beskytte varmekunderne mod unødvendigt høje varmepriser.

For at Forsyningstilsynet bedst vil kunne føre tilsyn med de adskilte regnskaber, som det forudsættes i aftalen, at de vil skulle, vurderer ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt at fastsætte en bemyndigelse til at kunne udstede nærmere regler med krav til dokumentation for de indtægter og omkostninger, som vil fremgå af de adskilte regnskaber, hvor det vil have betydning for varmeregnskabet, og hvor det vil være nødvendigt for at kunne føre et passende tilsyn. Ministeriet finder det mest nærliggende, at en sådan bemyndigelse vil blive givet til Forsyningstilsynet. Tilsynet har tilsvarende bemyndigelser i varmforsyningsloven og må endvidere anses for at være den myndighed, som besidder de rette kompetencer til at foretage en vurdering af nødvendigheden og til at fastsætte sådanne regler.

3.3.2.3. Sparede CO₂-kvoter og -afgifter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at der skal gives mulighed for fortsat at opkræve værdien af de sparede afgifter og kvoter i varmepriserne med henblik på at finansiere CO₂-fangst. Dette medfører ikke en stigning i varmeprisen i forhold til prisen i dag.

Efter de gældende regler i varmforsyningsloven vil en varmforsyningsvirksomhed kunne indregne udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter i medfør af lov om CO₂-kvoter i varmeprisen. Udgifter hertil betragtes som en nødvendig udgift i forbindelse med produktion af varme, og udgifterne vil således kunne indregnes i varmeprisen. Det samme gør sig gældende vedrørende CO₂-afgifter.

Hvor der i forbindelse med varmeproduktionen bliver fanget CO₂, vil det medføre en besparelse af udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter. Dette vil betyde en besparelse i varmeprisen, idet der således ikke vil skulle betales for udgifterne til kvoterne og afgifterne.

Det følger af aftalen, at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt at opkræve en betaling for de sparede CO₂-kvoter og -afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke har været afholdt udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der vil skulle betales for en værdi, som svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst.

UDKAST

Varmeproduktionsvirksomheden vil således kunne opkræve betaling for værdien af de sparede CO₂-kvoter og -afgifter hos sin varmeaftager, f.eks. en fjernvarmevirksomhed. Efterfølgende varmedistributører, f.eks. en fjernvarmevirksomhed, vil herefter tilsvarende kunne opkræve betaling for de sparede CO₂-kvoter og -afgifter hos sine varmeaftagere (varmekunderne).

En efterfølgende varmedistributør (fjernvarmevirksomhed) bør dog ikke efter Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering kunne opkræve mere for sparede CO₂-kvoter og -afgifter, end hvad varmeproduktionsvirksomheden eller en anden varmedistributør har betalt for samme. Det vil betyde, at den samlede varmepris, som en varmekunde i sidste ende vil skulle betale for varmeleveringen, potentielt vil kunne blive lavere, end hvis der i stedet ville skulle betales for de faktiske udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til afgifter, forudsat at varmeproduktionsvirksomheden ikke har opkrævet fuld betaling for de sparede udgifter.

Dette bør dog alene kunne være tilfældet, hvor der ikke er ydet statsstøtte til CO₂-fangstaktiviteterne, som er årsag til de sparede CO₂-kvoter og -afgifter. I tilfælde af statsstøtte finder ministeriet, at det vil det være nødvendigt at opkræve den fulde værdi af besparelsen for at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler. Der henvises nærmere til afsnit 9.1. om statsstøtteretlige aspekter.

Varmeprisen må ikke ifølge aftalen blive højere ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter end ved betaling for udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter. Ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil der dog ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. Ministeriet finder derfor, at der vil være behov for at fastsætte regler om, hvordan værdien af de sparede CO₂-kvoter vil skulle fastsættes som en beregnet værdi af udgiften. Til dette vurderer ministeriet, at der vil kunne tages udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev benyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCUS-puljen. CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring). En metode til værdifastsættelse vil blive fastsat af hensyn til varmekunderne, idet der herigennem vil blive fastsat et loft over, hvor høj en værdi af kvoterne der vurderes at være sparet.

For så vidt angår CO₂-afgifterne vurderer ministeriet, at en værdifastsættelse heraf vil skulle følge af reglerne herom på skatteområdet. Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ud over fastlæggelsen af en metode til at fastsætte værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vurderer ministeriet, at der vil være et yderligere behov for at sikre beskyttelsen af varmekunderne mod en for høj varmepris. Der

findes allerede i varmforsyningsloven og praksis i medfør heraf mekanismer, som skal beskytte varmekunderne mod for høje varmepriser. Det drejer sig om det affaldsvarmeprisloft, som følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og det substitutionsprisprincip, som følger af praksis. Der henvises nærmere til afsnit 3.7.1.1.

For at være sikker på, at varmekunderne også, hvor de betaler for værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter i stedet reelt afholdte udgifter til kvoter og afgifter, opnår samme beskyttelse i medfør af de nævnte mekanismer, finder ministeriet, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at regler om betaling af værdien for sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil fremgå af varmforsyningsloven. På den måde vil betalingen for besparelsen kunne opkræves sammen med den øvrige betaling af varmeprisen.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.1.

3.3.2.4. Adskillelse fra fjernvarmenettet

Investeringer i CO₂-fangst forventes at være af en betydelig størrelsesorden, og samtidig er markedet for CO₂-fangst i Danmark fortsat i sin opstartsfasen. Det betyder, at der kan være en vis risiko forbundet med investeringer i CO₂-fangst.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at der vil skulle gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden. Det vil således skulle være muligt for både kommuner og for private virksomheder at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed. Der henvises nærmere til afsnit 3.2.

Det er endvidere hensigten i aftalen, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst ikke må overvæltes på varmemeforbrugerne. Hvor CO₂-fangstaktiviteter varetages i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, betyder det, at omkostninger til CO₂-fangstaktiviteterne ikke må indgå i varmeregnskabet og således ikke vil kunne indregnes i varmeprisen.

En forudsætning om, at omkostninger til CO₂-fangst ikke må overvæltes på varmemeforbrugerne, vil dog ikke fuldstændig beskytte dem i forhold til den risiko, der vil være forbundet med investeringerne i CO₂-fangst. Der vil således fortsat kunne være en risiko for forbrugerne i det tilfælde, at varmeproduktionsvirksomheden, som også varetager CO₂-fangstaktiviteter, måtte gå konkurs. I sådan et tilfælde vil varmemeforbrugerne kunne risikere at miste

UDKAST

deres fjernvarmeforsyning, ligesom der vil kunne være andre afledte konsekvenser af konkursen.

For at imødegå en sådan risiko for varmemeforbrugerne i tilfælde af konkurs følger det af aftalen, at der vil skulle stilles krav om, at CO₂-fangst skal ske selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Dette vil medvirke til en beskyttelse af varmemeforbrugerne i tilfælde af konkurs forårsaget af CO₂-fangst.

Ved at stille krav om, at fjernvarmenettet ikke må ligge i samme virksomhed som den virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteterne, afskærmes fjernvarmenettet i forhold til en eventuel konkurs i varmeproduktionsvirksomheden. Den infrastruktur, som er knyttet til fjernvarmenettet, vil således ikke indgå i et konkursbo. Varmeforbrugerne vil i tilfælde af konkurs i varmeproduktionsvirksomheden miste deres varmeforsyningskilde, medmindre virksomheden opkøbes og fortsættes af en ny ejer, men de vil ikke miste det fjernvarmenet, som de er tilknyttet. Fjernvarmevirksomheden vil endvidere i tilfælde af konkurs i varmeproduktionsvirksomheden være nødsaget til at finde en alternativ varmeforsyningskilde, hvilket også kan risikere at medføre en højere varmepris for varmemeforbrugerne.

Men hvis ikke fjernvarmenettet var adskilt fra varmeproduktionsvirksomheden, som også varetog CO₂-fangstaktiviteter, og fjernvarmenettet således i tilfælde af konkurs ville indgå i et konkursbo, vil varmemeforbrugerne selv i det tilfælde, hvor der ikke findes en ny ejer til varmeforsyningsvirksomheden, være nødsagede til at finde en alternativ individuel varmekilde, som vil have betydning for varmemeforbrugerens økonomi.

Det følger af aftalen, at kravet om selskabsmæssig adskillelse vil gælde uanset ejerskab. Det vil således ikke være afgørende, hvordan den virksomhed, som ejer fjernvarmenettet, er organiseret, eller hvem der vil være ejer af fjernvarmevirksomheden efter selskabsadskillelsen. Der vil således kunne være samme ejer af både varmeproduktionsvirksomheden og af fjernvarmevirksomheden, og de vil kunne være placeret inden for samme koncern. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at der således bør blive stillet krav om selskabsmæssig adskillelse, men ikke ejermæssig adskillelse.

Krav til organiseringen af den virksomhed, som vil eje fjernvarmenettet efter selskabsadskillelsen, vil dog kunne følge af anden regulering som lov om varmeforsyning.

Det er ministeriets vurdering, at et krav om, at der skal være selskabsmæssig adskillelse mellem en fjernvarmevirksomhed og en varmeproduktionsvirksomhed i de tilfælde, hvor der også varetages CO₂-fangstaktiviteter i varmeproduktionsvirksomheden, ikke i høj grad vil være et krav, som vil hæmme

investeringer i CO₂-fangst. Det skyldes, at stort set alle større (kraft)varmeanlæg samt alle affaldsforbrændingsanlæg allerede i dag eller med lov om ny organisering af affaldsforbrændingssektoren vil blive selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet.

Mn vurderer ikke, at det vil være nødvendigt at fastsætte et krav om, at der skal være selskabsmæssig adskillelse mellem en varmeproduktionsvirksomhed og fjernvarmenettet i de tilfælde, hvor CO₂-fangstaktiviteterne varetages af en særskilt CO₂-fangstvirksomhed, og hvor varmeproduktionsvirksomheden f.eks. alene indkøber CO₂-fangst af denne virksomhed. Det skyldes, at der ikke vil være samme risiko forbundet med indkøbet af CO₂-fangsten som ved investeringer i etableringen og driften af et CO₂-fangstanlæg med den tilknyttede lokale infrastruktur. Ministeriet vurderer, at regnskabsmæssig adskillelse vil være tilstrækkeligt.

3.3.3. Den foreslåede ordning

3.3.3.1. Udgifter til CO₂-fangst

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår, at der ikke fastsættes regler om, at omkostninger til CO₂-fangst ikke må overvæltes på varmekonsumterne. Dette vil allerede følge af de gældende regler i varmforsyningsloven, og det foreslås ikke med lovforslaget at ændre herpå.

3.3.3.2. Regnskabsmæssig adskillelse

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet foreslår en bestemmelse i § 11, stk. 1, 1. pkt., hvorefter en virksomhed, der varetager CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktionsvirksomhed, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., eller § 4 vil skulle sikre, at der er regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden, jf. lov om varmforsyning, som hvis de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte virksomheder. Herudover foreslår ministeriet i stk. 1, 2. pkt. at samme krav om regnskabsmæssig adskillelse vil skulle gælde for en varmeproduktionsvirksomhed, som indkøber CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Ministeriet foreslår endvidere i § 11, stk. 2, at Forsyningstilsynet vil kunne fastsætte nærmere regler om krav til dokumentation og krav om revisorerklæring i forbindelse med regnskaber for CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 1, forudsat at disse krav er nødvendige for tilsynet.

3.3.3.3. Sparede CO₂-kvoter og -afgifter

Ministeriet foreslår med lovforslagets § 29, nr. 8, at indsætte to nye stykker i varmforsyningslovens § 20 b.

Det foreslås i stk. 3 at fastsætte, at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af dette lovforslag, vil et varme-

produktionsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW i prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser kunne indregne en værdi, jf. regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Fastsættelse af værdien følger af regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Det foreslås videre i stk. 4 at fastsætte, at fremføringsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 2, i prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser vil kunne indregne en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har indregnet i prisen efter stk. 3.

Ministeriet foreslår herudover i lovforslagets § 6, stk. 1, at fastsætte, at modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktivitet på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, i priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, skulle opkræve en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Værdien vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet.

Det foreslås endvidere at fastsætte i § 6, stk. 2, at fastsætte, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i stk. 1.

3.3.3.4. Adskillelse fra fjernvarmenettet

Ministeriet foreslår, at det i lovforslagets § 5 fastsættes, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp, jf. lov om varmforsyning.

3.4. CO₂-kvoter og -afgifter

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Sparede CO₂-kvoter og -afgifter

Der findes ikke i lov om varmforsyning regler om, at der hos varmeaftagere, herunder varmekunder, vil kunne opkræves betaling for sparet erhvervelse af CO₂-kvoter og sparede afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven vil der alene i forbindelse med varmelevering kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der findes endvidere i varmforsyningsloven og i praksis i forbindelse med prisfastsættelsen forskellige mekanismer, som skal beskytte varmekunderne. Det følger således af § 20, stk. 4, 1. og 2. pkt. i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg. I reglerne lægges vægt på at understøtte en økonomisk og miljømæssig effektivisering af affaldssektoren og på at sikre, at varmemeforbrugerne alene skal bære de omkostninger, der kan henføres til varmeproduktionen.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 817 af 21. juni 2017 om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af § 21, stk. 4, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at hvis Forsyningstilsynet finder, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i bl.a. § 20, giver tilsynet, såfremt forholdet ikke gennem forhandling kan bringes til ophør, pålæg om ændring af tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller betingelser.

Der følger af praksis et såkaldt substitutionsprisprincip, hvorefter der ikke vil kunne opkræves mere for varmeleveringen, end hvad der ville kunne leveres varme for fra en alternativ varmekilde.

3.4.1.2. Overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter

Det følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, 1. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af lovens § 20, stk. 1. Det følger videre af § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Endelig følger det af § 20, stk. 9, 3. pkt., at der ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

I lov om CO₂-kvoter, jf. lov nr. 1767 af 28. december 2023, følger det af § 9, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter, i det omfang at denne har krav herpå i henhold

til EU-retsakter om forhold omfattet af denne lov. Ved operatør forstås bl.a. en varmeproducent.

Det følger af varmeforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i § 20, stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter § 20, stk. 9 og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder.

Bemyndigelsen i § 20, stk. 11, er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1820 af 28. december 2023 om CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion. I bekendtgørelsen er der bl.a. fastsat regler om, hvordan man beregner CO₂-udledningen fra varmeproduktion, om fremgangsmåden ved modregning i varmeprisen, herunder at det er muligt at aftale en anden fremgangsmåde mellem parterne, og om information til varmemodtageren om omfanget af CO₂-udledningen. Der er endvidere fastsat regler om overførsel af overskydende gratis varmekvoter ved statsstøttet CO₂-fangst, herunder at overførslen skal ske mellem konti i CO₂-kvoteregisteret.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.4.2.1. Sparede CO₂-kvoter og -afgifter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at det er ambitionen, at CO₂-fangst i forsyningssektoren på sigt skal udrulles på markedsvilkår, hvor forbedrede selskabsøkonomiske incitamenter via bl.a. afgifter og kvoter for CO₂ fra fossile kilder skal blive nogle af de bærende økonomiske incitamenter i markedet.

Det er i forlængelse heraf aftalt, at anlæg, der på baggrund af CO₂-fangst og -lagring sparer omkostninger til CO₂-kvoter og -afgifter, gives mulighed for fortsat at opkræve værdien af de sparede afgifter og kvoter i varmepriserne med henblik på at finansiere CO₂-fangst. Dette medfører ikke en stigning i varmeprisen i forhold til prisen i dag.

Efter de gældende regler i varmeforsyningsloven vil et varmeforsyningsanlæg kunne indregne udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter i medfør af lov om CO₂-kvoter. Et varmeforsyningsanlæg vil få tildelt et bestemt antal gratis CO₂-kvoter til at dække anlæggets CO₂-udledning, men hvor de gratis kvoter ikke er tilstrækkelige, vil der være behov for at erhverve yderligere CO₂-kvoter. Udgifter hertil betragtes som en nødvendig udgift i forbindelse

UDKAST

med produktion af varme, og udgifterne vil således kunne indregnes i varmeprisen.

Det samme gør sig gældende vedrørende CO₂-afgifter.

Der betales i dag en række afgifter på brændsel, som beregnes ud fra energiindholdet i brændsel. Der gælder særlige regler for kraftvarmeværker, der fremstiller elektricitet og fjernvarme. Fordelingen af forbruget af brændsler (f.eks. naturgas, olie eller kul) til henholdsvis el- og varmeproduktion udgør grundlaget for kraftvarmeværkernes betaling af miljø- og energiafgifter.

Kraftvarmeværkerne kan få godtgjort hele energiafgiften på brændsler, som kan henføres til elproduktionen. Derimod skal der betales fuld energiafgift på brændsler, som kan henføres til fjernvarmeproduktionen. For alle kraftvarmeværker skal der betales fuld CO₂-afgift af brændsler, som kan henføres til fjernvarmeproduktionen. For brændsler, som kan henføres til elproduktionen, er det afgørende for godtgørelsen af CO₂-afgiften, om kraftvarmeværket er omfattet af CO₂-kvoteordningen. Kraftvarmeværker inden for kvotesektoren er fritaget for CO₂-afgift af brændsler til elproduktion. Kraftvarmeværker uden for kvotesektoren skal derimod betale fuld CO₂-afgift af brændsler til elproduktion.

Brændbart affald betragtes i dag som et brændsel på lige fod med f.eks. olie, kul eller gas. Afgiften på affald, der forbrændes, er derfor fastsat med udgangspunkt i niveauet for de fossile brændsler som f.eks. olie, kul og gas. Afgiften på forbrænding af affald er opdelt i tre afgifter: Affaldsvarmeafgift – afgift på den mængde varme, der leveres fra affaldsforbrændingsanlægget, og den varme, som virksomheden selv anvender fra anlægget til rumvarme og varmt vand; Tillægsafgift som beregnes ud fra energiindholdet i det brændbare affald; CO₂-afgift på ikke-bionedbrydeligt affald – der skal betales en afgift af mængden af CO₂-indholdet i affaldet.

Afgiften beregnes i princippet ud fra energiindholdet i det brændbare affald. Der skal desuden beregnes NO_x-afgift og i mange tilfælde svovlafgift ved forbrænding af affald.

Den 24. juni 2022 indgik den daværende regering (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti Aftale om grøn skattereform for industri m.v. Denne aftale indebærer bl.a., at der skal indføres en høj og mere ensartet CO₂-afgift, som skal udgøre 750 kr. pr. ton udledt CO₂ for ikke-kvotefattede virksomheder og 375 kr. pr. ton udledt CO₂ for kvotefattede virksomheder. Afgiften indføres fra 2025-2030. Områder, som i dag er fritaget for CO₂-afgift, f.eks. elproduktion omfattet af EU's kvotehandelssystem, vil blive omfattet af den

UDKAST

nye CO₂-afgift. De nuværende energiafgifter skal samtidig reduceres, så de aftalte afgiftsniveauer rammes.

Den 30. april 2024 fremsatte skatteministeren lovforslag nr. L 182 og L 183, der skal gennemføre dele af aftalen vedrørende omlægningen af CO₂- og energiafgifter. Med lovforslagene indføres en ny CO₂e-emissionsafgift for kvoteomfattede sektorer, den eksisterende CO₂-afgift forhøjes og energiafgifterne reduceres. CO₂e-emissionsafgiften skal betales for CO₂-udledninger for hvilke, der skal returneres CO₂-kvoter efter EU's kvoteordning. Det følger heraf, at CO₂e-emissionsafgiften ikke skal betales for CO₂, der fanges og lagres. Skatteministeren har under behandlingen i Folketinget fremsat ændringsforslag til det fremsatte lovforslag nr. L 183, der har til formål at sikre, at virksomheder, der har indgået en aftale og som fanger CO₂ med henblik på lagring, kan få tilbagebetalt CO₂-afgift, der kan henføres til den fangede CO₂, idet energibeskatningsdirektivets minimumssatser fortsat skal overholdes. De nærmere vilkår for aftalen vil blive fastsat ved bekendtgørelse. Der indføres således via afgiftssystemet et økonomisk incitament til CO₂-reduktioner via CO₂-fangst og -lagring.

Hvor der i forbindelse med varmeproduktionen bliver fanget CO₂, vil det medføre en besparelse af udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter. Dette vil betyde en besparelse i varmeprisen, idet der således ikke vil skulle betales for udgifterne til kvoterne og afgifterne.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt at opkræve en betaling for de sparede CO₂-kvoter og -afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke har været afholdt udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der vil skulle betales for en værdi, som svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst. Dette bryder med principperne bag fastsættelsen af varmeprisen, og der vil derfor være behov for at fastsætte særlige bestemmelser om denne form for betaling.

Behovet for at opkræve betaling for værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil opstå, hvor der indgås en aftale mellem en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og en CO₂-fangstvirksomhed om levering af en CO₂-fangstydelse, eller hvor det besluttes at inkludere CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Midlerne, som stammer fra betaling for sparede CO₂-kvoter og -afgifter, vil i den forbindelse kunne benyttes i finansieringen af CO₂-fangsten.

El- eller varmeproduktionsvirksomheden vil kunne opkræve betaling for værdien af de sparede CO₂-kvoter og -afgifter hos sin varmeaftager, f.eks.

UDKAST

en fjernvarmevirksomhed. Efterfølgende varmedistributører, f.eks. en fjernvarmevirksomhed, vil herefter tilsvarende kunne opkræve betaling for de sparede CO₂-kvoter og -afgifter hos sine varmeaftagere (varmekunderne).

En efterfølgende varmedistributør vil dog ikke kunne opkræve mere for sparede CO₂-kvoter og -afgifter, end hvad varmeproduktionsvirksomheden eller en anden varmedistributør har betalt for samme. Det betyder, at den samlede varmepris, som en varmekunde i sidste ende vil skulle betale for varmeleveringen, vil kunne blive lavere, end hvis der i stedet ville skulle betales for udgifterne til erhvervelse af CO₂-kvoter og til afgifter.

Dette vil dog alene kunne være tilfældet, hvor der ikke er ydet statsstøtte til CO₂-fangstaktiviteterne, som er årsag til de sparede CO₂-kvoter og -afgifter. I tilfælde af statsstøtte vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at det vil være nødvendigt at opkræve den fulde værdi af besparelsen for at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler. Tilsvarende hensyn ligger bag den gældende bestemmelse i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, hvorefter overskydende gratis CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte vil skulle overføres til CO₂-fangstenheden og vil ikke som ellers blive modregnet i varmeprisen. Der henvises nærmere til afsnit 9.1. om statsstøtteretlige aspekter og til afsnit 3.4.2.2. om overskydende gratis CO₂-kvoter.

Varmeprisen må ikke ifølge aftalen blive højere ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter end ved betaling for udgifter til kvoter og afgifter. Ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil der dog ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. ministeriet finder derfor, at der vil være behov for at fastsætte regler om, hvordan værdien af de sparede CO₂-kvoter vil skulle fastsættes som en beregnet værdi af udgiften. Til dette vurderer ministeriet, at der vil kunne tages udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev benyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCS-puljen. CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring).

Regler om værdifastsættelse vil være af hensyn til varmekunderne, idet der herigennem vil kunne fastsættes et loft over, hvor høj en værdi af kvoterne, der vurderes at være sparet.

For så vidt angår CO₂-afgifterne vil værdifastsættelsen følge af reglerne herom på skatteområdet, jf. ovenfor.

Ud over fastlæggelsen af en metode til at fastsætte værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vurderer ministeriet, finder ministeriet, at der vil være et yderligere behov for at sikre beskyttelsen af varmekunderne mod en for høj varmepris. Der findes allerede i varmforsyningsloven og praksis i medfør

heraf mekanismer, som skal beskytte varmekunderne mod for høje varmepriser. Det drejer sig om det affaldsvarmeprisloft, som følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og det substitutionsprinsipp, som følger af praksis. Der henvises nærmere til afsnit 3.7.1.1.

For at være sikker på, at varmekunderne også, hvor de betaler for værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter i stedet reelt afholdte udgifter til kvoter og afgifter, opnår samme beskyttelse i medfør af de nævnte mekanismer, vurderer ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt, at regler om betaling af værdien for sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil fremgå af varmforsyningsloven. På den måde vil betalingen for besparelsen kunne opkræves sammen med den øvrige betaling af varmeprisen.

3.4.2.2. Overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter

Det følger allerede af de gældende regler i varmforsyningsloven, at værdien af overskydende gratis CO₂-kvoter, som er opstået som følge af CO₂-fangst, hvortil der er tildelt statsstøtte, skal overføres til fangstenheden. Bestemmelsen blev indsat i varmforsyningsloven inden udbuddet af det første CCUS-pulje i 2023. CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring). Hensigten var at give adgang til at anvende de overskydende gratis CO₂-kvoter som finansiering af CO₂-fangsten og dermed mindske behovet for statsstøtte og samtidig sikre, at de statsstøtteretlige regler blev overholdt, jf. også bemærkningerne til ændringen af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 24 som fremsat, side 12 og 13.

I forlængelse af reglerne om overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter, har klima-, energi- og forsyningsministeren efter de gældende regler i varmforsyningsloven bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden m.v. for overførslen af disse kvoter.

Med dette lovforslag om CO₂-fangst på el- og varmeproduktionsvirksomheder finder Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet det hensigtsmæssigt, at reglerne om overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter og ministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler herom vil indgå som en del af lovforslaget i stedet for at indgå som en del af varmforsyningsloven.

En varmeproduktionsvirksomhed får i medfør af CO₂-kvoteloven tildelt gratis CO₂-kvoter, som potentielt vil kunne være tilstrækkelige til at dække den udledning af CO₂, som skyldes forbrænding af fossile brændsler som f.eks. affald. Hvis de gratis kvoter ikke er tilstrækkelige, vil der skulle erhverves yderligere kvoter, som der skal betales for.

UDKAST

CO₂-kvoter tildeles baseret på virksomhedens udledning. Hvor der fanges CO₂, vil der være et mindre behov for CO₂-kvoter til at dække udledningen. I første omgang vil det medføre en besparelse af de kvoter, som skulle erhverves ved siden af de sparede kvoter. CO₂-fangsten vil herudover kunne medføre, at der vil være tildelt flere gratis kvoter til varmeproducenten, end hvad denne har behov for, og der opstår på den måde et overskud af de gratis kvoter. Disse overskydende gratis kvoter udgør en værdi for varmeproducenten, idet disse kan sælges på markedet. En CO₂-kvote svarer til et ton CO₂.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at denne værdi skal kunne gå til at finansiere CO₂-fangstaktiviteter. Dette vil allerede være tilfældet efter de gældende regler i varmforsyningsloven for så vidt angår de kvoter, som er kommet i overskud som følge af statsstøttet CO₂-fangst. Dette vil ifølge aftalen skulle fortsætte. Det betyder, at de overskydende gratis CO₂-kvoter, hvor de anvendes til at finansiere CO₂-fangst, ikke vil komme varmeforbrugerne til gode. Varmeprisen vil således ikke blive billigere for varmeforbrugerne, men vil forblive den samme, som hvis der ikke havde været foretaget CO₂-fangst. Overskydende gratis CO₂-kvoter, som ikke skyldes CO₂-fangst, vil fortsat medvirke til en lavere varmepris efter reglerne i varmforsyningsloven.

Der henvises endvidere til afsnit 9.1. vedrørende statsstøtteretlige aspekter.

Ministeriet vurderer, at der ved fastsættelsen af reglerne i dette lovforslag bør tages højde for, at de statsstøtteretlige regler overholdes, idet der fortsat forventes at være behov for at tildele støtte til CO₂-fangst. Det bør således blive sikret, at overskydende gratis CO₂-kvoter, som er opstået som følge af statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter, ikke anvendes til at finansiere en modregning i varmeprisen og dermed bidrage til en lavere varmepris. I stedet bør værdien af overskydende gratis kvoter skulle gå til at nedsætte støttebeløbet.

Ministeriet vurderer derfor, at der vil være behov for at stille krav om, at CO₂-kvoter, som er kommet i overskud som følge af CO₂-fangst, som har modtaget statsstøtte, vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden, men vurderer ikke, at samme krav ikke vil blive stillet, hvor der ikke er statsstøtte involveret. Hvor der ikke sker overførsel af overskydende CO₂-kvoter, vil værdien af de overskydende CO₂-kvoter uden for statsstøttetilfælde kunne modregnes i varmeprisen.

Ministeriet finder, at der vil være behov for, at der vil blive taget hensyn til den fleksibilitet i selskabsorganiseringen, som følger af aftalen. Der vil således

UDKAST

kunne være flere måder til praktisk at gennemføre en overførsel af overskydende kvoter, som vil kunne tænkes at være forskellig afhængig af, om overførslen sker mellem to adskilte virksomheder eller inden for samme virksomhed.

I nogle tilfælde vil det f.eks. kunne være relevant at lade den enhed, som skal overføre kvoterne, realisere værdien af de gratis kvoter (sælge dem) og herefter overføre værdien til den enhed, som har foretaget CO₂-fangsten. Dette kan særligt være relevant, hvor der tale om, at CO₂-fangsten foretages inden for samme virksomhed som varmeproduktionen. I andre tilfælde kan det være relevant i stedet at overføre de overskydende kvoter fra en konto i CO₂-kvoteregisteret til en anden. Det vil herefter være op til den modtagende part, dvs. den som har foretaget CO₂-fangsten, at realisere værdien af de modtagne kvoter og anvende den i finansieringen af CO₂-fangstaktiviteterne. Ministeriet vurderer, at dette særligt vil kunne være relevant i tilfælde, hvor overførslen sker mellem to forskellige virksomheder. Valgfrihed for så vidt angår overførselsmetode vil også kunne være relevant at indføre, således at det står frit for mellem to parter nærmere at aftale, hvordan overførslen skal finde sted.

Herudover vurderer ministeriet, at der vil være behov for at fastsætte, hvordan værdien af kvoterne i tilfælde af statsstøtte vil skulle fastsættes i de tilfælde, hvor der ikke vil være tale om en realisering af kvoternes værdi inden en overførsel, ligesom det vil skulle fastsættes, hvornår overførslen af kvoterne vil skulle finde sted. Sidstnævnte vil skulle sikre, at der ikke overføres flere gratis kvoter end dem, som faktisk vil være i overskud som følge af den støttede CO₂-fangst.

Finansiering vil kunne ske ved at sælge de overskydende gratis CO₂-kvoter. CO₂-kvoter er et finansielt instrument og har en værdi. De kan sælges på CO₂-kvotemarkedet som et finansielt aktiv. En gratis kvote er en helt almindelig CO₂-kvote, som virksomheden blot har fået gratis. Hvis CO₂-fangstvirksomheden, der har fået CO₂-kvoten tildelt, ikke selv skal bruge den, så vil virksomheden kunne sælge kvoten på kvotemarkedet.

Ministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil blive givet bemyndigelse til at fastsætte detaljerede regler om fremgangsmåden for overførsel af overskydende gratis kvoter, værdifastsættelsen og overførselstidspunktet. På denne måde gøres det bl.a. mere smidigt om nødvendigt at tilpasse reglerne til de aktuelle omstændigheder i markedet for CO₂-fangst og finansieringen heraf, som de gratis kvoter er en del af.

Der henvises endvidere til afsnit 3.7.2.1.

3.4.3. Den foreslåede ordning

3.4.3.1. Sparede CO₂-kvoter og -afgifter

Ministeriet foreslår med lovforslagets § 29, nr. 8, at indsætte to nye stykker i varmemforsyningslovens § 20 b.

Det foreslås i stk. 3 at fastsætte, at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af dette lovforslag, vil et varmeproduktionsanlæg, jf. varmemforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW i prisen for de i varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser kunne indregne en værdi, jf. regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Fastsættelse af værdien følger af regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Det foreslås videre i stk. 4 at fastsætte, at fremføringsanlæg, jf. varmemforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 2, i prisen for de i varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser vil kunne indregne en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har indregnet i prisen efter stk. 3.

Ministeriet foreslår herudover i lovforslagets § 6, stk. 1, at fastsætte, at modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktivitet på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmemforsyning, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, i priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmemforsyning, skulle opkræve en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Værdien vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet.

Det foreslås endvidere at fastsætte i § 6, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i det foreslåede stk. 1.

3.4.3.2. Overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter

Ministeriet foreslår, at det i lovforslagets § 7, stk. 1, fastsættes, at har en virksomhed, der ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg, fået meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter, jf. lov om CO₂-kvoter, end det, som virksomheden faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende kvoter CO₂-

UDKAST

fangst, vil virksomheden kunne overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden.

Samtidig foreslås den gældende bestemmelse i varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, ændret således, at det ikke længere af bestemmelsen vil fremgå, at overskydende gratis CO₂-kvoter som følge af statsstøttet CO₂-fangst vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden, jf. lovforslagets § 29, nr. 6. De udvidede regler foreslås i stedet indsat i dette lovforslag.

Der henvises endvidere til afsnit 3.7.3.1.

Ministeriet foreslår endvidere indbygget en fleksibilitet i lovforslagets § 7, stk. 1, således, at der praktisk vil kunne være flere måder til at overføre de overskydende CO₂-kvoter, så den praktiske overførsel af kvoterne bl.a. vil afspejle den fleksibilitet i selskabsorganiseringen, som følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, og som foreslås indsat i de foreslåede bestemmelser i § 3, stk. 1, 2. pkt., og § 4, jf. også afsnit 3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Herudover foreslår ministeriet med lovforslagets § 7, stk. 2, at skyldes de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 1 CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmereproduktionsanlægget, skulle overføre de overskydende gratis CO₂-kvoter til den virksomhed, der tildeles statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteter, jf. det foreslåede stk. 3.

Endelig foreslår ministeriet med lovforslagets § 7, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler for overførslen af de overskydende gratis CO₂-kvoter, herunder de, som skyldes støttet CO₂-fangst. Bemyndigelse vil bl.a. omfatte regler om fremgangsmåden for overførslen, hvor der vil kunne tages hensyn til de enkelte selskabsorganiseringer. Bemyndigelsen vil endvidere omfatte regler om værdifastsættelse af de gratis kvoter og regler om tidspunktet for overførslen.

Ministeren har efter de gældende regler i varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for de overskydende gratis CO₂-kvoter, som skyldes støttet CO₂-fangst. Med lovforslagets § 7, stk. 3, foreslås denne bemyndigelse overført til dette lovforslag, jf. lovforslagets § 29, nr. 7.

Det forventes, at regler, som vil blive udmøntet i medfør af det foreslåede § 7, stk. 3, vil blive indsat i bekendtgørelsen om CO₂-kvoter tildelt til varme- og varmereproduktion, som indeholder de gældende regler om bl.a. overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter til en CO₂-fangstvirksomhed.

3.5. Kommunal finansiering herunder modregning

3.5.1. Gældende ret

3.5.1.1. Kommunal garanti

Kommuner kan i visse tilfælde stille garanti for låneoptagelse i Kommune-Kredit og private kreditinstitutioner. På de områder, hvor muligheden for garantistillelse ikke er reguleret i særlovgivningen på området, vil spørgsmålet skulle afgøres efter kommunalfuldmagtsreglerne.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattende af egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, at en kommune ikke kan stille garanti for CO₂-fangst.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattende af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattende af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Dette følger implicit af de kommunale hjemmelsbestemmelser i elforsyningsloven, at en kommune kan investere i aktiviteterne.

Elforsyningslovens § 4, stk. 1, 1. pkt., giver kommuner hjemmel til at varetage elproduktion ved forbrænding af affald og efter 2. pkt. at deltage i aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1, hvilket er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Kommuner kan som følge af deres mulighed for at deltage i aktiviteterne investere i aktiviteterne under hensyn til statsstøttereglerne. Kommunen kan f.eks. stille garanti for de selskaber, som deres elproduktionsvirksomhed drives i.

3.5.1.2. Kommunal hæftelse ved statsstøtte

Det følger af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 296 af 17. marts 2023, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lovens § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, jf. nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. nr. 2.

Det følger videre af lovens § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

3.5.1.3. Kommunalt kapitalindskud

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan yde tilskud til CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

UDKAST

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners indskud af kapital til CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Elforsyningslovens § 4, stk. 1, 1. pkt., giver kommuner hjemmel til at varetage elproduktion ved forbrænding af affald, og efter 2. pkt., at deltage i aktiviteter omfattet af § 2, stk. 1, hvilket er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Kommuner kan som følge af deres mulighed for at deltage i aktiviteterne, investere i aktiviteterne under hensyn til statsstøtteregele. Finansieringen kan være i form af indskud af kapital, lån eller garantistillelse for optagelse af lån, og vil skulle optages på de almindelige finansielle markeder på markedsvilkår. Der er i lov om elforsyning ikke taget stilling til, om der er grænser for de kommunale investeringer.

Der findes ikke gældende bestemmelser, som fastsætter at en kommunes beslutning om indskud i forbindelse med CO₂-fangst skal træffes af kommunalbestyrelsen.

Det følger og af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 296 af 17. marts 2023, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lovens § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, jf. nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. nr. 2.

Det følger videre af lovens § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

3.5.1.4. Øvrig kommunal finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

Det findes ikke efter de gældende regler bestemmelser, som regulerer, hvordan kommuner vil kunne finansiere CO₂-fangstaktiviteter.

3.5.1.5. Modregning i bloktilskud og væsentlige nye aktiviteter

Der er i dag ikke særskilte regler for kommunal modregning af CO₂-fangstaktiviteter, når aktiviteten varetages i et særskilt virksomhed, der alene varetager CO₂-fangstaktivitet, og som desuden ikke er i koncern med andre forsyningsvirksomheder, herunder aktiviteter omfattet af elforsyningsloven og varmforsyningsloven.

Såfremt CO₂-fangstaktiviteter sker i samme virksomhed som elproduktion, varmeproduktion eller affaldsforbrænding, eller sker i en særskilt virksomhed i koncern med aktiviteter omfattet af elforsyningsloven og varmforsyningsloven, vurderes det, at de kommunale modregningsregler i de respektive sektorlove finder anvendelse.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 1, at kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der er eller i perioden efter den 20. februar 2003 har været omfattet af § 2, stk. 1, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer eller i perioden efter den 20. februar 2003 har ejet andele i sådanne virksomheder. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 1.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 2, at selskabsmæssige omstruktureringer er ikke omfattet af stk. 1, når de ejere der direkte eller indirekte har ejet ejerandele i virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Dette er dog betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af stk. 1 eller, hvis det er en spaltning, § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandselskaber. Hvis en spaltning fører til, at en eller flere virksomheder alene bliver omfattet af § 2, stk. 1-3, i lov om kommuners afståelse af vandselskaber, der det yderligere en betingelse, at der i de udspaltede virksomheder ikke er anvendt eller medfulgt midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning. Kommunen afgiver i forbindelse med spaltninger omfattet af 3. pkt. en erklæring til Forsyningstilsynet i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 37 b om, at der ikke i de udspaltede virksomheder er anvendt eller medfuldt midler i strid med 3. pkt. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 2.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 3, at registreringen skal omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen

UDKAST

(rådighedsdatoen), og beløbets størrelse. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 3. Det følger dog endvidere af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 3, at ved registreringen opgøres uddelinger, der hidrører fra forrentning af indskudskapital, der er indregnet i medfør af regler udstedt efter § 20, stk. 2, på en særskilt konto. Ved registreringen opgøres vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der hidrører fra forrentning af indskudskapital, der kan indregnes i medfør af regler udstedt efter § 20, stk. 2, på en særskilt konto.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 4, at ved afståelse af ejerandele omfattet af stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution anses afståelsestidspunktet for rådighedsdato efter stk. 3, og der skal efter stk. 1 registreres et vederlag som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 4.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 5, at kommuner senest den 1. februar hvert år indberetter til Forsyningstilsynet de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgiver erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 5.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 6, at indberetningen skal angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og skal ledsages af dokumentation for størrelsen af de registrerede uddelinger og vederlag og for de registrerede rådighedsdatoer. Endvidere skal indberetningen angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor der efter stk. 10 sker reduktion i kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Rentesaften fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Finder tilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, kan tilsynet forlange yderligere dokumentation. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 6.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 8, at kommuner ved indberetning efter stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 kan fratække beløb, som i medfør af § 37 a, stk. 1 eller 6, har ført eller samtidig fører til reduktion i kommunens statstilskud i henhold til stk. 10. Kommuner kan endvidere ved indberetning efter stk. 5 fratække 1) et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller fastsat i medfør af § 35, stk. 5, jf. stk. 1 eller stk. 9, 2. pkt., i lov om gasforsyning, og som nettoprovenuets vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i henhold til § 35, stk. 6-8, i lov om gasforsyning, og 2) beløb, som i medfør af § 2, stk. 3, eller § 7 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til

UDKAST

reduktion af kommunens statstilskud i henhold til § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 8.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 9, at Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt de indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter stk. 8 kan godkendes. Kan Forsyningstilsynet ikke godkende disse, fastsætter tilsynet rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 9.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 10, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år giver Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) meddelelse om de efter stk. 9 godkendte rådighedsbeløb inkl. beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) reducerer herefter kommunens statstilskud efter bestemmelserne i § 15, stk. 1, 2, 4 og 5, i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Hvis beløbet efter 2. pkt. overstiger det modregnede beløb i det første modregningsår, beregner Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) en forrentning af restbeløbet fra den 1. november i indberetningsåret til den 1. juli i året efter indberetningsåret. Rentesatsen fastsættes til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 l, stk. 10.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 1, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 37, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger det, ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 m, stk. 1.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmemforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5 eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 m, stk. 2.

UDKAST

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, at i virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Virksomheder, der producerer elektricitet ved afbrænding af affald, kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 5, at bestemmelsen i stk. 4 og § 3, stk. 1, i lov om fjernkøling ikke er til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 5.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 6, at kommuner senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af § 37 b, godtgør, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med stk. 3, betragtes de pågældende midler som uddelinger efter § 37, stk. 1. Forsyningstilsynet fastsætter rådighedsdatoen, beløbets størrelse og en beregnet forrentning i henhold til § 37, stk. 6. Kan en kommune ikke afgive erklæring i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af § 37 b, giver Forsyningstilsynet klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom. Klima-, energi- og forsyningsministeren træffer herefter afgørelse om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 6.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 7, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bestemme eller fastsætte regler om, at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 7.

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning efter § 37, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af § 37, stk. 2 og 5,

og § 37 a, stk. 3-6, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 n, stk. 1. Disse regler er udmøntet i bekendtgørelse om kommuners indberetninger og erklæringer efter elforsyningslovens §§ 37 og 37 a og varmemforsyningslovens §§ 23 l og 23 m.

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 2, at klima-, energi-, og forsyningsministeren endvidere kan fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 37 a, stk. 1, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 n, stk. 2.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.5.2.1. Kommunal garanti

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at kommunernes eksisterende muligheder for at bære finansiel risiko for CO₂-fangst på egne anlæg skal udvides til anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder og skal ikke længere begrænses til anlæg på over 25 MW. Herefter skal kommunerne kunne bære risiko uanset anlæggets størrelse i form af garanti for lån i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at stille garanti for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet forudsætter, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår. Der henvises endvidere til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det betyder, at de kommunale CO₂-fangstvirksomheder vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter på markedsvilkår og vil skulle konkurrere mod andre CO₂-fangstvirksomheder, herunder privatejede virksomheder.

Ved etablering af et CO₂-fangstanlæg og ved drift af CO₂-fangstaktiviteter vil der kunne være behov for at optage lån. Dette gælder også for de kommunalt ejede selskaber. Det kan dog vise sig svært for kommunalt ejede selskaber at optage lån på markedet uden kommunal garantistillelse på lånet.

En kommune må ikke efter kommunalfuldmagtsreglerne drive handel, håndværk, industri eller finansiel virksomhed. En sådan adgang vil kræve en lovhjemmel. En kommune må endvidere ikke i medfør af kommunalfuldmagtsreglerne yde erhvervsstøtte, som f.eks. at stille garanti for lån, herunder til kommunalt ejede selskaber. Det vil således være nødvendigt at fastsætte regler i dette lovforslag om, at kommuner må stille garanti for selskaber, som deltager i CO₂-fangst.

UDKAST

Der er ikke efter de gældende regler om varme- og elforsyningsvirksomheders deltagelse i CO₂-fangst mulighed for at stille garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangsten. Ministeriet finder derfor, at det vil være nødvendigt for at imødekomme aftalen at give kommuner adgang til at stille garanti for lån i forbindelse med CO₂-fangst, som udøves på kommercielle vilkår.

Når kommunen stiller garanti for aktiviteter som elproduktion og affaldsforbrænding, som er kommercielle aktiviteter, vil det være nødvendigt for at sikre overensstemmelse med statsstøttereglerne, at modvirke fordelene ved garantistillelsen at opkræve en markedsmæssig garantiprovision for garantistillelsen ved at opkræve en markedsmæssig garantiprovision for garantien

Ejer kommunen alene en kapitalandel af en vis størrelse i et selskab, vil kommunen alene kunne stille garanti med samme forholdsmæssige andel af den samlede ejerkreds' deltagelse i finansieringen, som kommunernes kapitalandel udgør af den samlede kapital. Der er derfor ikke hjemmel i lov om elforsyning til, at en kommune kan stille garanti over for tredjemand.

Det antages efter praksis, at kommuner med hjemmel i elforsyningsloven kan yde garanti for elforsyningsvirksomhed. Elforsyningsloven kræver, at elproduktion udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar. Garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af eksempelvis anlægsinvesteringer i kraftvarmeanlæg omfattet af elforsyningsloven vil således normalt vedrøre eldelen i et kraftvarmeanlæg, som ejes af et kommunalt selskab.

Der lægges med aftalen op til, at kommunernes eksisterende muligheder for at bære finansiell risiko for CO₂-fangst på egne anlæg skal udvides til anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder. De eksisterende regler for anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW findes i elforsyningsloven, og det er således ministeriets forståelse, at det vil være reglerne fra elforsyningsloven, som vil skulle danne grundlag for de foreslåede bestemmelser om kommunal garantistillelse i dette lovforslag. Det betyder, at en kommune alene vil kunne stille garanti svarende til kommunens ejerandel i CO₂-fangstvirksomheden.

I forlængelse heraf vurderer ministeriet, at kommunen vil skulle have adgang til at stille garanti for finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter. Adgangen vil skulle begrænset til alene at gælde kommunens egne selskaber, og hvis kommunen ejer selskabet sammen med andre, vil adgangen til at stille garanti skulle begrænses svarende til kommunens egen ejerandel.

UDKAST

Det følger ikke direkte af aftalen, at kommuner skal kunne stille garanti i forbindelse med selskabsovertagelse.

Det følger dog af aftalen, at kommuner skal have hjemmel til at deltage i CO₂-fangst, og der lægges i aftalen vægt på en fleksibilitet til at kunne organisere sig, som det passer den pågældende aktør bedst. Aftalen er indgået på et tidspunkt, hvor CO₂-fangsten endnu kun er i en opstartsfasen i Danmark, og der er således lagt vægt på at skabe nogle rammer, som kan medvirke til at fremme igangsættelsen af CO₂-fangsten. Dette lovforslag vil dog også indeholde regler, som vil gælde på et tidspunkt, hvor CO₂-fangsten eventuelt er i gang i Danmark, og ministeriet vurderer derfor, at der også vil skulle tages højde for situationer, hvor der allerede er etableret CO₂-fangstvirksomheder.

Det er således ministeriets vurdering, at en tilsvarende adgang for kommuner til at stille garanti for lån til finansiering i forbindelse med overtagelse af et eksisterende CO₂-fangstselskab, herunder til erhvervelse af aktier i selskabet, vil være relevant for kommunerne, og ministeriet finder, at dette hænger sammen med hensigten i aftalen om at give kommuner adgang til at deltage i CO₂-fangst for derigennem at medvirke til at indfri det fangstpotentiale, som bl.a. findes i kommunale varme- og elforsyningsvirksomheder.

Dette vil til dels svare til varmforsyningslovens § 2 e, stk. 1. Hvor der er tale om et kraftvarmeanlæg med eleffekt på mere end 25 MW, følger det af denne bestemmelse, at en kommune vil kunne stille garanti i anlægget for så vidt angår varmedelen, forudsat at der er regnskabsmæssig adskillelse mellem el- og varmedelen i virksomheden. En kommune vil på samme måde kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af erhvervelse af aktier i en virksomhed, der driver kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW, som er omfattet af lov om elforsyning.

Ministeriet vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt, at en kommune på den måde også vil have mulighed for at stille garanti i de tilfælde, hvor en kommune ønsker at indtræde i et eksisterende selskab, og ikke kun i de tilfælde, hvor det er kommunen selv, som opretter CO₂-fangstvirksomheden.

Uanset om en kommune vil stille garanti for etableringen eller driften af et CO₂-fangstanlæg eller for erhvervelsen af aktier i en CO₂-fangstvirksomhed, vil kommunens garanti skulle overholde EU's statsstøtteregler. Det vil være kommunens ansvar at sikre, at disse overholdes. EU's statsstøttebegreb defineres i art. 107, stk. 1, i EUF-Traktaten, der indeholder en række betingelser, der alle skal være opfyldt, før der er tale om statsstøtte. Det er bl.a. en betingelse, at støtten skal begunstige visse virksomheder eller produktioner, hvilket vil sige, at støtten skal udgøre en økonomisk fordel, som

UDKAST

ikke vil kunne opnås under normale markedsmæssige vilkår. Efter Kommissionens meddelelse af 20. juni 2008 (2008/C 155/02) om statsstøtte i form af garantier, indebærer en garanti ikke en økonomisk fordel, når virksomheden, der optager det lån, der garanteres for, betaler en garantiprovision, der svarer til det, som en privat garant, der opererer under markedsökonomiske forhold, vil kræve under de tilsvarende betingelser.

Det betyder, at den kommunale garanti vil skulle stilles på markedsvilkår. En kommunen vil således skulle opkræve en garantiprovision på markedsmæssige vilkår, som svarer til den provision, som en privat garantistiller vil forlange, samt stille de betingelser, som en privat garantistiller vil stille.

Det følger endvidere af kommunalfuldmagtsreglerne, at kommunens garantistillelse skal ske på markedsvilkår for sikre mod begunstiging af enkelt-selskaber.

Ministeriet vurderer, at det ikke vil være nødvendigt angive direkte, at kommunal garantistillelse vil skulle på markedsvilkår, da dette allerede vil være gældende. Dette følger også af de overvejelser, som lå til grund i betænkning over forslaget til loven vedrørende ny organisering af affaldsforbrændingssektoren og konkurrenceudsættelse af forbrændingsegnet affald, jf. Folketings Tidende 2022-23 (2. samling), tillæg B, L 115 som fremsat i betænkning over forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse, lov om varmforsyning, lov om elforsyning og selskabsskatte loven, side 6 og 7. Det følger af betænkningen, at det blev foreslået, at "markedsvilkår" skulle udgå af det fremsatte lovforslag og dermed ikke ville komme til at fremgå af bestemmelsernes ordlyd i varmforsyningslovens §§ 2 d, stk. 1, og 2 e, stk. 1, 1. pkt.

Det følger endvidere af betænkningen, at ændringsforslaget ikke ændrede på, at kommunen efter gældende ret kan stille en kommunal garanti for varmforsyningsanlæggenes låneoptagelse til anlægsinvesteringer og driftsaktiviteter imod opkrævning af en garantiprovision på markedsmæssige vilkår. Dette forhold er uagtet, om der foreligger en konkurrencesituation eller ej. Hvis en kommune yder en vederlagsfri garanti, vil det indebære et tilskud til forsyningsvirksomheden, hvilket ville medføre en forrykning af byrdefordelingen mellem kommunens borgere. Kommunen er dermed forpligtet til at opkræve en garantiprovision for at dække den risiko, som kommunen påtager sig ved garantistillelsen. Det følger af hvile i sig selv-princippet, at kommunen ikke må tjene penge på at stille en garanti.

Herudover følger det af betænkningen, at uanset at kravet om markedsvilkår med ændringsforslaget ikke ville komme til at fremgå direkte af ordlyden,

UDKAST

vil det fortsat være gældende ret, at kommunen skal opkræve en markeds-mæssig garantiprovision efter varmemforsyningslovens § 2 d, stk. 1, og § 2 e, stk. 1.

Det blev på den baggrund besluttet ikke i ordlyden af bestemmelserne i varmemforsyningslovens §§ 2 d, stk. 1, og 2 e, stk. 1, 1. pkt. direkte at indsætte, at garanti skal stilles på markedsvilkår, hvilket også vil blive fulgt i dette lovforslag.

Det følger endvidere af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune skal handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at stille garanti.

Der kan endvidere henvises til Energistyrelsens vejledende udtalelse af 20. december 2023 om kommunal garantistillelse efter varmemforsyningsloven, som er offentliggjort på Energistyrelsens hjemmeside www.ens.dk.

Af aftalen følger det endvidere, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har besluttet. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af delegationsforbud, således at det kun vil være kun kommunalbestyrelsen, der kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform. Dette følger allerede af den gældende regler for kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst, jf. § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion. Der henvises til afsnit 3.5.1.2., 3.5.2.2. og 3.5.3.2.

Da der kan være tale om, at kommunen vil kunne stille garanti for et lån af en betydelig størrelse i forbindelse med investeringer i CO₂-fangst, og da der i de tilfælde, hvor en garanti aktiveres, kan der være en ikke ubetydelig risiko for kommunens økonomi og hermed ultimativt kommunens borgere, vurderer ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt at udvide det gældende krav om kommunalbestyrelsens beslutning fra hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst til også at omfatte garantistillelse for lån i forbindelse med CO₂-fangst. På den måde vil det blive sikret, at en sådan beslutning af en eventuelt større karakter vil blive behandlet politisk, og at beslutningen om garantistillelse således ikke vil kunne uddelegeres inden for kommunen.

3.5.2.2. Kommunal hæftelse ved statsstøtte

Bestemmelsen i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion blev fastsat i forbindelse med det første udbud af CCUS-puljen i foråret 2023, idet der var behov for, at vinderen skulle stille en række økonomiske garantier og hæftelser som en forudsætning for at kunne indgå en kontrakt med staten. CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon

UDKAST

Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring). For at sikre, at kommunalt ejede anlæg ville kunne deltage i udbuddet og eventuelle fremtidige udbud, var der behov for en klar lovhjemmel til, at kommuner kunne påtage sig sådanne økonomiske forpligtelser i forbindelse med en eventuel kontrakt med staten. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. januar 2023.

Der planlægges åbnet for udbud af kommende CCS-pulje i 2024, og det forventes, at der også i den forbindelse vil blive krævet af vinderen af udbuddet at stille med sådanne garantier og hæftelser. Der vil derfor fortsat være behov for en hjemmel til kommunerne til at kunne påtage en økonomisk forpligtelse, hvis kommuner skal kunne deltage i sådanne udbud på lige fod med privatejede virksomheder.

Det følger således også af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at det fortsat skal være muligt for kommunerne at stille garanti for støttebod i forbindelse med udbud af CCS-puljer svarende til de gældende regler. Dette vil bidrage til at sikre lige konkurrence mellem kommunalt og privatejede virksomheder i forbindelse med udbud af CCS-puljen.

Kommuners påtagelse af økonomiske forpligtelser i forbindelse med statslig støtte til fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂ vil afhænge af den konkrete udmøntning af de enkelte støtteordninger. Det skyldes, at disse økonomiske forpligtelser skal bidrage til at sikre, at vinderen eller vinderne af udbuddene af støtte kan garantere, at de CO₂-reduktioner, der er indgået kontrakt omkring, opnås. Disse økonomiske forpligtelser kan derfor variere alt efter omfanget af CO₂-reduktioner, der forudsættes i de enkelte støtteordninger. En række af disse økonomiske forpligtelser vil fremgå af den enkelte kontrakt, der indgås med vinderen af det pågældende udbud.

Det vil f.eks. i en CCS-pulje kunne blive fastsat, at kontrakten vil omfatte hele værdikæden i form af fangst, transport og lagring af CO₂. Den eller de vindende virksomheder, som kontrakten indgås med, vil i så fald være kontraktuelt forpligtet over for staten for alle led i værdikæden, herunder for eventuelle underleverandørers ydelser, uanset om den enkelte virksomhed selv måtte stå for udførelsen af opgaven. Dette ville også gælde, hvis ydelserne måtte blive leveret af forskellige deltagere i et konsortium som følge af et sædvanligt krav, der vil fremgå af kontrakten med staten, om at konsortiedeltagere hæfter solidarisk for kontraktens gennemførelse. En sådan kontrakt vil således indebære, at den eller de vindende virksomheder vil komme til at hæfte for hele værdikæden i form af fangst, transport og lagring af den mængde CO₂, der indgås kontrakt om.

Endvidere vil der eksempelvis også kunne være et krav i kontrakten om solidarisk hæftelse for kontraktens opfyldelse (lagringen af CO₂), hvis den virksomhed, som byder på kontrakten med staten om tildeling af støtte, i relation til opfyldelsen af minimumskrav om økonomisk og finansiell kapacitet vil basere sig på en anden virksomheds økonomiske og finansielle formlaan (en såkaldt støttende enhed). Virksomheden, der efter udbud vil blive statens kontraktpart, og den pågældende støttende virksomhed vil herefter i kraft af kontrakten hæfte solidarisk for kontraktens gennemførelse.

Et yderligere eksempel på en økonomisk forpligtelse, en kommune vil skulle påtage sig i forbindelse med kontraktindgåelse vedrørende støtte fra en CCS-pulje, relaterer sig til, at vinderen eller vinderne af udbuddet vil kunne overdrage sine forpligtelser og rettigheder under kontrakten i sin helhed til en anden virksomhed. Der vil kunne være tale om en virksomhed, som er koncernforbundet med vinderen, og som var etableret med det formål at gennemføre kontrakten. En sådan overdragelse vil bl.a. forudsætte, at vinderen i forbindelse med kontraktindgåelse med staten vil påtage sig solidarisk hæftelse med det selskab, som kontrakten overdrages til.

Med henblik på at sikre økonomisk sikkerhed for staten under kontraktperioden vil udbudsmaterialet endvidere kunne indeholde krav om garantistillelse, ligesom der som led i opfyldelse af kontrakten, eventuelt ved optagelse af lån eller udstedelse af bankgaranti, vil kunne være behov for, at den vindende virksomhed stiller garanti for opfyldelse af kontrakten og for betaling af alle krav under kontrakten. Dette er således også et eksempel på, hvilke økonomiske forpligtelser en kommune vil skulle påtage sig i forbindelse med kontraktindgåelse vedrørende støtte fra en CCS-pulje.

Kontrakten om tildeling af støtte i medfør af en CCS-pulje vil samlet betyde, at staten vil kunne rejse krav mod vinderen eller vinderne af støtten, såfremt betingelserne i kontrakten ikke opfyldes. Staten vil som følge af kontrakten også kunne rejse krav mod andre virksomheder, der hæfter solidarisk med vinderen eller vinderne eller har stillet garanti for opfyldelse af kontrakten.

Det vil således betyde, at staten vil kunne rejse krav mod en kommune, som har påtaget sig de økonomiske forpligtelser, som fremgår af den kontrakt, som den vindende kommunalt ejede virksomhed indgår med staten om tildeling af støtte. Kontraktens vilkår vil være genstand for forhandling under udbudsprocessen, og det er ikke givet, at alle vilkår vil være de samme for de enkelte tildelingsprocesser.

Hvor en kommune beslutter at forpligte sig økonomisk i forbindelse med et udbud af CCS-puljen, vil der være tale om en forpligtelse i en størrelsesorden af en vis betydning, hvorfor det vurderes, at en sådan beslutning vil

forudsætte politisk behandling. Dette skal særligt ses i lyset af, at det ultimativt vil være kommunens borgere, som ville skulle hæfte for forpligtelsen, samtidig med de risici, der i øvrigt følger af karakteren af deltagelsen i CCUS-aktiviteter.

Det følger således også af aftalen, at kommunen som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig, hvilket også følger af de gældende regler om kommuners økonomiske forpligtelse.

3.5.2.3. Kommunalt kapitalindskud

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet forudsætter, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår. Der henvises endvidere til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det betyder, at de kommunale CO₂-fangstvirksomheder vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter på markedsvilkår og vil skulle konkurrere mod andre CO₂-fangstvirksomheder, herunder privatejede virksomheder. Kommuners deltagelse i CO₂-fangst skal ske igennem et aktie- eller anpartsselskab.

Ved etablering af et CO₂-fangstanlæg og ved drift af CO₂-fangstaktiviteter kan der være behov for, at kommunen indskyder kapital i CO₂-fangstvirksomheden.

I forlængelse heraf følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommunerne skal kunne bære risiko i form af indskud af egenkapital i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at indskyde egenkapital for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten.

Der lægges med aftalen op til, at kommunernes eksisterende muligheder for at bære finansiel risiko for CO₂-fangst på egne anlæg skal udvides til anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder. De eksisterende regler for anlæg med en eleffekt på mere end 25 MW findes i elforsyningsloven, og det er således ministeriets forståelse, at det vil være reglerne fra elforsyningsloven, som vil skulle danne grundlag for de foreslåede bestemmelser om kommunal garantistillelse i dette lovforslag. Det betyder, at en kommune alene vil kunne indskyde kapital svarende til kommunens ejerandel i CO₂-fangstvirksomheden.

Der er ikke efter de gældende regler i varme- og elforsyningslovene om CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet mulighed for en kommune til at yde tilskud til CO₂-fangstvirksomheden.

I forlængelse heraf vurderer ministeriet, at kommunen vil skulle gives adgang til at indskyde kapital til finansiering af anlægsinvesteringer eller

driftsaktiviteter. Ministeriet vurderer endvidere, at en sådan adgang vil skulle begrænses til alene at gælde kommunens egne selskaber, og hvis kommunen ejer selskabet sammen med andre, til alene at gælde indskud af kapital svarende til kommunens egen ejerandel, som den vil være inden kapitalindskuddet.

Behovet for kapital kan både forekomme i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg og efterfølgende i forbindelse med anlæggets drift. Der kan i forbindelse hermed kunne opstå behov for en omfattende vedligeholdelse af anlægget eller en udvidelse eller udskiftning af anlægget, og hvor selskabets økonomi ikke giver mulighed for at dække sådanne omkostninger, vil det kunne være nødvendigt, at ejerne tilfører kapital til selskabet.

Det følger af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune skal handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at indskyde kapital i en CO₂-fangstvirksomhed. Det vil bl.a. kunne indgå i kommunens beslutning, at kommunen ikke efterfølgende, hvor de f.eks. måtte opstå et overskud i selskabet eventuelt i forlængelse af det kommunale indskud, vil kunne udtage midler fra selskabet uden at blive omfattet af regler om modregning i kommunens statstilskud. Det vil også gælde kommunens indskud i selskabet. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.5. En kommune vil endvidere som alternativ til et indskud i et selskab kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering i selskabet. Det henvises til afsnit 3.5.2.1. og 3.5.3.1.

Særligt i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg vil der kunne være behov for et kommunalt indskud af en vis størrelse. I forlængelse heraf følger det af aftalen, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform. Dette følger allerede af den gældende regler for kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst, jf. § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion. Der henvises til afsnit 3.5.1.2., 3.5.2.2. og 3.5.3.2.

På den måde vil det blive sikret, at en beslutning af en eventuelt større karakter vil blive behandlet politisk, og at en beslutning om kapitalindskud således ikke vil kunne uddelegeres inden for kommunen.

3.5.2.4. Øvrig kommunal finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at kommuner og kommunale anlæg ikke

har samme muligheder for at sælge klimakreditter og CO₂ til anvendelse som finansiering af CO₂-fangstanlæg, som private aktører i industri-sektoren. Kommunale anlæg er på nuværende tidspunkt således stillet dårligere i forhold til finansieringsmuligheder end private aktører ved ikke at kunne indgå aftaler om salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse, hvilket også kan medføre, at kommunale anlæg vil være mindre konkurrencedygtige med hensyn til at opnå CCS-puljer.

Frivillige klimakreditter er en reduktion gennem et klimatiltag med en angivet effekt, der kan handles. Disse kan også kaldes f.eks. frivillige karbonkreditter eller frivillige CO₂-kreditter. Der findes ikke én central reguleret handelsplads for frivillige klimakreditter. Derfor handles klimakreditter decentralt gennem fortrinsvis private platforme og/eller direkte mellem to parter. Dette medfører et komplekst og uigennemsigtigt marked. Dog findes der i dag både national og international regulering for markedsføring på baggrund af køb af klimakreditter, og der er yderligere regulering heraf på vej.

For at understøtte en mere ensartet opgørelse af de kommunale klimaregnskaber, har Energistyrelsen udviklet CO₂-regnskabet, som er et værktøj, hvor kommunerne årligt kan få opgjort deres drivhusgasudledning på en enkel måde. Her tages der dog ikke højde for købte og solgte klimakreditter i det kommunale drivhusgasregnskab.

Kommunerne er ikke som selvstændig myndighed omfattet af internationale eller nationale klimaregnskaber eller klimamål. Derudover foreligger der ikke nationale eller internationale krav til, hvordan kommuner skal opgøre deres drivhusgasudledninger. Kommunerne har derfor på nuværende tidspunkt metodefrihed i forhold til at opgøre deres klimaregnskab og anvendelsen af klimakreditter.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer ikke, at det vil være i overensstemmelse med kommunalfuldmagtsreglerne, hvis kommuner eller kommunale selskaber deltager i et marked med salg af klimakreditter. Som følge heraf – og endvidere i overensstemmelse med aftalen – vurderer ministeriet derfor, at der bør gives kommunerne adgang til at kunne deltage i markedet og derved få mulighed for at skaffe finansiering til et CO₂-fangstprojekt ved salg af klimakreditter. Der henvises nærmere til afsnit 3.1.2.3.

Det fremgår endvidere af aftalen, at kommuner og kommunale anlæg skal have hjemmel til salg af CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg som i industrisektoren.

I dag har CO₂ en kommerciel og industriel anvendelse i flere brancher. I stedet for at lagre CO₂'en vil kulstoffet (C) fra denne i stedet kunne anvendes, og CO₂ forventes at blive en værdifuld ressource. Kulstof kan anvendes

til forskellige formål som f.eks. at producere kemikalier eller grønne brændstoffer i power-to-X processer. Det er derfor forventningen, at CO₂ til anvendelse fremover vil kunne udgøre en finansieringskilde til CO₂-fangst.

På samme måde som med klimakreditter vurderer ministeriet, at kommuner ikke i medfør af kommunalfuldmagten har mulighed for at deltage i markedet for salg af CO₂ til anvendelse. Ministeriet vurderer derfor i forlængelse af aftalen, at kommunale selskaber vil skulle gives adgang til at sælge CO₂ til anvendelse, så eventuelle indtægter herfra vil kunne anvendes til at finansiere CO₂-fangstprojekter. Der henvises nærmere til afsnit 3.1.2.3.

Finansiering af CO₂-fangst vil også kunne dækkes af andre finansieringskilder. Med inspiration fra de gældende bekendtgørelser om tilknyttet virksomhed på el- og varmeområdet kan nogle af aktiviteterne fra bekendtgørelserne bruges som finansieringskilde for CO₂-fangst. CO₂-fangst vil således f.eks. kunne finansieres ved forsknings-, udviklings-, og demonstrationsvirksomhed vedrørende CO₂-fangst, salg m.v. af rettigheder fra udvikling og forskning, energirådgivning i udlandet vedrørende CO₂-fangstvirksomheden og serviceopgaver for andre virksomheder.

Ministeriet finder i forlængelse heraf, det vil være hensigtsmæssigt, at kommunerne også vil få adgang til at benytte sådanne finansieringsmuligheder. Der henvises nærmere til afsnit 3.1.2.3.

3.5.2.5. Modregning i bloktilskud og væsentlige nye aktiviteter

I elforsyningsloven og varmforsyningsloven eksisterer der i dag detaljerede regler, som beskriver forudsætningerne for kommunal modregning ved afståelse af ejerandele og modtagelse af uddelinger, og i hvilke situationer og hvordan virksomhederne kan påbegynde væsentlige nye aktiviteter i virksomhederne. Ministeriet vurderer, at CO₂-fangstaktiviteter, når de udføres i en eksisterende el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller hvis CO₂-fangstaktiviteten udføres i en særskilt virksomhed i koncern med virksomheder omfattet af el- og varmforsyningslovene, vil være omfattet af de eksisterende regler om modregning og påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter i elforsyningsloven og varmforsyningsloven. Ved modregning forstås, at værdien af uddelinger og vederlag, som stammer fra kommunens afståelse af ejerandele i en forsyningsvirksomheden, vil blive modregnet i kommunens statsstilskud (bloktilskud).

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at der på trods af det eksisterende regelsæt på el- og varmeområdet alligevel vil kunne opstå situationer, hvor en CO₂-fangstvirksomhed ikke vil være omfattet af de eksisterende regler, herunder når CO₂-fangstvirksomheden alene varetager CO₂-fangstaktiviteter samt ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Dette, vurderer ministeriet, vil være u hensigtsmæssigt i

forhold til den eksisterende regulering vedrørende kommunal deltagelse på forsyningsområdet på baggrund af hensynene bag modregningsreglerne og reglerne om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter. Det har ikke været et ønske, at kommuner skulle kunne benytte deres forsyningsvirksomheder, herunder de kommercielle, til at generere midler, som kommunen herefter vil kunne anvende i de kommunale økonomier til f.eks. velfærdsydelse, uden at der sker modregning.

Det er ministeriets vurdering, at heller ikke midler, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, vil skulle kunne anvendes til andre kommunale aktiviteter uden modregning. CO₂-fangst er en kommerciel aktivitet, som en kommune i medfør af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* vil kunne deltage i på forskellige måder. Ministeriet vurderer ikke, at hensigten med at give kommunerne mulighed for at deltage på CO₂-fangstmarkedet vil være, at de vil skulle kunne anvende et overskud herfra til f.eks. kommunale velfærdsopgaver uden modregning. Vil en kommune ønske at udtage midler optjent i en CO₂-fangstvirksomhed, finder ministeriet, at det vil være hensigtsmæssigt, sådanne beløb ville blive modregnet efter samme principper og metoder, som det i dag sker efter elforsyningsloven og varmforsyningsloven, og at disse principper og metoder således vil blive videreført. Ministeriet vurderer, at det vil skabe ensartethed i forsyningssektoren, lette administrative byrder og skabe lighed mellem forsyningsarter, således at det ikke vil have nogen betydning, hvilke modregningsregler en uddeling eller vederlag ved afståelse af ejerandele skal bedømmes ud fra. På den måde vil også spekulation i selskabskonstruktion og koncernkonstruktion på CO₂-fangstområdet kunne undgås.

Det er således ministeriets vurdering, at tilstedeværelsen af modregningsreglerne, som de fremstår i elforsyningsloven og varmforsyningsloven, begrundes en tilsvarende videreførelse i denne lov.

3.5.3. Den foreslåede ordning

3.5.3.1. Kommunal garanti

Ministeriet foreslår, at en kommune i medfør af lovforslagets § 8, stk. 1, at en kommune vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer eller finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer. Garantistillelsen vil skulle overholde EU's statsstøtteregler, hvilket bl.a. vil sige, at garantien skal udstedes på markedsvilkår.

Ministeriet foreslår endvidere i § 8, stk. 2, at kommune alene vil kunne stille garanti for den del af en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen ejer eller vil komme til at eje.

Med bestemmelsen i § 8, stk. 3, foreslår ministeriet, at en kommune vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af erhvervelse af aktier i en CO₂-fangstvirksomhed. Det vil både kunne være aktier i en særskilt CO₂-fangstvirksomhed, som er privatejet eller kommunalt ejet, eller det kan være aktier i CO₂-fangst delen i et selskab, som ligger sammen med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Der vil alene kunne stilles garanti for den kommunale ejerandel.

Ministeriet foreslår endelig med lovforslagets § 8, stk. 4, at en beslutning om, at kommunen skal stilles garanti, vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen.

Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til § 8.

3.5.3.2. Kommunal hæftelse ved statsstøtte

På den baggrund foreslås det, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte, jf. § 7 a i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen med staten, fortsat vil kunne forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af de CO₂-fangstaktiviteter, kommunen deltager i, samt i forhold til gennemførelse af transport og lagring eller anvendelse af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.

I forlængelse heraf foreslår ministeriet, at fastsætte i § 9, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, vil kunne forpligte sig økonomisk i forhold til

- 1) gennemførelse af den CO₂-fangstaktivitet, kommunen deltager i, og
- 2) gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.

Ministeriet foreslår videre i § 9, stk. 2, at fastsætte, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. det foreslåede stk. 1, vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Som en konsekvens heraf foreslår ministeriet at ophæve den gældende bestemmelse i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. den foreslåede bestemmelse i § 31, nr. 1.

Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til § 9 og § 31, nr. 1.

3.5.3.3. Kommunal kapitalindsud

Ministeriet foreslår, at der i lovforslagets § 10, stk. 1, indsættes en bestemmelse, som fastsætter, at en kommune vil kunne indskyde kapital til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en virksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog stk. 2.

Herudover foreslår ministeriet det fastsat i § 10, stk. 2, at en kommune alene vil kunne indskyde kapital efter det foreslåede stk. 1 svarende til den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer før kapitalindsuddet.

Endelig foreslår ministeriet i lovforslagets § 10, stk. 3, at kommunens beslutning om at indskyde kapital, jf. det foreslåede stk. 1, vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til § 10.

3.5.3.4. Øvrig kommunal finansiering af CO₂-fangstaktiviteter

Det foreslås at indsætte en bestemmelse i § 3, stk. 2, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommuner med henblik på finansiering af CO₂-fangst eller indkøb af CO₂-fangst vil kunne deltage i andre aktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter som efter det foreslåede stk. 1, herunder salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse, og at salget skal ske på markedsvilkår. Der henvises nærmere til afsnit 3.1.3.

3.5.3.5. Modregning i bloktilskud og væsentlige nye aktiviteter

Med bestemmelsen i § 12, stk. 1, foreslår ministeriet, at kommuner vil skulle registrere modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der er omfattet af § 1, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer andele i sådanne virksomheder. Bestemmelsen medfører, at også en virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, fortsat vil skulle registrere uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i disse virksomheder med henblik på reduktion af statstilskuddet jf. den foreslåede § 12, stk. 9.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 2, foreslår ministeriet, at der indsættes en undtagelse til stk. 1, i de tilfælde hvor en selskabsmæssig omstrukturering medfører, at ejeren eller ejere af den eller de virksomheder, som berøres af omstrukturen, ikke vil opnå andet vederlag end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den eller de virksomheder, som består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Det vil medføre, at selskabsmæssige omstruktureringer, som reelt ikke medfører ændringer i ejerskabet af ejerandele, ikke vil føre til, at der sker reduktion i statstilskuddet.

UDKAST

Med bestemmelsen i § 12, stk. 3, foreslår ministeriet, at registreringen vil skulle omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget vil være til rådighed for kommunen, og beløbets størrelse. Bestemmelsen vil indeholde retningslinjer for, hvad registreringen efter stk. 1 vil skulle leve op til.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 4, foreslår ministeriet, at når der sker afståelse efter stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution, vil afståelsestidspunktet blive anset for rådighedsdato efter stk. 3, og der vil efter stk. 1 skulle registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Bestemmelsen vil fastsætte retstilstanden, når der sker afståelse til en fond eller anden selvejende institution.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 5, foreslår ministeriet, at kommuner senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet vil skulle indberette de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgive erklæring om, at der ikke er foretaget nogle registreringer. Bestemmelsen vil medføre, at Forsyningstilsynet vil blive gjort bekendt med de relevante registreringer, en kommune måtte have noteret, med henblik på, at Forsyningstilsynet vil kunne træffe afgørelse om, hvorvidt registreringerne vil kunne godkendes efter det foreslåede stk. 8.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 6, foreslår ministeriet, at indberetningen vil skulle angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår, og den vil skulle ledsages af dokumentation for størrelsen og de registrerede uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele for de registrerede datoer. Indberetningen vil desuden skulle angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor reduktionen efter det foreslåede stk. 9 vil ske. Rentesatsen vil være Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Derudover vil tilsynet kunne forlange yderligere dokumentation, hvis de finder dokumentationen utilstrækkelig. Bestemmelsen vil angive retningslinjer for, hvad indberetningen til Forsyningstilsynet vil skulle indeholde, herunder en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet, og at tilsynet vil kunne forlange yderligere dokumentation.

Med bestemmelsen i § 12, stk. 7, foreslår ministeriet, at kommuner ved indberetning efter det foreslåede stk. 5, vil kunne fratække visse beløb, som allerede har ført til reduktion i statstilskuddet. Bestemmelsen vil medføre, at kommuner ikke vil blive modregnet dobbelt.

Med bestemmelsen § 12, stk. 8, foreslår ministeriet, at Forsyningstilsynet træffer afgørelse om hvorvidt de indberettede beløb, datoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag kan godkendes. Hvis tilsynet ikke kan godkende disse, fastsætter tilsynet beløbene, datoerne, forrentningen samt

UDKAST

eventuelle fradrag. Bestemmelsen medfører at Forsyningstilsynet fører tilsyn med kommunernes indberetninger, og endeligt kan vurdere hvorvidt de kan godkendes.

Med bestemmelsen § 12, stk. 9, foreslår ministeriet, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år vil meddele Indenrigs- og Sundhedsministeriet om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb, hvorefter Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil reducere kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Bestemmelsen vil medføre, at Forsyningstilsynet videregiver oplysninger til Indenrigs- og Sundhedsministeriet, som er grundlaget for reduktionen i statstilskuddet.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 1, foreslår ministeriet, at kommuner ikke må bevare ejerandele i virksomheder, som de skal registrere uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i, hvis de påbegynder væsentlige nye aktiviteter i disse virksomheder, eller andre virksomheder de direkte eller indirekte har ejerandele i, uden forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne stille vilkår for meddelelse af tilladelse. Bestemmelsen vil medføre at væsentlige nye aktiviteter i kommunalt ejede virksomheder efter loven, vil kræve tilladelse.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 2, foreslår ministeriet, at der indsættes en undtagelse til stk. 1, i tilfælde hvor der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse. Der vil således ikke være krav om tilladelse, hvis de nye aktiviteter er omfattet af disse love, idet der er synergifordele ved fysisk samplacering af de omfattede forsyningsarter i samme virksomhed. Bestemmelsen vil handle om fysisk at udøve aktiviteterne det samme sted, og vil således ikke handle om den juridiske selskabsmæssige adskillelse af aktiviteterne.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 3, foreslår ministeriet, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må kunne anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Bestemmelsen vil sikre, at midler fra visse forsyningsaktiviteter ikke vil kunne sammenblandes med, eller bruges til at finansiere aktiviteter efter vandsektorloven, eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 4, foreslår ministeriet, at aktiviteter omfattet af vandsektorloven, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyt-

UDKAST

telse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Det er begrundet i et ønske om en klar juridisk adskillelse af visse forsyningsarter, selvom aktiviteterne måtte være udøvet fysisk i den samme virksomhed.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 5, foreslår ministeriet, at bestemmelsen i stk. 4 og lov om fjernkøling, ikke vil være til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab. Det vil medføre, at krav om selskabsmæssig adskillelse ikke hindrer, at servicefunktionerne som knytter sig til disse selskaber, kan varetages samlet i ét service-selskab.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 6, foreslår ministeriet, at kommuner senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet vil skulle godtgøre, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Anser Forsyningstilsynet de pågældende midler at have været anvendt i strid med stk. 3, betragtes midlerne som uddelinger efter § 12, stk. 1. Forsyningstilsynet vil derefter fastsætte rådighedsdato, beløbets størrelse og en beregnet forrentning. Giver en kommune ikke Forsyningstilsynet erklæring i overensstemmelse med reglerne, vil Forsyningstilsynet give klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom, hvorefter ministeren træffer afgørelse om hel eller delvis afståelse. Bestemmelsen vil give kommunerne en pligt til at afgive oplysninger til Forsyningstilsynet om overholdelse af visse regler, samt sanktioner såfremt reglerne ikke iagttages.

Med bestemmelsen i § 13, stk. 7, foreslår ministeriet, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få hjemmel til at udvide området af aktiviteter omfattet af stk. 2-6. Det vil medføre at reglerne bliver fremtidssikrede.

Med bestemmelsen i § 14, stk. 1, foreslår ministeriet, at klima-, energi-, og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om indberetning efter § 12, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forskellige forhold omfattet af § 12 og § 13.

Med bestemmelsen i § 14, stk. 2, foreslår ministeriet at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 13, stk. 1.

De relevante love og bekendtgørelser konsekvensrettes som følge heraf, herunder lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, jf. de specielle bemærkninger til § 33, nr. 1.

3.6. Tilsyn og klageadgang

3.6.1. Gældende ret

3.6.1.1. Forsyningstilsynet

Efter gældende ret varetager Forsyningstilsynet opgaver og beføjelser i medfør af lov om Forsyningstilsynet inden for sektorlovgivningen, herunder lov om elforsyning og lov om varmforsyning.

Det følger af § 3, stk. 1, 1. pkt., i lov om Forsyningstilsynet, at Forsyningstilsynet varetager opgaver og beføjelser i medfør af denne lov og sektorlovgivningen, hvorved der menes lov om elforsyning, lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning, lov om fremme af vedvarende energi og lov om fremme af besparelser i energiforbruget eller i regler fastsat i medfør heraf. Forsyningstilsynet varetager endvidere opgaver og beføjelser i medfør af EU-regulering.

Efter § 1 i lov om Forsyningstilsynet skal tilsynet sikre et stærkt og effektivt tilsyn med forsyningssektorerne og forbrugernes interesser i forsyningssektorerne ved at arbejde for høj effektivitet, lavest mulige forbrugerpriser på kort og på lang sigt en sikker og stabil forsyning samt en omkostningseffektiv teknologiudvikling og en omkostningseffektiv grøn omstilling.

Det følger af § 76 i elforsyningsloven, at de kollektive elforsyningsvirksomheder til Forsyningstilsynet skal anmelde priser, tariffer og betingelser for ydelser, dokumentation for regnskabsmæssig adskillelse af aktiviteter, regnskaber og andre oplysninger efter Forsyningstilsynets nærmere bestemmelse.

Finder Forsyningstilsynet, at priser og leveringsbetingelser må anses for at være i strid med bestemmelserne i denne lov, kan tilsynet give pålæg om ændring af priser og betingelser, jf. § 77, stk. 1, i elforsyningsloven.

Det følger af § 84, at Forsyningstilsynet i forbindelse med behandling af en klage, udøvelse af tilsyn eller overvågning af markedet kan indhente oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, hos elektricitetsvirksomheder og Energinet samt disses koncernforbundne eller vertikalt integrerede virksomheder og interesseforbundne selskaber, det regionale koordinationscenter, berørte elkunder og andre købere af elektricitet.

Efter § 85 d, stk. 1, kan Forsyningstilsynet påbyde, at forhold, der strider mod loven eller mod regler udstedt i medfør af loven eller forordningen eller afgørelser truffet i henhold til nævnte regler, bringes i orden straks eller inden en nærmere angivet frist.

UDKAST

Forsyningstilsynets tilsyn med varmforsyningsvirksomheder er reguleret i varmforsyningsloven. Efter § 21, stk. 1, 1. pkt., skal varmforsyningsvirksomheder anmelde tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion og andre betingelser for ydelser omfattet af §§ 20 eller 20 b til Forsyningstilsynet med angivelse af grundlaget herfor efter regler fastsat af tilsynet.

Det følger af § 21, stk. 4, at Forsyningstilsynet giver pålæg, hvis tilsynet finder, at tariffer, omkostningsfordeling på anlæg med forenet produktion eller andre betingelser er urimelige eller i strid med bestemmelserne i §§ 20, 20 b eller 20 c, § 28 b, stk. 4, eller regler udstedt i henhold til loven.

Det fremgår af § 23 b, stk. 5, i varmforsyningsloven, at Forsyningstilsynet hos en virksomhed, som ejer anlæg omfattet af loven, eller hos en virksomhed, som er koncernforbundet med denne virksomhed, kan indhente de oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af loven. I tilfælde af, at oplysninger ikke bliver indsendt rettidigt, har Forsyningstilsynet mulighed for at meddele påbud om udlevering af oplysninger.

Efter § 84, stk. 1, 1. pkt., i elforsyningsloven kan Forsyningstilsynet bl.a. i forbindelse med udøvelse af tilsyn indhente oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, hos elektricitetsvirksomheder og Energinet samt disses koncernforbundne eller vertikalt integrerede virksomheder og interesseforbundne selskaber, det regionale koordinationscenter, berørte elkunder og andre købere af elektricitet.

Forsyningstilsynet er gebyrfinansieret. Det fremgår af § 23 c i lov om varmforsyning, at Forsyningstilsynet opkræver et gebyr hos selskaber til dækning af omkostninger til Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

Det fremgår af § 78 i elforsyningsloven, at omkostninger, som er forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med.

Vedrørende de gældende regler for tilsyn med modregningsreglerne i el- og varmforsyningslovene henvises til afsnit 3.5.1.

3.6.1.3. Ankestyrelsen

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber

UDKAST

overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører efter kommunestyrelseslovens § 47 tilsyn med kommunerne og kommunale fællesskaber. Virksomhed, der drives i privatretligt organisationsform, og som er helt eller delvist kommunalt ejet, er ikke omfattet af Ankestyrelsens kompetence, medmindre der er tale om et kommunalt fællesskab omfattet af kommunestyrelseslovens § 60.

Kommunale fællesskaber er et formaliseret samarbejde mellem kommuner, som samtidig medfører indskrænkning i kommunalbestyrelsernes beføjelser på fællesskabernes område. De kommunale fællesskaber, der er omfattet af § 60 i lov om kommunernes styrelse skal godkendes af tilsynsmyndigheden, der varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Boligministeriet som overordnet tilsynsmyndighed.

Det betyder, at Ankestyrelsen ikke fører tilsyn med kommunale aktie- eller anpartsselskaber, men med fælleskommunale virksomheder.

Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 1 og 3, i lov om kommunernes styrelse.

Det fremgår af § 50 a, stk. 1, at Ankestyrelsen kan sætte beslutningen ud af kraft, hvis kommunalbestyrelsen har truffet en beslutning, der strider mod lovgivningen.

Efter kommunalstyrelseslovens § 50 b, stk. 1, kan Ankestyrelsen, hvis kommunalbestyrelsen undlader at udføre en foranstaltning, som kommunalbestyrelsen efter lovgivningen har pligt til at udføre, pålægge de medlemmer af kommunalbestyrelsen der er ansvarlige for undladelsen, tvangsbøder. Tvangsbøder er daglige eller ugentlige bøder, som pålægges for at fremtvinge opfyldelsen af en handlepligt, der påhviler kommunalbestyrelsen.

Anvendelsen af tvangsbøder som reaktionsmulighed forudsætter endvidere, at ulovligheden af kommunalbestyrelsens undladelse af at udføre en foranstaltning, der efter lovgivning er pligt til at udføre, fremtræder med den fornødne klarhed, at der ikke er rimelig tvivl om, at lovgivningen er tilsidesat. Tvangsbøder er en mulig reaktionsmulighed, hvis andre mindre indgribende reaktioner ikke kan fremtvinge lovliggørelsen.

Nægter en kommune at følge en afgørelse fra en rekursinstans, kan der rettes en henvendelse til den kommunale tilsynsmyndighed med henblik på gennemtvungelse af afgørelsen, i sidste ende ved tvangsbøder (tilsynets fogedfunktion).

3.6.1.3. Energiklagenævnet

Det fremgår af § 26 i lov om varmforsyning og § 89 i lov om elforsyning, at Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af kommunen, klima-, energi- og forsyningsministeren, Forsyningstilsynet eller andre statslige myndigheder efter sektorlovgivningen eller regler udstedt i henhold til lovene. Disse afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Det følger af bestemmelserne, at klage skal være indgivet skriftligt inden fire uger efter, at afgørelsen er meddelt. Søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Der fremgår af § 26 a i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der efter loven eller efter regler udstedt i henhold til loven træffes af kommunalbestyrelsen, klima-, energi- og forsyningsministeren eller Forsyningstilsynet, herunder at visse afgørelser ikke skal kunne indbringes for Energiklagenævnet, og at afgørelser truffet af en institution under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, Forsyningstilsynet eller anden statslig myndighed i henhold til en bemyndigelse ikke skal kunne indbringes for klima-, energi- og forsyningsministeren. Ministeren kan også fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af en klage for Energiklagenævnet.

Efter elforsyningslovens § 90 kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der efter loven eller regler udstedt i henhold til loven træffes af klima-, energi- og forsyningsministeren eller af Forsyningstilsynet, herunder at visse afgørelser ikke skal kunne indbringes for Energiklagenævnet, samt at afgørelser truffet af en kollektiv elforsyningsvirksomhed som nævnt i § 68 a, stk. 2, eller en institution under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet eller anden myndighed, som ministeren i henhold til § 92 har henlagt sine beføjelser efter loven til, ikke skal kunne indbringes for klima-, energi- og forsyningsministeren, og betaling af gebyr ved indbringelse af en klage for Energiklagenævnet.

Det fremgår af § 27 i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til loven.

Det fremgår af § 91 i lov om elforsyning, at ved afgørelser efter denne lov eller regler udstedt i henhold til loven erstattes repræsentanter i Energiklagenævnet, som er udpeget efter indstilling fra Dansk Industri og Landbrug & Fødevarer, af 2 medlemmer med særlig økonomisk eller teknisk sagskundskab inden for elforsyning, som udpeges af klima-, energi- og forsyningsministeren.

3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.6.2.1. Fordeling af tilsynsopgaver

Der lægges med *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* op til, at der ville skulle fastsættes regler om både kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, og som efter de gældende regler vil være omfattet af Ankestyrelsens tilsyn, og regler om private virksomheders og kommunale selskabers deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, som ikke naturligt vil være omfattet af Ankestyrelsens tilsyn. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at der vil være behov for at fastlægge, hvordan tilsynet med krav og begrænsninger i lovforslaget vil skulle gennemføres. Tilsynsmyndigheden i forsyningssektoren er Forsyningstilsynet, og tilsyn med forsyningsvirksomhedernes drift m.v. vil efter ministeriets vurdering mest naturligt henhøre under Forsyningstilsynet.

Ankestyrelsen fører tilsyn med kommunerne og kommunale fælleskaber, jf. § 47, stk. 1, i kommunestyrelsesloven. Ankestyrelsen fører ikke tilsyn i det omfang særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 3. Virksomhed, der drives i privatretligt organisationsform, og som er helt eller delvist kommunalt ejet, er ikke omfattet af Ankestyrelsens kompetence, medmindre der er tale om et kommunalt fælleskab omfattet af kommunestyrelseslovens § 60.

Forsyningstilsynet er et tilsyn, der er nedsat af klima-, energi- og forsyningsministeren. Efter lov om Forsyningstilsynet har tilsynet til opgave at varetage administrationen af reguleringen og tilsynet med forsyningssektorerne i overensstemmelse med sektorlovgivningen, herunder elforsyningsloven og varmforsyningsloven. Forsyningstilsynet er således den kompetente myndighed på området og fører et økonomisk tilsyn med energiselskaber.

Det betyder, at Ankestyrelsen ikke kan føre tilsyn med de bestemmelser, som ligger under Forsyningstilsynets kompetence.

For så vidt angår det krav, som følger af aftalen, om, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse fra fjernvarmevirksomheder, hvis der varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som el- eller varmeproduktion, vurderer ministeriet, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at det – for så vidt det drejer sig om privatejede virksomheder – vil være klima-, energi- og forsyningsministerensom vil føre tilsyn med overholdelsen heraf. Det skyldes, at tilsynet med et sådan krav efter ministeriets vurdering ikke naturligt falder under Forsyningstilsynets tilsynsområde. Ministeriet vurderer, at der vil være tale om et simpelt tilsyn, som alene vil omfatte en konstatering af, hvorvidt der er sket selskabsmæssig adskillelse fra fjernvarmevirksomheden.

Hvor der er tale om kommunalt ejede selskaber, vurderer ministeriet, at tilsynet vil henhøre under Ankestyrelsens tilsyn. Der henvises til afsnit 3.6.2.1.1.

3.6.2.1.1. Ankestyrelsen

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske i et selskab med begrænset ansvar. Da der vil være tale om en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, vurderer ministeriet, at det vil være naturligt, at Ankestyrelsen vil skulle føre tilsyn hermed.

Det følger af aftalen, at en CO₂-fangstvirksomhed skal være selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Hensynet bag kravet er beskyttelse af varmemeforbrugerne i tilfælde af konkurs forårsaget af CO₂-fangstaktiviteter. Stort set alle større (kraft)varmeanlæg samt stort set alle affaldsforbrændingsanlæg er allerede i dag – eller vil med lov om ny organisering af affaldsforbrændingssektoren – blive selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenet, medmindre der er givet dispensation fra kravet om selskabsadskillelse.

Kravet i aftalen vil bl.a. vedrøre kommunerne. Hensynet bag kravet er som nævnt at beskytte varmemeforbrugerne, hvilket sædvanligvis henhører under Forsyningstilsynet, jf. også formålet med lov om Forsyningstilsynet, men hvor det vil være kommunen, som vil skulle sikre overholdelsen af kravet, vurderer ministeriet, at det vil være mest naturligt, at tilsynet med overholdelsen af et sådant krav vil skulle være underlagt det almindelige kommunale tilsyn i Ankestyrelsen. Der henvises til afsnit 3.6.1.1.

Ministeriet vurderer, at risikoen ved manglende overholdelse af kravet om selskabsmæssig adskillelse vil være begrænset, idet stort set alle større (kraft)varmeanlæg samt stort set alle affaldsforbrændingsanlæg som nævnt allerede i dag er – eller vil med lov om ny organisering af affaldsforbrændingssektoren – blive selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenet. Der henvises nærmere til afsnit 3.3.2.4.

Det følger endvidere af aftalen, at en kommune skal kunne stille garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.1. En kommune skal endvidere i medfør af aftalen kunne hæfte økonomisk i tilfælde af statsstøtte til CO₂-fangst. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.2. Endelig skal en kommune i medfør af aftalen kunne indskyde kapital i en CO₂-fangstvirksomhed. Der henvises her nærmere til afsnit 3.5.2.3.

Der er her tale om krav og begrænsninger, som alle vil vedrøre en kommunes virke. Ministeriet vurderer derfor, at Ankestyrelsen vil være den kompetente tilsynsmyndighed i forhold til at føre tilsyn med, at kommunerne overholder de pågældende krav eller begrænsninger fra aftalen.

Herudover vurderer ministeriet, at det vil være Ankestyrelsen, der er den kompetente myndighed til føre tilsyn med kommuners overholdelse af et krav om tilladelse til midlertidige lagre. Der henvises nærmere til afsnit 3.1.2.2.

Flere steder i aftalen følger det, at de omfattede økonomiske beslutninger ikke skal kunne uddelegeres til andre kommunale organer. Denne indskrænkning af kommunalbestyrelsens adgang vil kunne kontrolleres af Ankestyrelsen.

3.6.2.1.2. Forsyningstilsynet

Med *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”) vil en varmeproduktionsvirksomhed kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for samme virksomhed som varmeproduktionen, hvilket vil være en ny aktivitet, idet der ikke efter gældende regler er direkte hjemmel til at kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som varmeproduktionen. Dette vil kunne medføre en risiko for, at omkostninger, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, vil blive medregnet i de nødvendige udgifter, som efter varmeforsyningslovens § 20, stk. 1, ligger til grund for varmeprisen, hvorved varmeprisen vil kunne blive højere.

Det følger således af aftalen, at der vil skulle fastsættes et krav om regnskabsmæssig adskillelse. Der henvises nærmere til afsnit 3.3.2.2. Den regnskabsmæssige adskillelse vil skulle medvirke til at gøre det gennemslagsligt, hvilke udgifter der udspringer af varmeproduktionen, og som vil kunne indregnes i varmeprisen.

Hensigten med aftalen med hensyn til krav om regnskabsmæssig adskillelse mellem varmeproduktion og andre aktiviteter, herunder CO₂-fangstaktivitet, er at sikre, at omkostninger knyttet til andre aktiviteter som f.eks. CO₂-fangst ikke overvælttes på varmeforbrugerne, da der vurderes at være en øget

UDKAST

risiko for varmemeforbrugere i forbindelse med udøvelse af andre aktiviteter såsom CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som varmeproduktion.

Forsyningstilsynet vil ifølge aftalen skulle føre tilsyn med, at kravet om regnskabsmæssig adskillelse er gennemført korrekt.

Som en del af regnskabet for CO₂-fangstaktiviteter vil også indgå indtægter fra overskydende gratis CO₂-kvoter og værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter som omfattet af aftalen. For så vidt angår indregningen af værdien af udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter, vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at et sådant tilsyn vil følge det almindelige priseftersyn i varmforsyningsloven. Hvor der er tildelt statsstøtte til den CO₂-fangst, som har været årsag til besparelsen i udgifterne, vurderer ministeriet, at denne værdi vil skulle opkræves for at sikre overholdelsen af de statsstøttereftelige regler. Herudover følger det af aftalen, at overskydende gratis CO₂-kvoter skal kunne overføres til en CO₂-fangstvirksomhed. Også her vurderer ministeriet, at det vil være nødvendigt med krav om overførsel af CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte. Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2. og 3.7.2.1.

Sådanne krav vil have til hensigt at sikre, at statsstøtte tildelt CO₂-fangst kun bruges til dette formål og ikke til andre formål. Vil værdien af sparede CO₂-kvoter og overskydende CO₂-kvoter tildelt ved statsstøtte til CO₂-fangst ikke blive medregnet i varmeprisen, vil dette være begunstigende for varmemeforbrugere og vil kunne være i strid med statsstøttereftelserne. Der vil således kunne være tale om en ulovlig (indirekte) statsstøtte, idet statsstøtte er tiltænkt CO₂-fangst og ikke varmemeforbrugere.

Tilsyn med kommunal overholdelse af statsstøttereftelser henhører til Ankestyrelsens tilsyn. Ministeriet forventer, at kravene vil blive administreret af kommunale eller private virksomheder, som Ankestyrelsen ikke vil føre tilsyn med. Ankestyrelsen fører tilsyn med kommuner og kommunale fællesskaber, men ikke med kommunale selskaber. Hvor tilsynet med de kommunale selskaber således ikke vil blive omfattet af Ankestyrelsens tilsyn, vil tilsynet i stedet henhøre til den kompetente myndighed på området.

Der da her er tale om økonomiske forhold i både en varmeproduktionsvirksomhed og i en CO₂-fangstvirksomhed, som vil kunne have betydning for varmemeforbrugere, vurderer ministeriet, at tilsynet med de pågældende krav om begrænsninger fra aftalen vil skulle føres af Forsyningstilsynet.

Tilsvarende krav findes i den gældende § 20, stk. 9, i lov om varmforsyning, som siger, at værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1. Værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal

dog overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen. Forsyningstilsynet fører i dag tilsyn med prisbestemmelsen i varmforsyningslovens § 20.

Ministeriet vurderer endvidere, at der vil være behov for at fastsætte et krav om modregning. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.5. Dette vil svare til de gældende bestemmelser om modregning i elforsynings- og varmforsyningslovene, og et sådant krav vil omfatte de kommunale CO₂-fangstvirksomheder, som ikke allerede vil blive omfattet af de gældende modregningsregler. Det vil indebære, at kommuner hvert år vil skulle indberette de registreringer til Forsyningstilsynet, som kommunen vil have foretaget i det foregående kalenderår, eller vil skulle afgive erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer. Ministeriet finder det i den forbindelse hensigtsmæssigt, at Forsyningstilsynet vil kunne træffe afgørelser og føre tilsyn med overholdelse af kravet om modregning, som tilsynet i dag fører efter regler i lov om elforsyning og lov om varmforsyning.

I de tilsvarende bestemmelser i varme- og elforsyningslovene er det Forsyningstilsynet, som træffer afgørelser vedrørende modregningsbestemmelserne, og ministeriet vurderer, at det af hensyn til ensretningen af modregningsreglerne på de forskellige forsyningsområder vil være hensigtsmæssigt, at samme model for tilsynet vil følge af modregningsreglerne i dette lovforslag.

Ministeriet vurderer endvidere, at der vil være behov for at tillægge Forsyningstilsynet en række beføjelser til varetagelse af tilsynet. Det drejer sig om adgangen til at indhente oplysninger og adgang til lokaler. Herudover drejer det sig om adgangen til at træffe afgørelser ved manglende overholdelse af de bestemmelser, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med.

Ministeriet forventer, at tilsynet med regler i dette lovforslag vil medføre øgede omkostninger hos Forsyningstilsynet. I den forbindelse vurderer ministeriet, at det vil skulle betales af de virksomheder, som tilsynet fører tilsyn med, frem for at f.eks. alle el- og varmeproduktionsvirksomheder vil skulle betale for et tilsyn, som de eventuelt ikke ville være en del af. Dette vil svare til reglerne i lov om rørført transport af CO₂, hvori der i § 15 findes en tilsvarende bestemmelse. Det vil endvidere følge principperne på de andre forsyningsområder, hvor det også vil være de virksomheder, som der føres tilsyn med, der vil skulle betale for omkostningerne hertil.

Det vil i forlængelse af ovenstående være nødvendigt at ændre i lov om Forsyningstilsynet. Ministeriet vurderer, at det i den forbindelse vil være nødvendigt heri at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter som en del af sektorlovgivningen. Tilføjelsen vil medføre, at Forsyningstilsynet vil få hjemmel til at varetage opgaver efter lov om CO₂-fangstaktiviteter, herunder tilsynsopgaver med regnskabsmæssig adskillelse af omkostninger ikke knyttet til varmeproduktion.

3.6.2.2. Energiklagenævnet

Ministeriet vurderer, at Forsyningstilsynets afgørelser som efter den øvrige sektorlovgivning bør kunne påklages til Energiklagenævnet. Dette vil ensrette reguleringen af dette lovforslag med reguleringen i den øvrige sektorlovgivning.

Ordningen vil medføre, at der på linje med den øvrige sektorlovgivning indføres regler om, at Forsyningstilsynets afgørelser vil kunne påklages til Energiklagenævnet.

3.6.3. Den foreslåede ordning

3.6.3.1. Forsyningstilsynet og Ankestyrelsen

Ministeriet foreslår, at fasttætte i lovforslagets § 17, stk. 1, at Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, og § 11, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, og § 11, stk. 2.

Ministeriet foreslår endvidere, at lov om Forsyningstilsynet tilpasses, så dette lovforslaget vil blive omfattet af Forsyningstilsynets tilsynsområde, jf. lovforslagets § 32, nr. 1.

Hvor der ikke er foreslås fastsat bestemmelser om Forsyningstilsynets tilsyn i § 17, stk. 1, vil de foreslåede bestemmelser for kommunernes vedkommende være omfattet af Ankestyrelsens almindelige tilsyn.

Det foreslås herudover i § 18, stk. 1, at Forsyningstilsynet hos en virksomhed omfattet af loven, herunder koncernforbundne virksomheder, vil kunne indhente de oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af tilsynets opgaver efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af loven. Efter det foreslåede § 18, stk. 2, vil Forsyningstilsynet kunne pålægge en virksomhed om inden for en bestemt frist at tilvejebringe oplysningerne i en bestemt form, og klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om tilvejebringelsen af oplysninger.

Herudover foreslås der med bestemmelsen i § 19, stk. 1, at Forsyningstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter loven vil kunne få adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed omfattet af § 17, stk. 1, og på stedet gøre sig bekendt med og tage

kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk.

Med den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at hvis Forsyningstilsynet i forbindelse med sit tilsyn efter § 17, stk. 1, konstaterer, at en virksomhed ikke overholder kravene i § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, eller § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, eller § 11, stk. 2, vil Forsyningstilsynet kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde det pågældende krav. Det foreslås herudover i stk. 1, 2. pkt., at Forsyningstilsynet endvidere i forbindelse med sit tilsyn med overholdelsen af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, vil kunne træffe afgørelse om godkendelse om fordelingen af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet eller træffe afgørelse om en anden fordeling.

Endelig foreslås det med bestemmelsen i § 22, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter dette lovforslag eller regler udstedt i medfør heraf, vil skulle betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med efter det foreslåede § 17, stk. 1.

Med bestemmelsen i § 32, nr. 1, foreslår ministeriet, at der i lov om Forsyningstilsynets § 3, stk. 1, 1.pkt, tilføjes, at sektorlovgivningen også omfatter lov om CO₂-fangstaktiviteter.

Med bestemmelse i § 32, nr. 2, foreslår ministeriet, at der i lov om Forsyningstilsynets § 11, stk. 1, tilføjes, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets etablering, drift og opgavevaretagelse efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf betales af de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter lov om CO₂-fangstaktiviteter.

3.6.3.2. Energiklagenævnet

Det foreslås med bestemmelsen i § 24, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser efter dette lovforslag eller efter regler udstedt i medfør heraf vil kunne påklages til Energiklagenævnet.

Med § 24, stk. 2, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Det foreslås videre med § 24, stk. 3, at en klage, jf. det foreslåede stk. 1, vil skulle være indgivet skriftligt, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt.

Udløber klagefristen på en lørdag eller helligdag, vil klagefristen blive forlænget til den følgende hverdag.

Med § 24, stk. 4, foreslås det, at Energiklagenævnet hos virksomheder omfattet af loven vil kunne indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af nævnets opgaver efter dette lovforslag eller efter regler udstedt i henhold hertil.

Med bestemmelsen i § 25, stk. 1, foreslås det, at Energiklagenævnets formand efter nærmere aftale med nævnet vil kunne træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der behandles efter dette lovforslag eller regler udstedt i medfør heraf.

Herudover foreslås det med bestemmelsen i § 25, stk. 2, at Erhvervsministeren vil kunne fastsætte regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter dette lovforslag eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Med bestemmelsen i § 26, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at søgsmål til prøvelse af afgørelser efter loven eller de regler, der fastsættes i medfør af loven, vil skulle være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt. Med stk. 1, 2. pkt. foreslås det, at er afgørelsen eller beslutningen offentligt bekendtgjort, vil søgsmålsfristen dog altid blive regnet fra bekendtgørelsen.

Endelig foreslås det med bestemmelsen i § 26, stk. 2, at afgørelser, der kan prøves af Energiklagenævnet, ikke vil kunne indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

3.7. Ændringer i varme- og elforsyningslovene

3.7.1. Gældende ret

3.7.1.1. Lov om varmforsyning

Vedrørende CO₂-fangst på affaldsforbrændingsanlæg følger det af § 2, stk. 1, nr. 3, i varmforsyningsloven, at der ved kollektive varmforsyningsanlæg forstås virksomhed, der driver et varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v. og varmepumper til kombineret produktion af varme og køling, samt kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand.

Det følger af § 2 b, stk. 3, i lov om varmforsyning, at en kommune kun må varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet § 2, stk. 1, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog stk. 4-6 og §§ 2 h og 2 i.

Vedrørende CO₂-kvoter og -afgifter følger det af § 20, stk. 9, i varmforsyningsloven, at værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1. Værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal dog overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Herudover følger det af varmforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9 og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. stk. 9, 2. pkt.

Der findes ikke i lov om varmforsyning regler om, at der hos varmeaftagere, herunder varmekunder, vil kunne opkræves betaling for sparet erhvervelse af CO₂-kvoter og sparede afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven vil der alene i forbindelse med varmelevering kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der findes endvidere i varmforsyningsloven og i praksis i forbindelse med prisfastsættelsen forskellige mekanismer, som skal beskytte varmekunderne. Det følger således af § 20, stk. 4, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for opvarmet vand eller damp fra affaldsforbrændingsanlæg.

Der følger endvidere af praksis et såkaldt substitutionsprisprincip, hvorefter der ikke vil kunne opkræves mere for varmeleveringen, end hvad der ville kunne leveres varme for fra en alternativ varmekilde.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.1.1.

Vedrørende kommuner og væsentlige nye aktiviteter følger det af § 23 m, stk. 1, i varmforsyningsloven, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 23 l, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 23 l, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Det følger af § 23 m, stk. 2, i varmforsyningsloven, at bestemmelsen i § 23 m, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende finder bestemmelsen i stk. 1 ikke anvendelse, i det omfang aktiviteten vedrører indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund.

Det følger endvidere af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3, at der ikke i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Herudover følger det af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning. Affaldsforbrændingsanlæg kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

3.7.1.2. Lov om elforsyning

Vedrørende CO₂-fangst på affaldsforbrændingsanlæg følger det af § 4 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og 10.

Vedrørende kommuner og væsentlige nye aktiviteter følger det af § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-

energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter skal betragtes som uddelinger efter § 37, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. skal, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Det følger af § 37 a, stk. 2, i lov om elforsyning, at bestemmelsen i § 37 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, at der ikke i virksomheder omfattet af § 37 a, stk. 1, må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Herudover følger det af elforsyningsloven § 37 a, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning. Affaldsforbrændingsanlæg kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

3.7.1.3. Lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold

Et vandselskab er ifølge vandsektorlovens § 2, stk. 8, nr. 1, et selskab, der udøver vand- eller spildevandsforsyningsaktiviteter mod betaling. Vandforsyningsaktivitet er ifølge vandsektorlovens § 2, stk. 8, nr. 3, indvinding, behandling, transport eller levering af drikkevand mod betaling, og spildevandsforsyningsaktivitet er ifølge vandsektorlovens § 2, stk. 8, nr. 4, transport, behandling eller afledning af spildevand mod betaling.

Vandselskaber er ud over vandsektorloven bl.a. omfattet af regler om takster m.v. i lov om vandforsyning m.v. (for vandforsyning) og lov om betalingsregler for spildevandsforsyningselskaber m.v. (for spildevandsforsyning). Det følger bl.a. heraf, at vandselskaber er underlagt et hvile i sig selv-princip, hvorefter alene udgifter, der er nødvendige i forhold til selskabets almindelige forsyningsaktiviteter, kan indregnes i taksterne.

UDKAST

Det følger af vandsektorlovens § 18, stk. 1, at vandselskaber som hovedregel kun kan deltage i anden virksomhed, når denne har nær tilknytning til forsyningsvirksomheden, og når den udøves på kommercielle vilkår i et selvstændigt selskab med begrænset ansvar.

Efter vandsektorlovens § 18, stk. 3, fastsætter klima-, energi og forsyningsministeren regler om den i vandsektorlovens § 18, stk. 1, nævnte virksomhed.

I medfør af den nævnte bemyndigelse er der udstedt en bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed, som regulerer, hvilke typer af tilknyttet virksomhed et vandselskab må udøve, og på hvilke nærmere betingelser. Bekendtgørelsen indeholder desuden i § 1, stk. 2, en ikke udtømmende liste over aktiviteter, som vandselskaber må udøve som en del af deres hovedvirksomhed (forsyningsvirksomhed).

CO₂-fangstaktiviteter kan ikke på nuværende tidspunkt betragtes som en del af et vandselskabs vand- eller spildevandsforsyningsaktivitet (hovedvirksomhed) og kan heller ikke betragtes som en nødvendig udgift for vandselskaberne i forbindelse med vandforsyning eller spildevandsforsyning. Dette gælder, uanset hvilket led i processen vedrørende vand- eller spildevandsforsyning, der er tale om, herunder f.eks. også eventuel forbrænding af spildevandsslam eller vandselskabets udnyttelse af egne energiressourcer. Det gælder også, uanset om der er tale om et kommunalt ejet vandselskab eller ej.

Der er heller ikke hjemmel i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed til, at et vandselskab kan udøve CO₂-fangstaktiviteter som tilknyttet virksomhed, da denne aktivitet ikke er opført på den udtømmende liste i bekendtgørelsens § 2, stk. 2, over aktiviteter, som et vandselskab må udøve som tilknyttet virksomhed.

Et vandselskab må således efter gældende ret hverken udføre CO₂-fangstaktiviteter eller indregne udgifter hertil i taksterne.

Dette forhindrer ikke, at et vandselskab kan tillade, at andre for egen regning opstiller anlæg til CO₂-fangstaktiviteter fra vandselskabs aktiviteter, forudsat at vandselskabet ikke har udgifter i den forbindelse.

I det omfang et vandselskab lovligt kan udføre aktiviteter forbundet med affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse og aktiviteter omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning, indeholder vandsektorlovens § 19, stk. 1, et generelt krav om regnskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter forbundet med vand-

og spildevandsforsyning og på den anden side aktiviteter forbundet med affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse samt aktiviteter omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

I medfør af vandsektorlovens § 19, stk. 2, kan servicefunktioner for vandselskaber varetages i et selvstændigt serviceselskab i koncernen. Efter bestemmelsen er vandsektorlovens § 19, stk. 1, og § 3 i lov om kommunal fjernkøling ikke til hinder for, at servicefunktioner varetages i et selvstændigt selskab, som også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver forbundet med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse samt opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

Ved servicefunktioner forstås anvendelse af fælles tegnestue, projekteringsafdeling, maskinpark, it-systemer, driftspersonale, biler, opkrævningsfunktioner og andre administrative funktioner og lignende, herunder de administrationsbygninger som er nødvendige for at udøve serviceaktiviteter.

§ 19, stk. 2, i vandsektorloven gør det således muligt at udnytte synergiefekter ved at placere f.eks. administrativt personale i et selvstændigt selskab, som betjener koncernforbundne forsyningsselskaber.

Det fremgår af vandsektorlovens § 19, stk. 3, at det servicerende selskab skal holde de enkelte vandselskaber og aktiviteter forbundet med vand- eller spildevandsforsyning i det enkelte vandselskab regnskabsmæssigt adskilt. Bestemmelsen indebærer bl.a., at serviceselskabet skal holde serviceaktiviteter i forbindelse med de enkelte vandselskaber regnskabsmæssigt adskilt fra serviceselskabets øvrige aktiviteter.

3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

3.7.2.1. Lov om varmforsyning

I medfør af varmforsyningslovens § 2 b, stk. 3, er det en forudsætning, at kommunale affaldsforbrændingsselskaber alene driver affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af bemærkningerne til varmforsyningslovens § 2 b, stk. 3, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 54, at det alene er kommunale opgaver, som i forvejen varetages som del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der skal udskilles. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler fastsat i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg kan udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et

UDKAST

affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrænding af affald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

CO₂-fangstaktiviteter ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at det vil være nødvendigt at ændre i bestemmelserne i § 2 b, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at forsyningssektoren, herunder affaldsforbrændingsanlæg, udgør ca. to tredjedele af det danske CO₂-fangstpotentiale, hvoraf en stor del af potentialet kommer fra kommunalt ejede anlæg. Det følger endvidere af aftalen, at der skal gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

I forlængelse heraf finder ministeriet, at det vil være nødvendigt at ændre i lov om varmforsyning for at sikre, at også kommunale affaldsforbrændingsanlæg vil kunne deltage i CO₂-fangst i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg for at opnå den aftalte fleksibilitet og for derigennem at kunne bidrage til at nå det forventede fangstpotentiale i forsyningssektoren.

Det følger af § 20, stk. 9 i varmforsyningsloven, at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at der ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelede kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Det følger videre af § 20, stk. 11, i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder.

Da det er hensigten med dette lovforslag at fastsætte regler for CO₂-fangst i forsyningssektoren (i el- eller varmeproduktionsvirksomheder), finder ministeriet der mest hensigtsmæssigt, at reglen i § 20, stk. 9 og 11, i varmforsyningsloven om overskydende gratis CO₂-kvoter, som skyldes CO₂-fangst,

UDKAST

og ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler herom vil udgå af varmforsyningsloven, og at regler om dette i stedet vil blive indsat i dette lovforslag.

Der henvises endvidere til afsnit 3.4.3.2.

Det følger af aftalen, at anlæg, der på baggrund af CO₂-fangst og -lagring sparer omkostninger til CO₂-kvoter og -afgifter, skal gives mulighed for fortsat at opkræve værdien af de sparede afgifter og kvoter i varmepriserne med henblik på at finansiere CO₂-fangst. Dette må ikke medføre en stigning i varmeprisen i forhold til prisen i dag.

Efter de gældende regler i varmforsyningsloven vil et varmforsyningsanlæg kunne indregne udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter i medfør af lov om CO₂-kvoter. Udgifter hertil betragtes som en nødvendig udgift i forbindelse med produktion af varme, og udgifterne vil således kunne indregnes i varmeprisen. Det samme gør sig gældende vedrørende CO₂-afgifter.

Hvor der i forbindelse med varmeproduktionen bliver fanget CO₂, vil det medføre en besparelse af udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter. Dette vil betyde en besparelse i varmeprisen, idet der således ikke vil skulle betales for udgifterne til kvoterne og afgifterne.

Det følger af aftalen, at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt at opkræve en betaling for de sparede CO₂-kvoter og -afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke har været afholdt udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der vil skulle betales for en værdi, som svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst. Dette vil bryde med principperne bag fastsættelsen af varmeprisen, og ministeriet vurderer derfor, at der vil være behov for at fastsætte særlige bestemmelser om denne form for betaling.

Varmeprisen må ikke ifølge aftalen blive højere ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter end ved betaling for udgifter til kvoter og afgifter. Ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil der dog ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. Der vil derfor efter ministeriets vurdering være behov for at fastsætte regler om, hvordan værdien af de sparede CO₂-kvoter vil skulle fastsættes som en beregnet værdi af udgiften. For så vidt angår CO₂-afgifterne forventer ministeriet, at værdifastsættelsen heraf vil følge af reglerne herom på skatteområdet. Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.1.

Ud over fastlæggelsen af en metode til at fastsætte værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vurderer ministeriet, at der vil være et yderligere behov

UDKAST

for at sikre beskyttelsen af varmekunderne mod en for høj varmepris. Der findes allerede i varmforsyningsloven og praksis i medfør heraf mekanismer, som skal beskytte varmekunderne mod for høje varmepriser. Det drejer sig om det affaldsvarmeprisloft, som følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og det substitutionsprisprincip, som følger af praksis. Der henvises nærmere til afsnit 3.7.1.1.

For at være sikker på, at varmekunderne også, hvor de betaler for værdien af sparede udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter i stedet reelt afholdte udgifter til kvoter og afgifter, opnår samme beskyttelse i medfør af de nævnte mekanismer, foreslår ministeriet, at bestemmelsen om betaling af værdien for sparede CO₂-kvoter og -afgifter indsættes i varmforsyningsloven. På den måde vil betalingen for besparelsen kunne opkræves sammen med den øvrige betaling af varmeprisen.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.1. om sparede CO₂-kvoter og -afgifter.

Bestemmelsen i § 23 m, stk. 1, blev indsat i varmforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 23 e, stk. 10, og blev ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 ændret til § 23 m, stk. 1.

Det følger af lovbemærkningerne til ændringsloven i 2003, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg A, side 4153-4154, at en kommune ikke uden tilladelse fra ministeren må deltage i koncerner eller enkeltvirksomheder, hvis der i disse påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra el- eller varmforsyningsvirksomhed, som derefter anvendes til andre kommunale aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

Bestemmelsen i § 23 m, stk. 2, blev indsat i varmforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 23 e, stk. 11, og blev ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 ændret til § 23 m, stk. 2.

Det følger af bemærkninger til § 23 e, stk. 11, jf. jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg B, L 162 som fremsat i betænkning over forslag til lov om ændring af lov om elforsyning, lov om tilskud til elproduktion, lov om varmforsyning og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, side 1343 og 1344, at den foreslåede bestemmelse sikrer, at kommuner kan udøve forsyningsvirksomhed omfattet af elforsyningsloven, varmforsyningsloven og naturgasforsyningsloven, uden at de ved påbegyndelsen af sådanne aktiviteter vil skulle opnå tilladelse. Dette gælder uanset aktiviteternes omfang. Baggrunden herfor er, at de pågældende akti-

UDKAST

viteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Da det ikke er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, er det fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter. Også aktiviteter, som kommuner kan udøve som sideordnede aktiviteter, skal anses for aktiviteter omfattet af loven. Sådanne aktiviteter vil altså kunne påbegyndes eller udvides uden opnåelse af tilladelse.

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4833 og 4834, følger det videre, at § 23 m, stk. 2, erstatter og udvider den gældende § 23 e, stk. 11. Ifølge forslaget finder stk. 1 ikke anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om naturgasforsyning, eller aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Lovområderne nævnt i bestemmelsen er efterfølgende blevet ændret.

Det følger videre af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, at udvidelsen af stk. 2 skal ses i sammenhæng med stk. 3. Efter forslaget vil kommuner ikke længere skulle søge om tilladelse til væsentlige nye aktiviteter – herunder væsentlige udvidelser af bestående aktiviteter – inden for de i stk. 3 nævnte aktiviteter. Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af varme-, el- eller naturgasforsyningsloven. Undtagelsen i stk. 2 foreslås alene udvidet til at gælde aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skyldes, at det typisk er disse aktiviteter, som der er synergifordele ved at placere i en forsyningskoncern sammen med varme- og elforsyning. Alle andre aktiviteter vil fortsat skulle vurderes efter stk. 1.

Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at det skal understreges, at aktiviteter, der placeres i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, fortsat vil blive omfattet af kravet om modregning ved uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. § 23 l, stk. 1, som viderefører § 23 e, stk. 1.

Bestemmelsen i § 23 m, stk. 3, blev indsat i varmforsyningsloven med lov nr. 7. juni 2006.

UDKAST

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4834 og 4835, følger det, at der hverken direkte eller indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varme-, el- og naturgasforsyningslovene til aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af stk. 1. Kravet er generelt og gælder uanset, om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det er tilstedeværelsen af aktiviteterne, som er afgørende i forhold til stk. 3. Der skal således ikke foretages en vurdering af, hvorvidt der er tale om en væsentlig ny aktivitet eller ej.

Det følger videre af bemærkningerne, at der ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om naturgasforsyning, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også omfatter midler, som er varetaget i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra er midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning. Stk. 3 vedrører alene aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1.

Det følger af aftalen, at det vil skulle være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten.

Af bemærkningerne i betænkningen, jf. ovenfor, fremgår det, at baggrunden for indsættelsen af undtagelsen i stk. 2 til kravet om tilladelse efter § 23 m, stk. 1, bl.a. er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Der er endvidere ikke er hensigten, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, og det er af den grund fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter.

Ministeriet vurderer, at samme hensyn som nævnt i bemærkningerne fra betænkningen vil gøre sig gældende ved CO₂-fangst, og ministeriet finder af den grund, at det vil være hensigtsmæssigt at inkludere loven omfattet af dette lovforslag i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2.

UDKAST

Ministeriet finder endvidere, at CO₂-fangstaktiviteterne bør sidestilles med de øvrige aktiviteter omfattet af § 23 m, stk. 3, således at der ikke kan anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne foreslåede lov, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.5.

Varmeforsyningslovens § 23 m, stk. 4, indeholder et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, elforsyningsloven eller gasforsyningsloven og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med aftalen skal det være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed.

Ministeriet finder af den grund, at det vil være hensigtsmæssigt at tilføje CO₂-fangstaktiviteter til de øvrige forsyningsaktiviteter i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4.

Ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil det følge af § 23 m, stk. 4, i varmforsyningsloven, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse på samme måde, som det gælder for varme, el og gas. For så vidt angår fjernkøling følger dette allerede af lov om fjernkøling, at kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed skal ske i selvstændige selskaber, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter end fjernkøling.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.5.

3.7.2.2. Lov om elforsyning

I medfør af elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, er det en forudsætning, at kommunale affaldsforbrændingsselskaber alene driver affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af bemærkningerne til elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 62, at

UDKAST

det alene er kommunale opgaver, som i forvejen varetages som del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der skal udskilles. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler fastsat i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg kan udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrænding af affald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

CO₂-fangstaktiviteter ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer derfor, at det vil være nødvendigt at ændre i bestemmelserne i § 4 a, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at forsyningssektoren, herunder affaldsforbrændingsanlæg, udgør ca. to tredjedele af det danske CO₂-fangspotentiale, hvoraf en stor del af potentialet kommer fra kommunalt ejede anlæg. Det følger endvidere af aftalen, at der vil skulle gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i en særskilt CO₂-fangstvirksomheden eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme virksomhed som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

I forlængelse heraf finder ministeriet, at det vil være nødvendigt at ændre i lov om elforsyning for at sikre, at også kommunale affaldsforbrændingsanlæg vil kunne deltage i CO₂-fangst i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg for at opnå den aftalte fleksibilitet og for derigennem at kunne bidrage til at nå det forventede fangspotentiale i forsyningssektoren.

Bestemmelsen i § 37 a, stk. 1, blev indsat i elforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 37, stk. 10, og blev ved lov 520 af 7. juni 2006 ændret til § 37 a, stk. 1.

Det følger af lovbemærkningerne til ændringsloven i 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4806-4810, at en kommune ikke uden tilladelse fra ministeren må deltage i koncerner eller enkeltvirksomheder, hvis der i disse påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra el- eller varmeforsyningsvirksomhed,

UDKAST

som derefter anvendes til andre kommunale aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

Bestemmelsen i § 37 a, stk. 2, blev indsat i elforsyningsloven med lov nr. 452 af 10. juni 2003 som § 37, stk. 11, og blev ved lov nr. 520 af 7. juni 2006 ændret til § 37 a, stk. 2.

Det følger af bemærkninger til § 37, stk. 11, jf. Folketingstidende 2002-03, tillæg B, L 162, som fremsat i betænkning over forslag til lov om ændring af lov om elforsyning, lov om tilskud til elproduktion, lov om varmforsyning og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, side 1343 og 1344, at den foreslåede bestemmelse sikrer, at kommuner kan udøve forsyningsvirksomhed omfattet af elforsyningsloven, varmforsyningsloven og naturgasforsyningsloven, uden at de ved påbegyndelsen af sådanne aktiviteter vil skulle opnå tilladelse. Dette gælder uanset aktiviteternes omfang. Baggrunden herfor er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Da det ikke er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, er det fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter. Også aktiviteter, som kommuner kan udøve som sideordnede aktiviteter, skal anses for aktiviteter omfattet af loven. Sådanne aktiviteter vil altså kunne påbegyndes eller udvides uden opnåelse af tilladelse.

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4807, følger det videre, at § 37 a, stk. 2, erstatter og udvider den gældende § 37, stk. 11. Ifølge forslaget finder stk. 1 ikke anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om naturgasforsyning, eller aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Ifølge forslaget finder stk. 1 ikke anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om naturgasforsyning, eller aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Lovområderne nævnt i bestemmelsen er efterfølgende blevet ændret.

UDKAST

Det følger videre af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, at udvidelsen af stk. 2, skal ses i sammenhæng med stk. 3. Efter forslaget vil kommuner ikke længere skulle søge om tilladelse til væsentlige nye aktiviteter – herunder væsentlige udvidelser af bestående aktiviteter – inden for de i stk. 3 nævnte aktiviteter. Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af varme-, el- eller naturgasforsyningsloven. Undtagelsen i stk. 2, foreslås alene udvidet til at gælde aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skyldes, at det typisk er disse aktiviteter, som der er synergifordele ved at placere i en forsyningskoncern sammen med varme- og elforsyning. Alle andre aktiviteter vil fortsat skulle vurderes efter stk. 1.

Af bemærkningerne fremgår det endvidere, at det skal understreges, at aktiviteter, der placeres i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af elforsyningsloven, fortsat vil blive omfattet af kravet om modregning ved uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. § 37, stk. 1.

Bestemmelsen i § 37 a, stk. 3, blev indsat i elforsyningsloven med lov nr. 520 af 7. juni 2006.

Af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 4808, følger det, at der hverken direkte eller indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varme, el- og naturgasforsyningslovene til aktiviteter forbundet med vandforsyningsanlæg i medfør af lov om vandforsyning eller aktiviteter forbundet med spildevandsanlæg eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af stk. 1. Kravet er generelt og gælder uanset, om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det er tilstedeværelsen af aktiviteterne, som er afgørende i forhold til stk. 3. Der skal således ikke foretages en vurdering af, hvorvidt der er tale om en væsentlig ny aktivitet eller ej.

Det følger videre af bemærkningerne, at der ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om naturgasforsyning, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også omfatter midler, som er placeret i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra er midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning. Stk. 3 vedrører alene aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1.

UDKAST

Med aftalen vil det skulle være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten.

Af bemærkningerne i betænkningen, jf. ovenfor, fremgår det, at baggrunden for indsættelsen af undtagelsen i stk. 2, til kravet om tilladelse efter § 37 a, stk. 1, bl.a. er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Det er endvidere ikke hensigten, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love, og det er af den grund fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter.

Samme hensyn som nævnt i bemærkningerne fra betænkningen ses at gøre sig gældende ved CO₂-fangst, hvorfor det foreslås at inkludere loven omfattet af dette lovforslag i elforsyningslovens § 37 a, stk. 2.

Ministeriet vurderer endvidere, at CO₂-fangstaktiviteterne vil skulle side-stilles med de øvrige aktiviteter omfattet af § 37 a, stk. 3, således at der ikke kan anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne foreslåede lov, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, indeholder et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af varmeforsyningsloven, elforsyningsloven eller gasforsyningsloven og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med aftalen vil det som nævnt skulle være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen

og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. et elproduktionsanlæg.

Ministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at tilføje CO₂-fangstaktiviteter til de øvrige forsyningsaktiviteter i elforsyningslovens § 37 a, stk. 4.

Ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil det følge af § 37 a, stk. 4, i lov om elforsyning, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse på samme måde, som det gælder for varme, el og gas. For så vidt angår fjernkøling følger dette allerede af lov om fjernkøling, at kommuners udøvelse af fjernkølingsvirksomhed skal ske i selvstændige selskaber, hvori der ikke må udøves andre aktiviteter end fjernkøling.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

3.7.2.3. Lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold

På nuværende tidspunkt er der ikke truffet politisk beslutning om, at vandselskaber skal kunne udføre CO₂-fangstaktiviteter. De foreslåede regler vedrørende CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren skal derfor ikke gælde for vandselskaber. Dette er begrundet i, at de mængder af CO₂, der i dag kan udledes fra forbrænding i forbindelse med vandaktiviteter, f.eks. afbrænding af spildevandsslam, ikke på nuværende tidspunkt har et omfang, der står mål med de omkostninger, der er forbundet med at etablere anlæg, der kan håndtere CO₂-fangstaktiviteter. Såfremt den teknologiske udvikling inden for udnyttelse af CO₂-fangst giver nye muligheder på dette område, kan det overvejes, om vandselskaber skal kunne deltage heri, og på hvilke betingelser.

På denne baggrund vurderes det, at der indtil videre ikke bør gives mulighed for, at vandselskaber kan udføre eller finansiere CO₂-fangstaktiviteter, hverken som hovedvirksomhed eller tilknyttet virksomhed.

For at undgå tvivl bør det præciseres i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed, at vandselskabets aktiviteter vedrørende salg af vandselskabets rest-, overskuds- eller biprodukter og udnyttelse eller salg af energi, der hidrører fra vandselskabets hovedvirksomhed, ikke omfatter CO₂-fangstaktiviteter.

Det vurderes, at der ikke bør være noget til hinder for, at et serviceselskab i en forsyningskoncern, som servicerer et eller flere vandselskaber, også servicerer et selskab med CO₂-fangstaktiviteter i samme koncern, forudsat at serviceselskabet holder aktiviteter vedrørende CO₂-fangstaktiviteter regnskabsmæssigt adskilt fra serviceaktiviteterne, der udføres for vandselskabet.

3.7.3. Den foreslåede ordning

3.7.3.1. Lov om varmforsyning

For så vidt angår affaldsforbrændingsanlæg med CO₂-fangst foreslår ministeriet med bestemmelsen i § 29, nr. 1 og 2, at tilføje et nyt stk. 4 til varmforsyningslovens § 2 b, hvorefter en kommune uanset kravet i stk. 3 om, et kommune kun må drive et affaldsforbrændingsanlæg på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, som alene omfatter affaldsforbrændingen, vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingen. Dette vil medføre en konsekvensrettelse i varmforsyningslovens § 2 b, stk. 6, jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 3.

For så vidt angår CO₂-kvoter i forbindelse med CO₂-fangst foreslår ministeriet med bestemmelsen i § 29, nr. 6, at lade det udgå af bestemmelsen i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Ministeriet foreslår i stedet at indsætte en bestemmelse om overførsel af overskydende CO₂-kvoter, som skyldes CO₂-fangst, i lovforslagets § 7, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at formuleringen af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, tilpasses formuleringen vedrørende gratis CO₂-kvoter i lov om CO₂-kvoter.

Ministeriet foreslår herudover med bestemmelsen i § 29, nr. 7, at lade det udgå af bestemmelsen i varmforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder.

Det foreslås i stedet med lovforslagets § 7, stk. 2, at indsætte en tilsvarende bemyndigelse til ministeren.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.3.2.

Ministeriet foreslår endvidere med lovforslagets § 29, nr. 8, at indsætte to nye stykker i varmforsyningslovens § 20 b.

UDKAST

Det foreslås i stk. 3 at fastsætte, at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af dette lovforslag, vil et varmeproduktionsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW i prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser kunne indregne en værdi, jf. regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Fastsættelse af værdien følger af regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Det foreslås videre i stk. 4 at fastsætte, at en virksomhed, som driver et fremføringsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 2, i prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser vil kunne indregne en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har indregnet i prisen efter stk. 3.

Det gældende § 20 b, stk. 3, vil herefter blive til § 20 b, stk. 5.

Med bestemmelsen i § 29, nr. 9, foreslår ministeriet, at det i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2, tilføjes, at bestemmelsen i § 23 m, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag. Kommuner vil således efter stk. 1 kunne påbegynde sådanne aktiviteter og bevare ejerandele i virksomheden uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren, selvom der foretages CO₂-fangst i varmforsyningsvirksomheden.

Med bestemmelsen i § 29, nr. 9, foreslår ministeriet endvidere, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med bestemmelsen i § 29, nr. 10, foreslår ministeriet endelig, at det i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4, tilføjes, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag.

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.5. om modregning.

3.7.3.2. Lov om elforsyning

For så vidt angår affaldsforbrændingsanlæg med CO₂-fangst foreslår ministeriet med bestemmelsen i § 30, nr. 2, at tilføje et nyt stk. 9 til elforsyningslovens § 4 a, hvorefter en kommune uanset kravet i stk. 1 om, en kommune kun må drive et affaldsforbrændingsanlæg på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, som alene omfatter affaldsforbrændingen, vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingen.

Med bestemmelsen i § 30, nr. 3, foreslår ministeriet, at det i elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, tilføjes, at bestemmelsen i § 37 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag. Kommuner vil således efter stk. 1 kunne påbegynde sådanne aktiviteter og bevare ejerandele i virksomheden uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren, selvom der foretages CO₂-fangst i elforsyningsvirksomheden.

Med bestemmelsen i § 30, nr. 4, foreslår ministeriet endvidere, at der i virksomheder omfattet af elforsyningslovens § 37 a, stk. 1, ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med bestemmelsen i § 30, nr. 5, foreslår ministeriet endelig, at det i elforsyningslovens, stk. 4, tilføjes, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag.

3.7.3.3. Lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold

Der foreslås ikke nogen ændringer af, hvilke aktiviteter et vandselskab kan udføre eller takstfinansiere. Lovforslaget vil således ikke ændre på, at et vandselskab hverken må udføre CO₂-fangstaktiviteter eller indregne udgifter hertil i taksterne.

Lovforslaget ændrer heller ikke på, at et vandselskab kan tillade, at andre for egen regning opstiller anlæg til CO₂-fangstaktiviteter på et vandselskabs aktiviteter, forudsat at vandselskabet ikke har udgifter i den forbindelse.

Det er hensigten med hjemmel i den gældende bemyndigelse i vandsektorlovens § 18, stk. 3, at præcisere i bekendtgørelse om vandselskabers deltagelse i tilknyttet virksomhed, at vandselskabets aktiviteter vedrørende salg af vandselskabets rest-, overskuds- eller biprodukter, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2, nr. 1, og udnyttelse eller salg af energi, der hidrører fra vandselskabets hovedvirksomhed, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2, nr. 3, ikke omfatter CO₂-fangstaktiviteter.

Det foreslås i forhold til serviceselskaber i forsyningskoncerner, at opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren indsættes i vandsektorlovens § 19, stk. 2, på linje med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse og opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

Ændringen vil sikre, at vandsektorloven ikke er til hinder for, at et fælles serviceselskab i en forsyningskoncern, som varetager servicefunktioner i forhold til et vandselskab, også kan varetage servicefunktioner i forhold til opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Den gældende bestemmelse i vandsektorlovens § 19, stk. 3, hvorefter det servicerede selskab bl.a. skal holde de enkelte vandselskaber regnskabsmæssigt adskilt, vil finde anvendelse, således at de opgaver, som serviceselskabet udfører for et vandselskab skal være regnskabsmæssigt adskilt fra opgaver, serviceselskabet udfører for andre, herunder opgaver, der udføres for et selskab, der udfører opgaver omfattet af dette lovforslag.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes at have begrænsede økonomiske konsekvenser for Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, herunder navnlig Energistyrelsen, som følge af forventet øget behov for vejledning af forsyningselskaber, der ønsker at etablere CO₂-fangst. Desuden forventes øget ressourcebehov til tilsyn med reglerne i Forsyningstilsynet og med evt. klager i Energiklagenævnet.

Sagsbehandling efter miljøvurderingsloven vedrørende etablering af CO₂-fangstanlæg og CO₂-rørledninger foretages af kommunerne. Kommuner kan gebyrfinansiere udgifter til sagsbehandling af etablering af CO₂-rør, mens sagsbehandling vedr. etablering af CO₂-fangstanlæg er finansieret via bloktilskud. Forslaget forventes ikke at føre til etablering af flere CO₂-fangstanlæg og dermed heller ikke at føre til et øget ressourcebehov til sagsbehandling i kommunerne.

Lovforslaget har ikke konsekvenser for regionerne.

Med lovforslaget tillægges Forsyningstilsynet nye opgaver. Forsyningstilsynet vil fortsat skulle føre tilsyn efter varmforsyningsloven med, at priserne er rimelige, at kravet om regnskabsmæssige adskillelse og aftalernes markedsmæssighed er opfyldt, men tilsynet bliver udvidet med aktiviteter knyttet til kommunale CO₂-fangstvirksomheder. Formålet med tilsynet er at sikre, at omkostningerne knyttet til CO₂-fangst ikke blive overvæltet på varmemeforbrugerne, da de ikke skal betale for CO₂-fangst.

UDKAST

I forlængelse heraf kan Forsyningstilsynet påbyde begrundede ændringer i priser og vilkår, såfremt disse vurderes urimelige, eller hvis priser indeholder omkostninger knyttet til CO₂-fangst.

Der forventes endvidere udstedt en bekendtgørelse, der nærmere vil regulere kilder til finansiering af CO₂-fangstaktiviteter og bekendtgørelse om tilknyttet virksomhed, som vil indeholde betingelse for deltagelsen i en tilknyttet virksomhed.

Denne udvidelse af Forsyningstilsynets opgaver vil tillige afspejle sig i øgede udgifter til sagsbehandling. Det kan dog ikke siges med sikkerhed, i hvor stort omfang denne beføjelse vil blive aktuel. Det foreslås, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vil foretage en evaluering af gebyrsatser og ressourcebehovet hos Energistyrelsen og Forsyningstilsynet vedrørende deres respektive myndighedsbehandling i slutningen af 2025, når der er mere erfaring med det kommende marked for CO₂-fangst.

Energiklagenævnet er i dag generel klageinstans for afgørelser truffet efter varmforsyningsloven og elforsyningsloven, herunder i forhold til varmepriser. Energiklagenævnets rolle som klageinstans foreslås overført til den nye lov om CO₂-fangst. Der kan klages over afgørelser, som Energistyrelsen, Forsyningstilsynet eller andre myndigheder (kommunerne) træffer efter lov og regler udstedt i medfør af loven. For nuværende vurderes omkostningerne at være små, da der ikke forventes mange klagesager på baggrund af lovforslagets klageadgang. Vurderingen er dog undergivet betydelig usikkerhed, da Forsyningstilsynet endnu ikke har truffet afgørelse efter gældende bestemmelse om de indberettede rådighedsbeløb mv, jf. § 12, stk. 8, og Energistyrelsen ikke har meddelt tilladelse til kommuner om at bevare ejerandele i virksomheder, jf. § 13, stk. 1 og 2.

Ankestyrelsen varetager tilsyn med kommunerne og kommunale fællesskaber efter bekendtgørelse af lov om kommunernes styrelse. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den gældende lovgivning. Ankestyrelsen fører dog ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til i den pågældende sag. Ankestyrelsen varetager opgaverne af egen drift eller på baggrund af en anmeldelse, f.eks. en klage. Det betyder, at i sager hvor Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet er den kompetente myndighed, vil Ankestyrelsen ikke varetage opgaver. Imidlertid kan Ankestyrelsen sætte kommunalbestyrelsens beslutning ud af kraft, hvis beslutningen strider mod lovgivningen. Det foreslås i lovforslaget, at kommunerne kan træffe en række beslutninger, som kan træffes af kommunalbestyrelsen på et møde. Der er tale om beslutning om garanti ved statsstøtte, om at kommunen kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af CO₂-fangstaktiviteter og kan indskyde kapital og stille garanti

for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer.

Da omkostninger til Energiklagenævnet ikke efter vanlig praksis gebyrfinansieres, foreslås det, at de potentielle meromkostninger, der vil følge af dette lovforslag, vil blive afregnet mellem Energistyrelsen og Nævnenes Hus kvartalvis på medgåede timer. Finansieringen af potentielle meromkostninger til Energiklagenævnet tages op til revision, når markedet er modnet, og der er kommet indikationer på antallet af klagesager.

Lovforslaget vurderes potentielt at have økonomiske konsekvenser for kommunerne, da de får hjemmel til at forpligte sig økonomisk for CO₂-fangstaktiviteter ud over de gældende muligheder. Således udvides kommuners mulighed for at stille garanti for lånoptagelse i medfør af den foreslåede § 8, stk. 1, og mulighed for indskud af kapital efter den foreslåede § 10, stk. 1, til finansiering af CO₂-fangstaktiviteter.

Markedet for CO₂-fangst er stadig under udvikling, idet en samlet værdikæde for fangst, transport og lagring af CO₂ endnu ikke er velafprøvet i Danmark i fuld skala. Herudover vil området være nyt for kommunerne. Det bidrager til at øge den risiko, som kommunerne i medfør af de udvidede muligheder for at bære finansiel risiko vil komme til påtage sig ved anvendelse af bestemmelserne i § 8, stk. 1, og § 10, stk. 1. En kommunal lånegaranti eller indskud af kapital kan medføre et økonomisk tab, hvis investeringer i CO₂-fangstaktiviteter viser sig ikke at være rentable, hvilket kan have økonomiske konsekvenser for en kommune og i sidste ende kommunens borgere.

Forslaget er en hjemmel for kommunerne, og de enkelte kommuner vil selv kunne vælge, hvorvidt de udnytter hjemlen og påtager sig – og deres borgere – en potentiel økonomisk risiko.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at lovforslaget ikke bør medføre DUT-forhandlinger om bloktilskud. Lovforslaget har været sendt i høring ved Kommunernes Landsforening i overensstemmelse med Det Udvidede Totalbalanceprincip (DUT-princip). Kommunernes Landsforening var i sit høringssvar enig i, at der ikke er behov for en DUT-kompensation.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes at medføre begrænsede positive og begrænsede negative økonomiske konsekvenser for de private el- og varmeproduktionsvirksomheder.

De positive konsekvenser følger af, at lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for etablering af CO₂-fangst, herunder særligt ved at forbedre de private forsyningsselskabers mulighed for at finansiere CO₂-fangst gennem sparede CO₂-kvoter og -afgifter.

Lovforslaget forventes at have begrænsede negative økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der etablerer CO₂-fangst, da der indføres et tilsyn med dem. Tilsynet varetages af Forsyningstilsynet og gebyrfinansieres. Det bemærkes dog, at tilsynet hænger sammen med den eksisterende økonomiske regulering af varmesektoren og hensynet til at beskytte varmekunder, samt at det er frivilligt at etablere CO₂-fangst.

Det forventes, at forslaget vil medføre mindre løbende administrative konsekvenser for de virksomheder, som benytter sig af muligheden for at etablere CO₂-fangst, navnlig ved udarbejdelse af dokumentationskrav til tilsynet. Omfanget af de administrative konsekvenser er usikkert, men forventes ikke at overstige 4 mio. kr. pr. år for erhvervslivet.

Der vurderes ikke at være øvrige efterlevelseseomkostninger for erhvervslivet. Lovforslaget pålægger ikke erhvervslivet nogle pligter, da det er frivilligt og ikke et krav at etablere CO₂-fangst.

Innovations- og Iværksættertjekket vurderes ikke at være relevant, da lovforslaget ikke påvirker virksomheders eller iværksætteres muligheder for at teste, udvikle og anvende nye teknologier og innovation.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil tilvejebringe hjemmel til, at kommuner kan etablere korte rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangstanlægget efter lov om rørført transport af CO₂. Lov om rørført transport af CO₂ indeholder mulighed for, at klima-, energi- og forsyningsministeren om nødvendigt kan tillade igangsættelse af ekspropriation ved etablering af CO₂-infrastruktur.

Der er derfor mulighed for, at borgere kan blive berørt af nye ekspropriationsforhold ved etablering af nye, korte rørledninger i forbindelse med nye infrastrukturprojekter hos kommunale el- og varmeproduktionsvirksomheder, hvilket kan medføre såvel økonomiske som administrative konsekvenser for berørte borgere.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke i sig selv direkte klimamæssige konsekvenser.

Lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for CO₂-fangst i forsyningssektoren og understøtter dermed udviklingen af CO₂-fangst i Danmark, der har stort reduktionspotentiale.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen direkte miljø- og naturmæssige konsekvenser.

Lovforslaget indebærer ikke i sig selv etablering af nye CO₂-fangstanlæg eller ændring af regler om vurdering af miljø- og naturmæssige konsekvenser ved etablering af sådanne anlæg. Eventuelle tilladelser til konkrete projekter med hjemmel i lovforslaget vil kunne medføre negative miljø- og naturmæssige konsekvenser, og der skal derfor foretages en miljøkonsekvensvurdering (VVM), som vil indgå i beslutningsgrundlaget ift. meddelelse af tilladelse til et givent projekt.

9. Forholdet til EU-retten

9.1. Statsstøtteretlige aspekter

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at har en varmeproduktionsvirksomhed fået meddelelse, jf. lov om CO₂-kvoter, om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, som virksomheden faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende kvoter CO₂-fangst, vil virksomheden kunne overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden.

Hvis der er tale om statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter, vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, det det bør være et krav, at de overskydende gratis CO₂-kvoter, som skyldes CO₂-fangsten, vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden.

Ved statsstøtte eller statslig støtte forstås al støtte, der er omfattet af EU’s statsstøttebegreb, som det er defineret i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) art. 107, stk. 1, herunder statsstøtte fra staten og kommuner m.v.

Hvor de overskydende gratis CO₂-kvoter skyldes statsstøttet CO₂-fangst, vil en overførsel af de gratis kvoter til CO₂-fangstvirksomheden betyde en indtægt for denne virksomhed, som vil medføre en nedsættelse af støttebeløbet.

Det følger allerede af de gældende regler i varmforsyningsloven, at værdien af overskydende gratis CO₂-kvoter, som er opstået som følge af CO₂-fangst, hvortil der tildelt statsstøtte, skal overføres til fangstenheden. Bestemmelsen blev indsat i varmforsyningsloven inden det første udbud i 2023. Hensigten var at give adgang til at anvende de overskydende gratis CO₂-kvoter som finansiering af CO₂-fangsten og dermed mindske behovet for statsstøtte og samtidig sikre, at de statsstøtteretlige regler blev overholdt, jf. også bemærkningerne til ændringen af varmforsyningslovens § 20, stk.

9, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 24 som fremsat, side 12 og 13.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.2. om overførsel af gratis kvoter.

Det følger som en konsekvens af aftalen, at overskydende gratis kvoter, som skyldes statsstøttet CO₂-fangst, fortsat ikke bør blive modregnet i varmeprisen, hvorved risiko for indirekte statsstøtte fortsat undgås.

Modtager en CO₂-fangstvirksomhed statslig støtte til CO₂-fangst, vurderer ministeriet, at el- eller varmeproduktionsvirksomheden, hvorpå CO₂-fangsten foretages, i priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, vil skulle opkræve en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Værdien bør indgå i beregningen af støttebeløbet.

Kravet vil skulle varetage samme statsstøtteretlige hensyn som ved overførsel af overskydende gratis CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte. Ministeriet vurderer, at det således også her vil skulle sikres, at statsstøttet CO₂-fangst ikke vil medføre en lavere varmepris, som vil kunne udgøre indirekte statsstøtte.

Det følger videre af aftalen, at en kommune (i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler) skal kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer eller finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer.

Hvor en kommune stiller en garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter, vil kommunen skulle sikre, at denne overholder EU's statsstøtteregler. EU's statsstøttebegreb defineres i art. 107, stk. 1, i EUF-Traktaten, der indeholder en række betingelser, der alle skal være opfyldt, før der er tale om statsstøtte. Det er bl.a. en betingelse, at støtten skal begunstige visse virksomheder eller produktioner, hvilket vil sige, at støtten skal udgøre en økonomisk fordel, som ikke vil kunne opnås under normale markedsmæssige vilkår. Efter Kommissionens meddelelse af 20. juni 2008 (2008/C 155/02) om statsstøtte i form af garantier, indebærer en garanti ikke en økonomisk fordel, når virksomheden, der optager det lån, der garanteres for, betaler en garantiprovision, der svarer til det, som en privat garant, der opererer under markedsøkonomiske forhold, vil kræve under de tilsvarende betingelser.

Det betyder, at den kommunale garanti vil skulle stilles på markedsvilkår.

Ministeriet finder, at det vil være hensigtsmæssigt, at det vil følge direkte af lovforslaget, at garantistillelsen vil skulle ske under overholdelse af EU's statsstøtteregler. Henvisningen vil dog ikke have nogen retlig betydning, da statsstøttereglerne også uden henvisningen vil være gældende. Formålet med tilføjelsen vil alene være at skabe klarhed om, at garantistillelse vil skulle være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler. Kommunerne vil selv have ansvaret for at sikre sig, at garantistillelsen er forenelig med statsstøttereglerne.

Det af aftalen, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, skal kunne forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangstaktivitet, kommunen deltager i, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.

Ministeriet vurderer i den forbindelse, at det vil være hensigtsmæssigt at ophæve den gældende bestemmelse om kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion og i stedet indsætte en tilsvarende bestemmelse i lovforslaget.

9.2. Lov om tjenesteydelser i det indre marked

Lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (herefter "servicedirektivet").

Loven finder anvendelse på tjenesteydere, der er statsborgere eller etableret i et EU/EØS-land, og som ønsker at etablere sig eller allerede er etableret i Danmark, og tjenesteydere, der er etableret i et andet EU/EØS-land, og som ønsker midlertidigt at levere tjenesteydelser i Danmark, eller som midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark.

Ved tjenesteyder forstås i loven bl.a. enhver juridisk person, der er etableret i et EU/EØS-land, og som udbyder en tjenesteydelse. Ved tjenesteydelse forstås i loven enhver selvstændig erhvervsvirksomhed, som normalt udføres mod betaling.

Klima-, energi- og forsyningsministeriet vurderer ikke, at CO₂-fangst vil være omfattet af de undtagelser til lovens anvendelsesområde, som er nævnt

UDKAST

i lovens § 1, hvorfor CO₂-fangst som en tjenesteydelse vil være omfattet af lovens bestemmelser.

Lovens § 9, stk. 1, fastsætter, at tjenesteydere har ret til at etablere sig i Danmark. Det følger videre af § 10, stk. 1, nr. 3, at en kompetent myndighed ikke over for en tjenesteyder må stille krav, som medfører en begrænsning af tjenesteyderens frihed til at vælge, om den pågældende ønsker at etablere sig her i landet med et hovedforretningssted, sekundært forretningssted, agentur, filial eller datterselskab m.v.

Ved etablering forstås tjenesteyderes faktiske udøvelse af erhvervsvirksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum fra et fast forretningssted, hvorfra aktiviteten med levering af tjenesteydelser udføres.

I medfør af lovens § 15 forpligtes kompetente myndigheder endvidere til at meddele Kommissionen, hvis de indfører nye krav til tjenesteydere, samt begrundelsen herfor, hvis kravet indgår på listen over de såkaldte ”gråzonekrav” nævnt i servicedirektivets artikel 15, stk. 2. Disse krav omfatter bl.a. krav om, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form og krav om minimums- og/eller maksimumspriser, som tjenesteyderen skal overholde. Kommissionen meddeler herefter de fremsendte krav til de andre EU/EØS-lande.

Ministeriet vurderer, at et eventuelt regler om, at tilknyttede aktiviteter vil skulle ske i et særskilt selskab, krav om selskabsmæssig adskillelse fra fjernvarmenettet og regler om betaling for sparede udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter vil være relevante at vurdere i forhold til loven og servicedirektivet.

En regel om, at kommuner vil kunne deltage i tilknyttede aktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar vil alene vedrøre kommuner og vil således ikke have grænseoverskridende aspekter, idet den ikke vil hindre CO₂-fangstvirksomheder fra andre EU- eller EØS-land i at etablere sig i Danmark, og idet kommuner som følge af lokalitetsprincippet under kommunalfuldmagtsreglerne ikke må etablere selskaber i andre lande. Det er ikke med servicedirektivet udelukket, at krav, som alene vedrører rent interne forhold, er omfattet af direktivet, hvis direktivets formål undermineres, dvs. den fri bevægelighed for tjenesteydelser.

Ministeriet vurderer ikke, at der med en sådan bestemmelse vil blive fastsat krav, som medfører en begrænsning af tjenesteyderens frihed til at vælge, om den pågældende ønsker at etablere sig her i landet med et hovedforretningssted, sekundært forretningssted, agentur, filial eller datterselskab m.v., som omfattet af lovens § 10, stk. 1, nr. 3, idet der alene fastsættes krav om, at kommunens deltagelse i tilknyttet virksomhed skal ske på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger af et af de krav, som vil skulle meddeles Kommissionen efter servicedirektivets artikel 15, stk. 2, jf. lovens § 15, at det omfatter krav om, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form. Ministeriet vurderer, at en bestemmelse om tilknyttede aktiviteter i et særskilt selskab med begrænset ansvar vil indeholde et krav om en bestemt retlig form, idet en kommune ikke vil have frit valg mellem alle virksomhedstyper i forbindelse med tilknyttede aktiviteter.

Det vil således i forbindelse med en meddelelse til Kommissionen om en sådan bestemmelse skulle godtgøres, hvorfor der vil være behov for det pågældende krav, og at det vil blive sikret, at betingelserne i direktivets artikel 15, stk. 3, er opfyldt. Betingelserne heri er for det første, at kravet hverken direkte eller indirekte er diskriminerende på grundlag af nationalitet eller, for selskabers vedkommende, det vedtægtsmæssige hjemsteds beliggenhed. For det andet skal kravet være begrundet i et tvingende alment hensyn. Endelig skal det sikres, at kravet er proportionalt. Det betyder, at kravet skal sikre opfyldelsen af det tilsigtede mål, at det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål, og at dette mål ikke kan nås gennem andre, mindre indgribende foranstaltninger.

Hensigten med at stille krav om, at kommune vil kunne deltage i tilknyttede aktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar, vil være at sikre, at risikoen i forbindelse med kommunens investeringer heri vil være begrænset til de midler, som kommunen har lagt i selskabet. I tilfælde af selskabets konkurs vil kommunen således ikke miste andet end sin indskudte investering. Hermed beskyttes kommunens borgere mod, at kommunen mister midler, som i stedet ville kunne anvendes på andre aktiviteter i kommunen, herunder velfærdsydelser.

Direktivet angiver i betragtning 40 en række hensyn, som er udviklet gennem Domstolens praksis, og som vil kunne anses som værende et hensyn, som det vil være legitimt at varetage med et krav om en bestemt retlig form. Det drejer sig bl.a. om offentlig sundhed, socialpolitiske mål, opretholdelse af den økonomiske balance i det sociale sikringssystem, beskyttelse af bymiljøet og trafikikkerhed. Det er ministeriets vurdering, at et krav, som har til hensigt til i en vis grad at beskytte skatteborgerne i en kommune mod tab af skattemidler, som alternativt ville kunne anvendes til andre aktiviteter i kommunen, vil være omfattet som et af de hensyn, der vil kunne legitimere kravet. På den baggrund vurderer ministeriet, at kravet er nødvendigt.

Ministeriet vurderer endvidere ikke, at der vil være andre mindre indgribende måder til at sikre, at midler, som kommuner investerer i tilknyttede aktiviteter, begrænses til det indskudte beløb. Ministeriet vurderer derfor, at kravet er proportionalt.

UDKAST

Endelig vurderer ministeriet ikke, at kravet diskriminerer på grundlag af nationalitet eller det vedtægtsmæssige hjemsteds beliggenhed. Alle, som ønsker at drive en virksomhed med tilknyttede aktiviteter vil, hvor de ovenfor nævnte hensyn gør sig gældende, skulle drives på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger af aftalen, at en CO₂-fangstvirksomhed, som er i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp.

Ministeriet vurderer ikke, at der hermed vil blive fastsat krav, som vil medføre en begrænsning af tjenesteyderens frihed til at vælge, om den pågældende ønsker at etablere sig her i landet med et hovedforretningssted, sekundært forretningssted, agentur, filial eller datterselskab m.v., som omfattes af lovens § 10, stk. 1, nr. 3, idet den foreslåede bestemmelse ikke stiller krav herom.

Herudover vurderer ministeriet ikke, at der vil være behov for at give meddelelse til Kommissionen om en bestemmelse herom, idet den ikke vil indeholde et krav om en bestemt retlig form, som angivet servicedirektivets artikel 15, stk. 2. Der vil således ikke være begrænsninger i eller krav til, hvilken selskabs- eller virksomhedstype det adskilte fremføringsanlæg vil kunne eller skulle drives i. Af den grund vil der ikke være behov for at vurdere, om betingelserne i direktivets artikel 15, stk. 3, er opfyldte.

Det følger af aftalen, at en varmforsyningsvirksomhed ikke hos varmekunderne må opkræve betaling for sparede udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter end med en værdi, som svarer til mere det, der er sparet som følge af CO₂-fangst i forbindelse med varmeproduktionen. Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.1.

En sådan begrænsning vil kunne være omfattet af kravet om minimums- og/eller maksimumspriser i servicedirektivets artikel 15, stk. 2, og som der i medfør af lovens § 15 vil skulle gives meddelelse om til Kommissionen. Ministeriet vurderer dog, at direktivbestemmelsen ikke vil være relevant for en bestemmelse herom, idet der ikke hermed vil blive fastsat begrænsninger i, hvad en CO₂-fangstvirksomhed vil kunne kræve af betaling for sin CO₂-fangstydelse. Begrænsningen vil ligge i forhold til, hvad en varmforsyningsvirksomhed vil kunne opkræve af betaling fra sin varmeaftager i forbindelse med den CO₂-fangst, som er forbundet med den pågældende varmeleverance.

Samlet er det således ministeriets vurdering, at der vil være behov for i medfør af lovens § 15 at give Kommissionen meddelelse om en bestemmelse om opkrævning af værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter med tilhørende begrundelse, og at de øvrige bestemmelser ses at leve op loven og servicedirektivet.

9.3. Øvrige EU-retlige forhold

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at der vil være behov for at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at kunne fastsætte regler med henblik på at gennemføre eller anvende EU-regler om forhold, der er omfattet af dette lovforslag.

Der vil f.eks. kunne være tale om regler, som vedrører implementering af EU-direktiver, eller der vil kunne være tale om regler, som er nødvendige for at tilpasse reglerne på CO₂-fangstområdet til en EU-forordning. Principperne for EU-retlig implementering, herunder kravet om minimumsimplicitering, vil skulle følges.

Ministeriet vurderer endvidere, at der vil være behov for at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at kunne udstede regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af EU-retsakter om forhold omfattet af loven, vil skulle ske digitalt. Ministeren bør herunder kunne udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse virksomheder.

Hvor der således i EU-retsakter, som vedrører forhold omfattet af dette lovforslag, måtte blive fastsat bestemmelser fastsat om obligatorisk digital kommunikation, som medfører en implementeringsforpligtelse for Danmark, f.eks. i et EU-direktiv, eller hvor der måtte være behov for tilpasning af reglerne som følge af en EU-forordning, vil ministeren kunne benytte den foreslåede bemyndigelse til fastsættelsen af de påkrævede regler.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 31. maj 2024 til den 28. juni 2024 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet – Advokatsamfundet, Affaldplus, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Ankenævnet på Energiområdet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdstilsynet, ARC, Argo, Assens Kommune, Axcelfuture, Ballerup Kommune, Beredskabsstyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Billund Kommune, Biofos A/S, Bornholms Regionskommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Bygningsstyrelsen, C4 – Carbon Capture Cluster Copenhagen, Centalkommunernes Transmissionsselskab I/S, CEPOS, Cirkulær, CO-industri, Concito, Copenhagen Infrastructure Part-

UDKAST

ners, COWI, Crossbridge Energy Fredericia, Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Industri, Danske Vandværker, DANVA, Dragør Kommune, Egedal Kommune, Energinet, Energinist, Erhvervsministeriet, Erhvervsstyrelsen, Esbjerg Kommune, Evida, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Finansministeriet, Fjernvarme Fyn, Fjernvarme Horsens, Forbrugerrådet Tænk, Fors, Forsvarsministeriet, Forsyningstilsynet, Fortum, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Furesø Kommune, Faaborg-Midtfyn Kommune, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Green Power Denmark, Greenpeace, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, Hofor, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Hørsholm Kommune, Ikast-Brande Kommune, Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Justitsministeriet, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kolding Kommune, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening (KL), Kraftvarmeværk Thisted, Kredsløb, Kystdirektoratet, Københavns Kommune, Køge Kommune, Langeland Kommune, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lolland Kommune, Lyngby-Taarbæk Kommune, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Middelfart Kommune, Miljøministeriet, Miljøstyrelsen, Morsø Kommune, Maabjerg Energy Center, Naturstyrelsen, NOAH, Norddjurs Kommune, Nordfyns Kommune, Nordsøenheden, Nordværk, Norfors, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Nævnenes Hus, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Plan- og Landdistriktsstyrelsen, Rambøll, Randers Kommune, Rebild Kommune, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Rødovre Kommune, Rådet for Grøn Omstilling, Samsø Kommune, Sikkerhedsstyrelsen, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune, Vejle Kommune, VEKS, Verdens Skove, Verdo, Vestforbrænding, Vesthimmerlands Kommune, Viborg Kommune, Vordingborg Kommune, Ærø Kommune, Ørsted, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, Aalborg Portland A/S og Aarhus Kommune.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p>Lovforslaget forventes at have begrænsede økonomiske konsekvenser for staten herunder særligt Energistyrelsen, som følge af øget behov for vejledning af forsyningselskaber. Desuden forventes øget ressourcebehov til tilsyn med reglerne i Forsyningstilsynet og med evt. klager i Energiklagenævnet.</p> <p>Omkostninger til Forsyningstilsynets tilsyn foreslås finansieret gennem gebyrbetaling.</p> <p>Lovforslaget forventes ikke at føre til et øget ressourcebehov i kommunerne eller i regionerne.</p> <p>Lovforslaget vurderes potentielt at have økonomiske konsekvenser for kommunerne, da de får hjemmel til at forpligte sig økonomisk for CO₂-fangstaktiviteter ud over de gældende muligheder.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for etablering af CO ₂ -fangst, hvilket forventes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet særligt ved at forbedre muligheden for at finansiere CO ₂ -fangst gennem sparede kvoter og afgifter.	Lovforslaget forventes at have begrænsede negative økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der etablerer CO ₂ -fangst, da Forsyningstilsynets tilsyn gebyrfinansieres.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Det vurderes, at lovforslaget vil medføre mindre løbende administrative konsekvenser for erhvervslivet som

UDKAST

		følge af dokumentationskrav til tilsynet. Samlet vurderes de administrative omkostninger at være under 4 mio. kr. pr. år for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget giver kommuner hjemmel til at etablere korte CO ₂ -rørledninger, hvor der om nødvendigt kan gives tilladelse til ekspropriation. Lovforslaget indeholder derfor mulighed for, at borgere kan blive berørt af nye ekspropriationsforhold ved etablering af CO ₂ -rørledninger, hvilket kan medføre administrative konsekvenser for berørte borgere.
Klimamæssige konsekvenser	<p>Lovforslaget har ikke i sig selv direkte klimamæssige konsekvenser.</p> <p>Lovforslaget fjerner regulatoriske barrierer for CO₂-fangst i forsyningssektoren og understøtter dermed udviklingen af CO₂-fangst i Danmark, der har stort reduktionspotentiale.</p>	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Lovforslaget indebærer ikke i sig selv etablering af nye CO ₂ -fangstanlæg eller ændring af regler om vurdering af miljø- og naturmæssige konsekvenser ved etablering af sådanne anlæg. Eventuelle tilladelser til konkrete projekter med hjemmel i lovforslaget vil kunne medføre negative miljø- og naturmæssige konsekvenser, og der skal derfor foretages en miljø-konsekvensvurdering (VVM), som vil indgå i beslutningsgrundlaget ift. meddelelse af tilladelse til et givent projekt.
Forholdet til EU-retten	<p>For så vidt angår statsstøtteretlige aspekter vil der i lovforslagets § 6, stk. 1, og § 7, stk. 2, blive stillet et krav, at værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter og overskydende gratis CO₂-kvoter, vil der skulle henholdsvis opkræves og overføres til CO₂-fangstvirkensomheden. Hensynet er at sikre mod eventuel indirekte statsstøtte. Det foreslås endvidere at fastsætte i lovforslagets § 8, stk. 1, at kommuners garantistillelse for lån vil skulle ske under overholdelse af EU-retten.</p>	

UDKAST

	<p>Lovforslagets bestemmelser er endvidere holdt op imod kravene i om tjenesteydelser i det indre marked, og ministeriet vurderer, at kravene heri er overholdt med dette lovforslag.</p> <p>Endelig foreslås der fastsat to bemyndigelser til klima-, energi- og forsyningsministeren i §§ 16 og 21, hvorefter ministeren vil kunne fastsætte regler, som implementerer EU-retsakter på CO₂-fangstområdet.</p>
<p>Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)</p>	<p style="text-align: center;">Ja Nej</p> <p style="text-align: center;">X</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Der findes ikke gældende regler vedrørende lovforslagets anvendelsesområdet, da der er tale om et forslag til en ny lov og et nyt lovområde.

Det foreslås med bestemmelsen i § 1, nr. 1, fastsat, at dette lovforslag vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på varmeproduktionsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til produktionen, herunder affaldsforbrændingsanlæg og kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder, omfattet af lov om varmeforsyning.

Det foreslås endvidere med bestemmelsen i § 1, nr. 2, fastsat, at dette lovforslag vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på elproduktionsanlæg, som anvender forbrændingsprocesser til produktionen, herunder kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW, omfattet af lov om elforsyning.

Lovforslagets anvendelsesområde foreslås således fastsat med bestemmelsen i § 1.

Lovforslaget vil fastsætte reglerne for, hvordan kommuner og private virksomheder vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter. Der foreslås i forlængelse heraf fastsat bestemmelser om, at kommuners deltagelse i CO₂-fangst-

UDKAST

aktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Der foreslås endvidere fastsat regler om, hvordan det kan være muligt at finansiere CO₂-fangstaktiviteter, herunder gennem salg af CO₂ til anvendelse og klimakreditter, gennem sparede CO₂-kvoter og -afgifter, gennem overskydende gratis CO₂-kvoter og gennem kommunalt indskud eller garantistillelse. Herudover foreslås der fastsat regler om organiseringen af CO₂-fangstvirksomheder, herunder at fremføringsanlæg vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra en varmeproduktionsvirksomhed, hvis CO₂-fangstaktiviteterne varetages i denne virksomhed.

CO₂-fangstaktiviteter omfattet af dette lovforslag vil alene vedrøre den form for CO₂-fangst, som handler om rensning af røg, som opstår i forbindelse med forbrændingsprocesser i produktionen af varme eller el.

På den baggrund foreslås det, at lovforslaget vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på varmeproduktionsanlæg, herunder affaldsforbrændingsanlæg, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, i varmforsyningsloven. Varmeproduktionsanlæg omfattet af denne bestemmelse i varmforsyningsloven, som ikke anvender en forbrændingsproces til varmeproduktionen, vil dog ikke være omfattet af dette lovforslag, som f.eks. solvarmeanlæg.

Herudover foreslås det, at lovforslaget finder anvendelse på elproduktionsanlæg som er omfattet af § 2, stk. 1, i elforsyningsloven. En elproduktionsvirksomhed er nærmere defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 631/2016/EU af 14. april 2016 om fastsættelse af netregler om krav til nettilslutning for produktionsanlæg artikel 2, stk. 1, nr. 5, som en enhed eller en samling af enheder, der producerer elektricitet, som ikke er synkront tilsluttet nettet eller er tilsluttet ved hjælp af effektelektronik, og som også har ét fælles tilslutningspunkt til et transmissionssystem, et distributionssystem, herunder lukkede distributionssystemer, eller et HVDC-system.

Disse anlæg omfatter efter elforsyningslovens § 2, stk. 1, ethvert anlæg, som producerer elektricitet og som følge heraf er omfattet af elforsyningsloven.

Kraftvarmeanlæg, det vil sige anlæg, som både producerer varme og elektricitet, med en eleffekt på mere end 25 MW, vil ikke være omfattet af varmforsyningsloven, men af elforsyningsloven, og de foreslås omfattet af dette lovforslag.

Der findes varmeproduktionsanlæg med en varmekapacitet på under 0,25 MW og fremføringsanlæg, hvor de produktionsanlæg, der leverer til anlægget, sammenlagt har en varmekapacitet på under 0,25 MW, som ikke er omfattet af varmforsyningsloven. Sådanne små anlæg foreslås heller ikke omfattet af dette lovforslag.

Det er hensigten i *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at der skal fastsættes et regelsæt, som skal medvirke til at realisere CO₂-fangspotentialet på kraftvarmeanlæg. Den CO₂, som udledes på sådanne anlæg, vil ske gennem forbrænding af f.eks. affald. Ved at inkludere forbrændingsanlæg og fremføringsanlæg omfattet af varme- og elforsyningslovene sikres det, at lovforslagets regler vil finde anvendelse herpå, og lovforslaget vil på den måde imødekomme hensigten i aftalen.

Vandselskaber må ikke i dag udføre CO₂-fangstaktiviteter, da sådanne aktiviteter ikke efter gældende ret kan betragtes som en del af et vandselskabs vand- eller spildevandsforsyningsaktivitet (hovedvirksomhed) og heller ikke kan betragtes som en nødvendig udgift for vandselskaberne i forbindelse med vandforsyning eller spildevandsforsyning, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 3.7.1.3. Dette lovforslag giver ikke vandselskaber mulighed for fremadrettet at udføre CO₂-fangstaktiviteter.

Til § 2

I § 2, nr. 5, i bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmemforsyningsloven, og i § 1, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022 om ændring af bekendtgørelse om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven, er det fastsat, at der ved CO₂-fangst bl.a. også omfatter etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 1, at CO₂-fangst vil blive defineret som opsamling af CO₂ direkte fra forbrændingsprocesser, herunder aktiviteter på anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂.

Dette vil bl.a. omfatte CO₂-fangst ved behandling af røggas med væske. CO₂-fangst vil dække over fangst ved hjælp af et CO₂-fangstanlæg, men vil ikke dække over reducere af CO₂ i atmosfæren ved hjælp af eksempelvis beplantning.

Med de forbrændingsprocesser, som er nævnt i den foreslåede definition, forstås den forbrænding, som benyttes i forbindelse med produktion af varme eller el, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1 om lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede definition vil følge den måde, som begrebet CO₂-fangst er reguleret i de to nævnte bekendtgørelser, og som fastsætter de gældende

UDKAST

regler for kommuners deltagelse i CO₂-fangst. Det foreslås dog ikke at tilføje til bestemmelsen, at CO₂-fangst også vil omfatte den nødvendige infrastruktur i forbindelse med CO₂-fangsten. Det skyldes, at dette vil blive omfattet af definitionen af CO₂-fangstaktivitet, jf. den foreslåede bestemmelse i nr. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad det i dette lovforslag vil skulle forstås ved CO₂-fangst, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet CO₂-fangstaktivitet, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, *nr. 2*, at CO₂-fangstaktivitet vil blive defineret som alle dele af processen knyttet til gennemførelse af CO₂-fangst, herunder etablering, drift, vedligeholdelse, udskiftning og afvikling af fangstanlæg og rørledningsanlæg til transport af CO₂ samt midlertidig CO₂-lagring.

CO₂-fangstaktiviteter efter dette lovforslag vil omfatte CO₂-fangst, som foretages i el- eller varmeproduktionsvirksomheder, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1 om lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede definition af CO₂-fangstaktiviteter er bredere end den foreslåede definition af CO₂-fangst, jf. det foreslåede nr. 1. CO₂-fangstaktiviteter vil således ud over CO₂-fangst omfatte alle aktiviteter, som er knyttet til CO₂-fangst, men ikke nødvendigvis indgår som en del af den fysiske proces med selve CO₂-fangsten. CO₂-fangstaktiviteter vil således strække sig fra de indledende beslutninger om etablering af et CO₂-fangstanlæg, til det pågældende anlæg måtte blive afviklet igen. Det bredere begreb CO₂-fangstaktiviteter anvendes af den grund også i lovforslagets titel for at omfatte alle bestemmelserne i lovforslaget.

CO₂-fangstaktiviteter vil kunne omfatte aktiviteter forbundet med etableringen af et anlæg og den tilknyttede infrastruktur som midlertidige lagre om

UDKAST

rørledningsanlæg, som defineret i de foreslåede nr. 5 og 6 herunder aktiviteter forbundet med en forudgående finansiering af anlægget.

CO₂-fangstaktiviteter vil endvidere kunne omfatte aktiviteter forbundet med driften, vedligeholdelse og udskiftning af et CO₂-fangstanlæg, herunder finansieringen som f.eks. vil kunne være salg klimakreditter og CO₂ til anvendelse, jf. foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2.

Endelig vil CO₂-fangstaktiviteter kunne omfatte afviklingen af CO₂-fangstanlæg og den tilknyttede infrastruktur, herunder nedtagning af anlægget og fjernelse af midlertidige lagre og rørledningsanlæg.

Det foreslås, at listen over, hvad der kan betragtes som værende en CO₂-fangstaktivitet, ikke vil være udtømmende. Det skyldes, at der vil kunne tænkes at være andre former for aktiviteter, som ikke nødvendigvis vil være omfattet af de i bestemmelsen oplyste aktiviteter, men som alligevel må anses som en naturlig del af det at drive en CO₂-fangstvirksomhed og fange CO₂.

Det afgørende for, at en aktivitet kan anses som være en naturlig af processen i forbindelse med CO₂-fangst fra beslutningen træffes om etableringen af CO₂-fangst træffes, til anlægget eventuelt afvikles.

CO₂-fangstaktiviteter ikke vil omfatte beplantning eller lignende, som er sat for at binde CO₂, selvom dette måtte foregå inden for anlæggenes område. Det skyldes, at sådanne ikke aktiviteter ikke være omfattet af definitionen af CO₂-fangst, jf. også den foreslåede definition i CO₂-fangst i nr. 1.

Deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil i øvrigt typisk kræve, at der er opnået nødvendige og lovbestemte tilladelser, f.eks. miljøgodkendelser efter Miljøvurderingsloven m.v.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad det i dette lovforslag vil skulle forstås ved CO₂-fangstaktivitet, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet CO₂-fangstvirksomhed, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 3, at CO₂-fangstvirksomhed vil blive defineret som et kommunalt selskab eller en privat virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter i et selskab eller virksomhed, som er adskilt

UDKAST

fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller er en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. § 3, stk. 1, 2. pkt., og § 4.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., vil give kommuner mulighed for at vælge, om de ønsker at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et særskilt selskab eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Bestemmelsen i § 4 vil give private virksomheder samme mulighed.

En CO₂-fangstvirksomhed vil således for det første kunne være et kommunalt CO₂-fangstselskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Det vil endvidere kunne være en privat CO₂-fangstvirksomhed eller et privat CO₂-fangstselskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Endelig vil det kunne være det selskab eller den virksomhed, som både omfatter en CO₂-fangstdel og en el- eller varmeproduktionsdel.

Det foreslås således med definitionen i nr. 3, at CO₂-fangstvirksomhed vil kunne benyttes som en fælles betegnelse for alle type af selskabsorganiseringer. Dette vil medvirke til kortere lovbestemmelser og vil bl.a. lette læsningen af de tilknyttede bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet midlertidig CO₂-lagring, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, nr. 4, at en midlertidig CO₂-lagring vil blive defineret som lagring af CO₂ i et lager placeret nær et CO₂-fangstanlæg til brug for midlertidig lagring af indfanget CO₂ fra et CO₂-fangstanlæg med henblik på videre transport til udnyttelse eller permanent lagring.

Midlertidig lagring vil eksempelvis ske i lagertanke og er typisk nødvendig, hvor der ikke er mulighed for at transportere CO₂ direkte fra fangstanlægget til et permanent lager, eller hvor der er behov for at skifte transportmetode. Dette vil typisk være tilfældet, når der ikke løber en eller flere forbundne rørledninger direkte fra fangstanlægget til et permanent lager.

Midlertidig lagring vil også være relevant, hvor udnyttelse af CO₂'en ikke sker i direkte forbindelse med fangsten.

Der foreslås ikke fastsat en tidsbegrænsning i, hvor længe CO₂'en vil kunne blive midlertidigt lagret. Det afgørende vil være, at lagringen ikke vil få karakter af permanent lagring.

Den foreslåede bestemmelse vil alene have relevans for kommunale CO₂-fangstvirksomheder, idet definitionen vil være med til at indhegne, hvor

UDKAST

langt kommuners hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, strækker sig.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad det i dette lovforslag vil skulle forstås ved midlertidig CO₂-lagring, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler, som definerer begrebet rørledningsanlæg, som det anvendes i dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 2, *nr. 5*, at rørledningsanlæg vil blive defineret som rørledningsinfrastruktur med nær tilknytning til et CO₂-fangstanlæg til brug for videre transport af den indfangede CO₂, herunder alle hjælpeanlæg, der funktionelt er forbundet til transportsystemet.

Der vil med den foreslåede bestemmelse være tale om rørledningsinfrastruktur, som er placeret i nærheden af det CO₂-fangstanlæg. Rørledningsanlæg omfattet af den foreslåede definition adskiller sig fra lokale rørledningsanlæg, der indgår som en integreret del af fangstanlægget.

Formålet med de pågældende rørledningsanlæg vil være at transportere den fangede CO₂ til eller fra et midlertidigt CO₂-lager og videre til anden rørført transport.

Ud over rørledningsinfrastrukturen foreslås også hjælpeanlæg at være omfattet af den foreslåede definition. Sådanne hjælpeanlæg vil f.eks. kunne være kompressorer, målestationer, pumper, modtagefaciliteter m.v. Det skal hertil præciseres, at hjælpeanlæg vil skulle forstås isoleret til anlæg, der er nødvendige for driften af den rørførte transport af CO₂.

En modtagefacilitet ved rørledningens slutpunkt (eksempelvis en lagringsfacilitet, en mellemlagringsfacilitet eller en anvendelsesfacilitet), hvor formålet med modtagefaciliteten er overdragelse af CO₂'en til lageroperatøren eller anvendelsesvirksomheden, vil ikke være omfattet af lovforslagets afgrænsning af hjælpeanlæg. En modtagefacilitet ved rørledningens startpunkt (eller øvrige tilslutningspunkter på rørføringen), hvor formålet med modtagefaciliteten er overdragelse af CO₂'en til rørledningsoperatøren, vil dog være omfattet af lovforslagets afgrænsning af hjælpeanlæg.

Den foreslåede bestemmelse vil alene have relevans for kommunale CO₂-fangstvirkninger, idet definitionen vil være med til at indhegne, hvor

UDKAST

langt kommuners hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, strækker sig.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastlagt, hvad det i dette lovforslag vil skulle forstås ved rørledningsanlæg, hvor dette begreb er anvendt i lovforslagets bestemmelser og bemærkninger.

Til § 3

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis visse betingelser er opfyldt.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmforsyningsvirksomhed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger videre af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed.

Der henvises endvidere til afsnit 3.1.1. om gældende ret i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at en kommune alene eller sammen med andre kommuner eller private virksomheder vil kunne

UDKAST

deltage i CO₂-fangstaktiviteter knyttet til et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen ejer helt eller delvist.

Kommuner får med den foreslåede bestemmelse adgang til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter. Ved CO₂-fangstaktiviteter forstås aktiviteter som omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2.

Kommuner vil således med bestemmelsen have adgang til at deltage i alle led af processen i forbindelse med CO₂-fangst, dvs. etablere et CO₂-fangst-anlæg med tilhørende midlertidige lagre og lokal rørinfrastruktur og drive, vedligeholde og udskifte anlægget. Kommunen vil ikke med bestemmelsen have adgang til at deltage i de led i værdikæden, som følger CO₂-fangsten, dvs. transporten, lagringen eller anvendelsen.

Herudover vil kommuner have mulighed for at deltage i andre aktiviteter, som knytter sig til CO₂-fangst, hvis der i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 2 vil blive fastsat regler herom. Det drejer sig om kommuners adgang til at deltage i aktiviteter, der relaterer sig til finansieringen af CO₂-fangsten, f.eks. salg af CO₂ til anvendelse.

Det følger af lokalitetsprincippet under kommunalfuldmagten, at en kommune som udgangspunkt alene vil kunne udføre aktiviteter inden for kommunens egen grænser. Den foreslåede bestemmelse vil ikke ændre herpå. Det betyder, at kommunens CO₂-fangstselskab vil skulle være placeret i kommunen, og kommunen vil endvidere alene kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter på virksomheder, som er placeret inden for kommunens grænser. Det samme vil gøre sig gældende vedrørende de midlertidige lagre og den lokale rørinfrastruktur.

Der vil kunne være CO₂-fangstaktiviteter, som naturligt ikke vil have en geografisk begrænsning, og som således ikke vil være omfattet af lokalitetsprincippet. Det drejer sig f.eks. om de CO₂-fangstaktiviteter, som vedrører finansieringen af CO₂-fangsten, jf. regler efter det foreslåede stk. 2. En kommune vil således kunne sælge klimakreditter eller CO₂ til anvendelse m.v. uden for kommunens grænser, forudsat at CO₂-fangstvirksomheden er placeret i kommunen.

Det vil endvidere være en forudsætning, at der alene vil blive fanget CO₂ på kommunens på el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen ejer helt eller delvist.

En kommune vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter sammen med andre. Det kan både være andre kommuner eller andre private virksomheder. Hvor kommuner indgår i et samarbejde med andre kommuner og eksempelvis opretter et fælles CO₂-fangstselskab, vil disse kommuner også kunne deltage i

UDKAST

CO₂-fangstaktiviteter uden for sin egen kommunegrænse, men fortsat inden for kommunegrænserne i de kommuner, som der er indgået et samarbejde med. Det vil ikke være en forudsætning for et samarbejde mellem kommunerne, at de indgår i et fællesskab efter § 60 i lov om kommunernes styrelse, men hvor dette vil være tilfældet, vil reglerne herom i lov om kommunernes styrelser fortsat finde anvendelse, herunder godkendelse hos Ankestyrelsen.

Hvis en eller flere kommuner indgår i et samarbejde med private virksomheder, vil de forudsætninger, som gælder for kommunerne fortsat finde anvendelse uanset kommunens ejerandel af et fælles CO₂-fangstselskab. Det vil f.eks. være en forudsætning, at CO₂-fangstvirksomheden oprettes som et aktie- eller anpartsselskab, jf. det foreslåede stk. 1, 2. pkt.

Der henvises endvidere til afsnit 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det forudsættes med den foreslåede bestemmelse i stk. 1, at en kommune, som helt eller delvist ejer en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som en del af hjemlen til at kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter også vil kunne indkøbe CO₂-fangst af en anden virksomhed. Kommunen vil således kunne betale en anden virksomhed for at fange den CO₂, som stammer fra produktionen af el eller varme i virksomheden, og fjerne den fra virksomheden.

Den kommunale el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil således indgå en aftale med CO₂-fangstvirksomheden, som hvis der blev indgået en aftale om enhver anden levering af en ydelse til virksomheden, herunder hvordan ydelsen skal finansieres, og hvor længe aftalen skal løbe. Den kommunale el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil f.eks. kunne finansiere indkøbet af CO₂-fangsten ved at give CO₂-fangstvirksomheden adgang til at benytte den CO₂, som selskabet fanger hos el- eller varmeproduktionsvirksomheden, hvorefter selskabet vil kunne videresælge denne og den vej vil have mulighed for at opnå en fortjeneste. Virksomheden vil endvidere kunne give selskabet en ret til at sælge klimakreditter baseret på den CO₂, som selskabet fanger.

Herudover vil en varmeproduktionsvirksomhed have mulighed for hos sin varmeaftager, f.eks. et fjernvarmeselskab, have mulighed for at opkræve en betaling svarende til den værdi, som er sparet på indkøb af CO₂-kvoter og på afgifter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6. Fjernvarmeselskabet vil have samme mulighed for at opkræve værdien hos sine varmekunder. Denne betaling vil kunne benyttes til finansieringen af indkøbet af CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Hvor der som følge af CO₂-fangsten opstår overskydende gratis CO₂-kvoter, vil disse også kunne anvendes til at finansiere CO₂-fangst, jf. den foreslåede

UDKAST

bestemmelse i § 7, stk. 1. De nærmere regler for, hvordan de gratis kvoter kan overføres m.v. vil følge af regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 2.

Udgifter til CO₂-fangst anses ikke for at være en nødvendig omkostning i forbindelse med levering af varme, jf. § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven. Finansieringen af indkøbet af CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed vil således ikke kunne ske gennem varmeprisen. Af den grund vil det være nødvendigt for varmeproduktionsvirksomheden at sikre, at der er adskillelse mellem varmeregnskabet, som ligger til for fastsættelsen af varmeprisen, og regnskabet som vedrører CO₂-fangsten. Med lovforslagets § 11, stk. 1, foreslås der en regel om regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteter og produktion af opvarmet vand eller damp. Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til § 11, og til afsnit 3.7.2.1. og 3.7.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale aktie- eller anpartsselskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 1 og 3, i lov om kommunernes styrelse.

Hvis Forsyningstilsynet har kompetence til at føre tilsyn med eller træffe afgørelse om kommuners eller kommunale fællesskabers varetagelse af opgaver efter reglerne i lov om miljøbeskyttelse og regler udstedt i medfør heraf, viger Ankestyrelsens tilsyn således. I det omfang Forsyningstilsynet eller andre klage- eller tilsynsmyndigheder ikke kan tage stilling til den pågældende sag, har Ankestyrelsen kompetence til at tage stilling til spørgsmålet om en kommunes eller et kommunal fællesskabs overholdelse af loven eller af regler udstedt i medfør af loven.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"). Det følger således af aftalen, at der skal gives hjemmel til, at kommuner kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i et særskilt CO₂-fangstselskab eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme selskab som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

Med den foreslåede bestemmelse vil kommuner få denne hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter uden at være omfattet af de betingelser, som gælder for kommuners deltagelse i virksomhed med nær tilknytning til en el- eller varmeproduktionsvirksomhed i medfør af varme- og elforsyningslovene, herunder at CO₂-fangstvirksomheden skal have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end el- eller varmeproduktionsvirksomheden, og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne. Hermed fjernes en barriere for kommuners deltagelse i CO₂-fangst, hvorefter antallet af potentielle fangstaktører forøges.

Ud over CO₂-fangst vil kommuner med aftalen få hjemmel til at eje rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangsten på et givent anlæg, så længe rørene har et begrænset omfang og ligger i umiddelbar forbindelse til fangstanlægget. Kommunerne vil endvidere få mulighed for at eje installationer til midlertidig lagring af CO₂ i tilknytning til rørledningerne.

Ved at kommunerne som en del af CO₂-fangstaktiviteterne får mulighed for at eje infrastruktur inklusiv midlertidig lagring, sikres det, at projekter ikke forhindres, fordi en tredjepart ikke måtte ønske at etablere en kortere rørs-trækning i forbindelse med et kommunalt ejet CO₂-fangstanlæg.

Herudover følger det af aftalen, at kommunerne vil kunne indgå i partnerskaber om CO₂-fangst med private virksomheder. Det kan medvirke til at formindske den risiko, som en kommune vil påtage sig ved at investere i CO₂-fangst på kommunalt ejede (kraft)varmeanlæg.

Med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 2. *pkt.*, foreslås det, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, som vil kunne være adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed eller være en del af en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Det vil således for det første være en forudsætning for kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, at der sker på kommercielle vilkår. Det vil sige, at kommunens CO₂-fangstselskab vil skulle drives som ethvert andet privatejet selskab, og kommunen vil kunne optjene et overskud i selskabet. Kommuner vil dog, hvis de modtager uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i en CO₂-fangstvirksomhed, skulle registrere disse med henblik på reducere af kommunens statstilskud, jf. den foreslåede bestemmelse i § 12.

UDKAST

Det vil endvidere være en forudsætning, at kommunens varetagelse af CO₂-fangstaktiviteter vil ske i et aktie- eller anpartsselskab. Hermed vil etableringen og driften m.v. af det kommunale CO₂-fangstselskab være omfattet af reglerne i selskabsloven.

Det vil ikke være en forudsætning, at kommunen selv opretter f.eks. et aktieselskab, men kommunen vil også kunne indtræde i et eksisterende aktieselskab ved at erhverve aktier heri. Det kan f.eks. ske gennem et kommunalt holdingselskab. Kommunen vil i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 2, kunne stille garanti for lånoptagelse til en sådan aktieerhvervelse.

Hvor en kommune indgår i et samarbejde med eksempelvis et privat selskab, vil det følge af denne forudsætning, at det fælles selskab vil skulle oprettes som et aktie- eller anpartsselskab uanset kommunens ejerandel. Oprettelsen af et aktie- eller anpartsselskab forudsætter ikke en godkendelse hos Ankestyrelsen, medmindre der er tale om et kommunalt fællesskab omfattet af reglerne i lov om kommunernes styrelse.

Det foreslås endelig med bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., at kommuner, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, enten vil kunne varetage disse aktiviteter i et selskab eller flere selskaber, og som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

En kommune vil således kunne vælge at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et selskab eller flere selskaber, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. En kommune vil kunne oprette et særskilt selskab til at varetage alle CO₂-fangstaktiviteter, eller kommunen vil kunne vælge at opdele CO₂-fangstaktiviteterne i flere selskaber. Ved CO₂-fangstaktiviteter forstås aktiviteter som omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2.

Kommunen vil f.eks. kunne vælge at oprette et selskab, som varetager selve CO₂-fangsten, og et andet selskab som står for de midlertidige lagre og rørledningsanlæg. Opdeling i to adskilte selskaber vil f.eks. kunne være relevant, hvor kommunen indgår i et samarbejde med en anden virksomhed om dele af CO₂-fangstaktiviteterne.

Det vil ikke være en forudsætning, at det er kommunen, som etablerer CO₂-fangstvirksomheden. En kommune vil således også helt eller delvist kunne overtage et selskab, f.eks. ved erhvervelse af aktierne i selskabet.

Kommunen vil også kunne varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i et eventuelt allerede eksisterende selskab, hvor kommunen varetager andre aktiviteter, forudsat at der ikke efter andre regler måtte være noget til hinder herfor.

UDKAST

Hvis en del af det pågældende selskabs formål er at varetage CO₂-fangstaktiviteter, vil det betyde, at der vil være tale om en CO₂-fangstvirksomhed, som vil være omfattet af reglerne i dette lovforslag. Det vil f.eks. betyde, at selskabet skal være oprettet som et aktie- eller anpartsselskab.

Det vil dog være muligt at udskille visse funktioner relateret til CO₂-fangstaktiviteter i et særskilt selskab, uden at dette selskab vil blive betegnet som en CO₂-fangstvirksomhed. Det vil f.eks. være muligt at have et særskilt selskab, som varetager serviceringen af flere af kommunens forsyningsselskaber, herunder CO₂-fangstvirksomheden, uden at serviceselskabet hermed vil blive betragtet som en CO₂-fangstvirksomhed. Det vil afhænge af selskabets formål.

Kommunen vil kunne eje selskabet alene eller sammen med andre kommuner eller private virksomheder, jf. 1. pkt.

For kommunerne gælder det i medfør af kommunalfuldmagtens lokalitetsprincip, at kommunens CO₂-fangstselskab alene vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for kommunens grænser, hvorfor el- eller varmeproduktionsvirksomheden skal være placeret i kommunen. Hvis kommunen opretter et særskilt CO₂-fangstselskab sammen med andre kommuner, vil dette selskab kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for grænserne i en eller flere af kommunerne, og selskabet vil eksempelvis kunne varetage disse aktiviteter i flere el- eller varmeproduktionsvirksomheder placeret i de pågældende kommuner. Det vil dog fortsat være en forudsætning, at kommunen, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter i en anden kommune, også er medejer af el- eller varmeproduktionsvirksomheden, hvor der fanges CO₂.

En kommune vil kunne placere sit adskilte CO₂-fangstselskab i samme koncern som andre af kommunens virksomheder, f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed. Hvor kommunen placerer CO₂-fangstvirksomheden i samme koncern som en varmeproduktionsvirksomhed, vil det dog bl.a. skulle sikres, at leveringen af ydelser mellem de to enheder sker på markedsvilkår af hensyn til fastsættelsen af den pris, som varmemeforbrugerne vil skulle betale for varmeleveringen fra den pågældende varmeproduktionsvirksomhed.

En kommune vil endvidere kunne vælge at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer. Kommunen vil herudover kunne vælge at opdele sine CO₂-fangstaktiviteter og varetage nogle i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og de resterende i et særskilt selskab. Det vil f.eks. kunne være relevant, hvis kommunen har indgået et samarbejde med en anden part, som alene vedrører en del af CO₂-fangstaktiviteterne, f.eks. de midlertidige lagre eller rørledningsanlæg.

UDKAST

Hvor el- eller varmeproduktionsvirksomheden ikke i forvejen er oprettet som et aktie- eller anpartsselskab, vil virksomheden således skulle etableres som et sådan i de tilfælde, hvor kommunen vælger at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i denne virksomhed.

For bl.a. affaldsforbrændingsanlæg følger det allerede af varmforsyningslovens § 2 b, stk. 3, at disse fra den 1. januar 2025 vil skulle drives i et aktie- eller anpartsselskab. Det følger endvidere af lovforslagets § 29, nr. 2, at der i varmforsyningslovens § 2 b indsættes et nyt stk. 4, hvorefter en kommune vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som et affaldsforbrændingsanlæg.

Det vil som nævnt være et krav for kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter, at det sker på kommercielle vilkår. Hvor kommunen vælger at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som varmeproduktionen, vil dette dog ikke betyde, at også varmeproduktionen skal drives på kommercielle vilkår. Det vil dog være en forudsætning, at omkostninger, som udspringer af CO₂-fangstaktiviteterne, f.eks. omkostninger til etablering og drift af anlægget og de tilknyttede rørledningsanlæg og midlertidige lokale lagre, ikke vil blive indregnet i de nødvendige udgifter, som ligger til grund for den pris, som varmemeforbrugerne vil skulle betale for varmeleveringen, jf. varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Der henvises nærmere til reglerne om regnskabsmæssig adskillelse i lovforslagets § 11.

Det vil være en forudsætning for kommunens mulighed for at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som varme- eller elproduktion, at selskabet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 5 er selskabsmæssigt adskilt fra selskaber eller virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp, jf. lov om varmforsyning. Bestemmelsen i § 5 vil dog ikke udelukke, at de adskilte selskaber eller virksomheder placeres inden for samme koncern forudsat at levering af ydelser mellem de to enheder sker inden for rammerne af varmforsyningsloven, herunder reglerne om indregning af nødvendige udgifter i prisen for varmelevering efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Der henvises endvidere til afsnit 3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme dele af aftalen. Det følger således heraf, at kommunal CO₂-fangst skal ske i selskab med begrænset ansvar. Dette imødekommes ved, at kommunale CO₂-fangstvirksomheder vil skulle organiseres som et aktie- eller anpartsselskab. Hermed vil den økonomiske risiko, som en kommune, og dermed kommunens borgere, løber i forbindelse med en investering i CO₂-fangst, blive begrænset til kommunens indskud i selskabet.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere imødekomme dele af *Aftale om en køreplan for fangst, transport og lagring af CO₂ (Anden del af en samlet CCS-strategi)* af 14. december 2021 aftalt, at CCS skal udrulles på markeds-mæssige vilkår. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Det følger bl.a. af denne aftale, at kommunerne, herunder kommunalt ejede (kraft)varmeværker, skal kunne deltage i CO₂-fangst, og at der skal sikres lige konkurrence mellem kommunalt og privat ejede selskaber i forbindelse med udbud af CCS-puljen.

Der henvises herudover til afsnit 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattende egen varmforsyningsvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattende af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattende egen hovedvirksomhed, herunder etablering af anlæg til opsamling, oprensning og komprimering af CO₂ samt nødvendig infrastruktur i forbindelse hermed som tilknyttet virksomhed til elproduktionsvirksomhed.

UDKAST

Med bestemmelsen i § 3, *stk.* 2, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at kommuner ud over *stk.* 1 vil kunne deltage i andre CO₂-fangstaktiviteter, hvis disse vil kunne medvirke til at finansiere CO₂-fangsten, herunder salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse.

Der følger af den uskrevne hovedregel om kommunalfuldmagten, at kommuner er afskåret fra alene eller i samarbejdet med andre at drive handel, industri eller finansiel virksomhed, medmindre der foreligger lovhjemmel hertil.

Det følger af aftalen, at kommuner og kommunale anlæg skal have hjemmel til salg af klimakreditter og salg af CO₂ til anvendelse til finansiering af CO₂-fangstanlæg som i industrisektoren. Dette tiltag vil ligestille kommunale anlæg med private og skabe en ny finansieringskilde til CO₂-fangst og -lagring gennem salg af klimakreditter.

Ved en klimakredit forstås et elektronisk dokument, som dokumenterer, at en vis mængde CO₂ er indfanget, og mængden kan fratrækkes i en virksomheds klimaregnskaber.

Ved CO₂ til anvendelse (CCU) forstås indfangelse og anvendelse af den indfangede CO₂ til forskellige formål, herunder plastmaterialer og kulstofholdige PtX-brændsler og brændstoffer til luft- og skibsfarten ved at blande det fangede kulstof med brint produceret af grøn elektricitet (Power-to-X-teknologier). Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Etablering af CO₂-fangst i Danmark er nyt, og området er i udvikling, og der ses derfor ikke på nuværende tidspunkt at være et marked for at sælge klimakreditter eller CO₂ til anvendelse. I forlængelse af aftalen og for at sikre, at kommunerne vil kunne benytte eventuelle indtægter gennem bl.a. salg af klimakreditter og CO₂ til anvendelse, foreslås det at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kommuner og kommunale selskaber også vil kunne deltage i den type CO₂-fangstaktiviteter.

Det vil i reglerne blive forudsat, at det vil være den kommunale el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som udleder CO₂'en, som vil have rettigeden hertil, og at den kommunale virksomhed således i forbindelse med CO₂-fangst vil kunne benytte adgangen til de dertilhørende klimakreditter eller adgangen til den indfangede CO₂ som en del af aftalen om CO₂-fangst.

Der vil derfor også med tiden kunne vise sig andre mulige finansieringskilder, eller der vil kunne ske ændringer i betingelserne for deltagelse i allerede

eksisterende markeder. Det foreslås derfor, at der fastsættes en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler i bekendtgørelse om, hvilke øvrige CO₂-fangstaktiviteter en kommune vil skulle have hjemmel til at deltage i. På den måde vil reglerne kunne opdateres, hvor der måtte ske ændringer i markedet og på den måde sikre, at kommuner vil kunne deltage i samme aktiviteter som private.

Det foreslås, at hjemlen vil være begrænset til alene at omfatte aktiviteter, som kan bidrage til at finansiere CO₂-fangsten. Det vil betyde, at der ikke med den foreslåede bemyndigelse vil kunne udstedes regler, som vil give kommuner hjemmel til at deltage i andre former for CO₂-fangstaktiviteter, som ikke er relateret til et behov for at kunne sikre kommuner adgang til en ny finansieringskilde. Der vil således f.eks. ikke kunne udstedes regler, som vil give kommuner adgang til at deltage i andre led i CCS-værdien som f.eks. transporten af den fangede CO₂.

Bemyndigelsen vil endvidere være begrænset således, at der vil skulle være tale om en finansieringskilde knyttet til en CO₂-fangstaktiviteter, som kommunen i øvrigt vil have hjemmel til at deltage i, og det vil skulle være en finansieringskilde, som private CO₂-fangstaktører også vil kunne benytte sig. Der vil således ikke med bemyndigelsen kunne udstedes regler, som vil udvide kommunens mulighed for at finansiere med kommunale midler på anden måde end i de foreslåede bestemmelser i §§ 8 og 10. Bemyndigelsen vil endvidere ikke kunne anvendes til at fastsætte regler, som vil give kommuner adgang til finansiering gennem varmekunderne på andre måder end de, som allerede følger af lovforslaget, herunder den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 8.

Bemyndigelsen vil godt kunne anvendes til at give kommuner hjemmel til at deltage i aktiviteter, som ellers vil kunne betegnes som tilknyttede aktiviteter. Efter de gældende regler i varme- og elforsyningslovene vil kommuner kunne deltage i forskellige former for aktiviteter, som udspringer af varme- og elforsyningen. Sådanne aktiviteter vil f.eks. kunne være udnyttelse af særlig viden opstået i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteterne eller forsknings-, udviklings-, og demonstrationsvirksomhed i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter.

Hvor private CO₂-fangstaktører vil kunne deltage i sådanne aktiviteter og vil kunne opnå en indtægt herigennem til at finansiere CO₂-fangsten, foreslås det, at kommunerne også vil skulle have mulighed for at opnå samme indtjening. Der vil således ikke – som det ellers vil være tilfældet ved kommuners deltagelse i tilknyttede aktiviteter – vil være en grænse for, hvor stor en omsætning der må være på aktiviteten.

UDKAST

En betingelse for kommunal deltagelse i de omfattede finansieringsaktiviteter vil være, at disse vil skulle ske på markedsvilkår. Det betyder, at kommunernes handel med klimakreditter eller CO₂ til anvendelse m.v. vil skulle foregå på det frie marked. Prisdannelsen ved salg af klimakreditter eller CO₂ vil dannes på markedsvilkår, herunder gennem udbud og efterspørgsel.

Det forventes på nuværende tidspunkt, at der vil blive udstedt en bekendtgørelse, som vil udmønte denne bemyndigelse, og som vil give kommuner hjemmel til at sælge klimakreditter eller sælge CO₂ til anvendelse samt enkelte former for tilknyttede aktiviteter.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale aktie- eller anpartsselskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 1 og 3, i lov om kommunernes styrelse.

Hvis Forsyningstilsynet har kompetence til at føre tilsyn med eller træffe afgørelse om kommuners eller kommunale fællesskabers varetagelse af opgaver efter reglerne i lov om miljøbeskyttelse og regler udstedt i medfør heraf, viger Ankestyrelsens tilsyn således. I det omfang Forsyningstilsynet eller andre klage- eller tilsynsmyndigheder ikke kan tage stilling til den pågældende sag, har Ankestyrelsen kompetence til at tage stilling til spørgsmålet om en kommunes eller et kommunal fællesskabs overholdelse af loven eller af regler udstedt i medfør af loven.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en bred bemyndigelse til fastsættelse af regler om kommunale finansieringskilder, som skal sikre, at kommunerne ikke vil være afskåret fra deltagelse i andre aktiviteter med henblik på finansiering af CO₂-fangst.

Med den foreslåede bestemmelse vil kommunale anlæg blive ligestillet med private virksomheder i forhold til adgangen til kunne benytte klimakreditter og CO₂ til anvendelse som en finansieringskilde af CO₂-fangstaktiviteter. Dette vil endvidere bidrage til at fastholde de økonomiske incitamenter for alle aktører i markedet, som skal bidrage til en fortsat CO₂-fangst.

UDKAST

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Efter § 2 f, stk. 2, skal den tilknyttede virksomhed udøves på kommercielle vilkår i et selskab med begrænset ansvar.

Det følger dog af lovens § 2 f, stk. 3, at tilknyttet virksomhed kan udøves i samme selskab som varmforsyningsvirksomhed, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning udgør mindre end 10 pct. af selskabets udgifter og omkostninger, jf. nr. 1, hvis den tilknyttede virksomheds samlede nettoomsætning ikke overstiger 10 mio. kr., jf. nr. 2, og den tilknyttede virksomhed holdes regnskabsmæssigt adskilt fra varmforsyningsvirksomheden, jf. nr. 3.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, hvilke opgaver en kommune vil kunne deltage i som tilknyttet virksomhed.

En betingelse for kommunens deltagelse i tilknyttet virksomhed er, at virksomheden skal udspringe af varmforsyningsvirksomheden. Herudover skal den tilknyttede virksomhed være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Endelig skal den tilknyttede virksomhed have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end varmforsyningsvirksomheden og må som udgangspunkt ikke overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger videre af § 4, stk. 3, at tilknyttet virksomhed skal udøves på kommercielle vilkår i selskaber med begrænset ansvar.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, hvilke opgaver en kommune vil kunne deltage i som tilknyttet virksomhed.

En betingelse for kommunens deltagelse i den tilknyttede virksomhed, at der er en naturlig og snæver sammenhæng mellem virksomhed omfattet elforsyningslovens § 2, stk. 1 og den deraf udspringende tilknyttede virksomhed, og endvidere at den tilknyttede virksomhed skal have et væsentligt min-

UDKAST

dre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end den tilsvarende hovedvirksomhed, og som udgangspunkt ikke må overstige halvdelen af omsætningen for denne.

Med bestemmelsen i § 3, *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, jf. det foreslåede stk. 1, vil kunne deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning hertil, herunder om de aktiviteter, der kan udøves.

Det foreslås i stk. 2, at visse former for aktiviteter, som på varme- og elforsyningsområdet vil blive omfattet af reglerne om tilknyttede aktiviteter med tilhørende begrænsninger i omsætningen, på CO₂-fangstområdet i stedet vil kunne benyttes som en kilde til finansiering af CO₂-fangst uden en omsætningsbegrænsning.

Et kommunalt ejet CO₂-fangstselskab vil med en udmøntning af bemyndigelse få mulighed for at deltage i aktiviteter, som udspringer af CO₂-fangstaktiviteten. Reglerne vil både kunne omfatte de tilfælde, hvor den tilknyttede aktivitet udøves et særskilt selskab, og hvor aktiviteten udøves inden for samme selskab som de øvrige kommunale CO₂-fangstaktiviteter.

Ved nær tilknytning forstås en naturlig og snæver sammenhæng mellem CO₂-fangstaktiviteten og den tilknyttede aktivitet. Der er tale om en konkret vurdering, om det er tilfældet. I denne vurdering indgår en række parametre, herunder aktivitetens karakter, hensynet til at undgå værdispild og lovgivningskrav m.v. For, at en tilknyttet aktivitet vil kunne opfylde kravet om den naturlige og snævre sammenhæng, vil flere parametre skulle være opfyldt. Anmodes der om flere aktiviteter, vil aktiviteterne skulle vurderes separat. Såfremt der efter en samlet vurdering af parametrene alligevel er tvivl om en aktivitet i en konkret situation kan anses for nært tilknyttet, vil andre hensyn kunne inddrages, herunder lovens formål.

Det er ikke en forudsætning ved vurderingen af den nære tilknytning, at den tilknyttede aktivitet vil skulle foranstalles med henblik på finansiering af CO₂-fangst, som det beskrives i det foreslåede stk. 2. Aktiviteterne vil f.eks. kunne være hensigtsmæssig udnyttelse af ressourcer uden at et eventuelt provenu fra de tilknyttede aktiviteter udøves med henblik på at finansiere CO₂-fangstaktiviteten.

Der vil kunne være et overlap i, hvilke former for aktiviteter som vil kunne være omfattet af denne bemyndigelse og af den foreslåede bemyndigelser i stk. 2. I vurderingen af, om der vil skulle fastsættes regler om en bestemt aktivitet efter det foreslåede stk. 2 eller 3, vil således indgå en vurdering af, hvorvidt der vil være behov for at begrænse den kommunale aktivitet. I så

UDKAST

fald vil ministeren kunne benytte bemyndigelsen i stk. 3, 2. pkt. For så vidt muligt at ligestille kommunale CO₂-fangstaktører med de private vil udgangspunktet dog være, at aktiviteterne vil blive omfattet af det foreslåede stk. 2.

Deltagelsen i CO₂-fangstaktiviteter omfattet af det foreslåede stk. 1 vil skulle være den primære virksomhed eller hovedvirksomheden i forhold til den tilknyttede aktivitet. Kravet om hovedvirksomhed betyder, at virksomheden omfattet af dette lovforslag vil skulle være reel og ikke en aktivitet, som blot udøves for at kunne udøve den tilknyttede aktivitet. Hvis en kommune kun ejer en andel af det selskab, som udøver CO₂-fangstaktiviteter, vil selskabet alene kunne udgøre en hovedvirksomhed for en tilknyttet aktivitet, hvis den tilknyttede aktivitet udøves i et selskab med samme ejerskabsforhold som hovedvirksomheden.

Kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil efter den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., både kunne være i en selskab, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og i et selskab, som varetager CO₂-fangstaktiviteter og el- og varmeproduktion. De forskellige selskabskonstruktioner vil blive ligestillet.

Deltager en kommune i flere tilknyttede aktiviteter i forhold til den samme hovedvirksomhed, vil den samlede tilknyttede virksomhed også skulle have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden, beregnet ud fra samme parametre.

Hvis en tilknyttet virksomhed vil få en sådan størrelse, at den ikke længere vil være af væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end hovedvirksomheden, vil kommunen ikke længere have hjemmel til aktiviteten ifølge det foreslåede stk. 3, 1. pkt. Kommunen vil derefter kun kunne fortsætte aktiviteten, hvis den har hjemmel i anden lovgivning eller eventuelt efter det foreslåede stk. 2. Hvis aktiviteten ikke længere kan anses for tilknyttet, vil den blive omfattet af regler efter de foreslåede §§ 12-14.

Med bestemmelsen i stk. 3, 2. pkt., foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte regler om, at den tilknyttede virksomhed vil skulle udøves på kommercielle vilkår i et særskilt selskab med begrænset ansvar, og regler om en omsætningsgrænse, hvis den tilknyttede aktivitet varetages af samme selskab som de øvrige CO₂-fangstaktiviteter, samt regler om regnskabsmæssig og forretningsmæssige forhold.

Hvor det af andre grunde måtte blive vurderet, at der vil være et behov for at fastsætte en begrænsning af en kommunal aktivitet knyttet til CO₂-fangst, foreslås det således, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få bemyndigelse til at fastsætte regler om kommunernes tilknyttede aktiviteter på

UDKAST

CO₂-fangstområdet på samme måde, som der er fastsat regler om tilknyttet aktivitet på varme- og elområdet.

Med den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren kunne fastsætte krav om, at den tilknyttede aktivitet vil skulle udøves i selskaber med begrænset ansvar. Det vil medføre, at tilknyttede aktiviteter ikke vil kunne varetages i kommunen, men vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra kommunen. Hensigten hermed er at forebygge, at den kommunale tilknyttede virksomhed vil udsætte eventuelle kommercielle virksomheder, der også vil kunne levere ydelsen, for unfair konkurrence. Herudover afskærmes kommunen fra eventuelle risici, som måtte være forbundet med den tilknyttede aktivitet, idet risikoen holdes inden for selskabets økonomi.

Ministerens vil endvidere med den foreslåede bemyndigelse kunne fastsætte regler om, at kommuner ikke skal kunne indskyde kapital eller stille garanti for den tilknyttede virksomhed.

Der vil endvidere kunne fastsættes regler om, at den tilknyttede aktivitet vil skulle udøves på kommercielle vilkår. Et krav om, at den tilknyttede aktivitet vil skulle udøves på kommercielle vilkår, skal ses i sammenhæng med, at der efter EU's regler om statsstøtte kræves, at investering i aktiviteterne og den efterfølgende drift vil skulle ske på kommercielle vilkår og vil skulle vurderes på grundlag af det markedsøkonomiske investorprincip. Det betyder, at der ikke vil være tale om statsstøtte, hvis kommunen handler som en normal markedsinvestor, der søger et normalt udbytte.

Reglerne om statsstøtte kræver endvidere, at der er klare retningslinjer i forholdet mellem kommunen og udøvelsen af den kommercielle aktivitet. Det betyder endvidere, at kommunen skal være opmærksom på, at EU-transparensdirektiv overholdes. Transparensdirektivet pålægger virksomheder der modtager kompensation fra staten, at føre særskilte regnskaber for henholdsvis deres kommercielle aktiviteter og de aktiviteter, der følger af de pålagte forpligtelser, som et værn mod mulig krydssubsidiering. Transparensdirektivet pålægger således en pligt til at føre separate regnskaber, uanset om kompensationen fra staten udgør statsstøtte eller ej. Overholdelse af disse regler vil ikke være underkastet det sektorspecifikke tilsyn.

Reglerne er med til at sikre, at virksomheder med særlige rettigheder ikke misbruger deres privilegier til at styrke deres markedsposition på områder underlagt den frie konkurrence.

Den tilknyttede aktivitet vil skulle have et væsentligt mindre arbejdsmæssigt og økonomisk omfang end den hovedvirksomhed, den knytter sig til. Klima-

UDKAST

, energi- og forsyningsministeren vil i den forbindelse endvidere kunne fastsætte regler, som vil gælde i de tilfælde, hvor den tilknyttede aktivitet varetages i samme selskab, som de øvrige kommune CO₂-fangstaktiviteter. Det vil kunne være regler om en omsætningsgrænse som den, der følger af § 2 f, stk. 3, i varmforsyningsloven.

Der vil være tale om en konkret vurdering, men som udgangspunkt vil omsætningen for de tilknyttede aktiviteter skulle være mindre end halvdelen af omsætningen for hovedvirksomheden svarende til de gældende regler på el- og varmforsyningsområdet. Ved omsætning forstås salgsværdien af produkter og tjenesteydelser m.v., fratrukket prisnedslag, merværdiafgift og anden skat, der er direkte forbundet med salget, jf. bilag 1 til årsregnskabsloven. Omsætningsgrænsen vil løbende kunne reguleres.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale aktie- eller anpartsselskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 1 og 3, i lov om kommunernes styrelse.

Hvis Forsyningstilsynet har kompetence til at føre tilsyn med eller træffe afgørelse om kommuners eller kommunale fællesskabers varetagelse af opgaver efter reglerne i lov om miljøbeskyttelse og regler udstedt i medfør heraf, viger Ankestyrelsens tilsyn således. I det omfang Forsyningstilsynet eller andre klage- eller tilsynsmyndigheder ikke kan tage stilling til den pågældende sag, har Ankestyrelsen kompetence til at tage stilling til spørgsmålet om en kommunes eller et kommunal fællesskabs overholdelse af loven eller af regler udstedt i medfør af loven.

Det forventes ikke på nuværende tidspunkt, at bemyndigelsen vil blive udmøntet.

Det følger ikke af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at kommuner skal kunne deltage i tilknyttede aktiviteter som på varme- og elområdet, men det vurderes at være hensigtsmæssigt også på CO₂-fangstområdet at give kommunerne denne adgang for ikke at

UDKAST

miste potentialet i noget, som kommunen vil kunne tilbyde, og som potentielt vil kunne bidrage til yderligere CO₂-fangst og andet klimarelateret gennem f.eks. vidensdeling. Herudover vil hensynet være at mindske potentielt værdispild.

Til § 4

Der findes ikke i varmforsyningsloven en tilsvarende regel om selskabsmæssig adskillelse for privatejede virksomheder, og disse vil således kunne inkludere andre aktiviteter i samme virksomhed som varmforsyningen, hvis det sker som en sideordnet aktivitet. Der henvises nærmere til afsnit 3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 4 foreslås det, at private virksomheder, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, vil kunne varetage disse aktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse vil en privat virksomhed således kunne vælge at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Der stilles ikke i den foreslåede bestemmelse krav til selskabsformen.

Den privatejede CO₂-fangstvirksomhed vil ikke inden for rammerne af dette lovforslag kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i andre typer virksomheder end el- eller varmeproduktionsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse udelukker ikke, at en privat virksomhed vil kunne vælge at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

En privat virksomhed (eller en privatperson) vil således kunne oprette en særskilt virksomhed til at varetage CO₂-fangstaktiviteter. Ved CO₂-fangstaktiviteter forstås aktiviteter som omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2. Den private virksomhed vil også kunne varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i en eventuelt allerede eksisterende virksomhed, hvor der varetages andre aktiviteter, forudsat at der ikke efter andre regler måtte være noget til hinder herfor. Det vil afhænge af denne virksomheds formål, hvorvidt det vil blive betegnet som en CO₂-fangstvirksomhed.

Den private virksomhed vil endvidere f.eks. kunne vælge at opdele sine CO₂-fangstaktiviteter mellem en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og en særskilt virksomhed.

UDKAST

En privat virksomhed vil kunne eje en CO₂-fangstvirksomhed sammen en eller flere kommuner, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 1. pkt.

Hvor den private virksomhed varetager sin CO₂-fangstvirksomhed i samme koncern som en varmeproduktionsvirksomhed, vil det bl.a. skulle sikres, at leveringen af ydelser mellem de to enheder sker på markedsvilkår af hensyn til fastsættelsen af den pris, som varmekonsumenterne vil skulle betale for varmeleveringen fra den pågældende varmeproduktionsvirksomhed.

Hvor den private virksomhed varetager sine CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, vil det være en forudsætning, at omkostninger, som udspringer af CO₂-fangstaktiviteterne, f.eks. omkostninger til etablering og drift af anlægget og de tilknyttede rør og midlertidige lokale lagre, ikke vil blive indregnet i de nødvendige udgifter, som ligger til grund for den pris, som varmekonsumenterne vil skulle betale for varmeleveringen, jf. varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Der henvises nærmere til reglerne om regnskabsmæssig adskillelse i lovforslagets § 11.

Det vil være en forudsætning for den private virksomheds mulighed for at varetage sine CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som varme- eller elproduktion, at virksomheden i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 5 er selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp, jf. lov om varmforsyning. Bestemmelsen i § 5 vil dog ikke udelukke, at de adskilte virksomheder placeres inden for samme koncern forudsat at levering af ydelser mellem de to enheder sker inden for rammerne af varmforsyningsloven, herunder reglerne om indregning af nødvendige udgifter i prisen for varmelevering efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Forsyningstilsynet vil for så vidt angår det økonomiske forhold mellem CO₂-fangstdelen og varmeproduktionsdelen af en virksomhed efter den foreslåede bestemmelse føre tilsyn hermed i henhold til regler i varmforsyningsloven og den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*. Det følger således af aftalen, at der skal gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i en særskilt CO₂-fangst virksomhed eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme virksomhed som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden.

Ved at sikre en fleksibilitet i valget af selskabsorganisering gives der mulighed for, at de fleste kendte projektorganiseringer vil kunne gennemføres, og

UDKAST

at potentielle CO₂-fangstprojekter ikke må opgives, fordi der ikke er mulighed for at gennemføre projektet i den selskabskonstruktion, som de pågældende kommuner eller private virksomheder måtte foretrække.

Til § 5

Der findes ikke i varmforsyningsloven eller i elforsyningsloven regler om, at en virksomhed, som varetager CO₂-fangst skal være selskabsmæssigt adskilt fra selskaber, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp. Der henvises nærmere til afsnit 3.3.1. om gældende ret i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 5, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil denne CO₂-fangstvirksomhed skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp, jf. lov om varmforsyning.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at der skal stilles krav om, at CO₂-fangst skal ske selskabsmæssigt adskilt fra fjernvarmenettet. Det vil gælde uanset ejerskab.

Investeringer i CO₂-fangst forventes at være af en vis størrelsesorden, og samtidig er markedet for CO₂-fangst i Danmark fortsat i sin opstartsfasen. Det betyder, at der kan være en vis risiko forbundet med investeringer i CO₂-fangst.

Det følger endvidere af aftalen, at der skal gives hjemmel og fleksibilitet til, at både kommuner og private kan organisere CO₂-fangstvirksomhed i en særskilt CO₂-fangstvirksomhed eller lade CO₂-fangstvirksomheden indgå i samme virksomhed som kraftvarme-, varmeproduktions- eller elproduktionsvirksomheden. Det vil således være muligt for både kommuner og for private virksomheder at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed. Der henvises nærmere til afsnit 3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det er hensigten i aftalen, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst ikke må overvælttes på varmemeforbrugerne. Hvor CO₂-fangstaktiviteter varetages i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, betyder der, at omkostninger til CO₂-fangstaktiviteterne ikke må indgå i varmeregnskabet og således ikke vil kunne indregnes i varmeprisen.

En forudsætning om, at omkostninger til CO₂-fangst ikke må overvælttes på varmemeforbrugerne, vil dog ikke fuldstændig beskytte dem i forhold til den

UDKAST

risiko, der vil være forbundet med investeringerne i CO₂-fangst. Der vil således fortsat kunne være en risiko for forbrugerne i det tilfælde, at varmeproduktionsvirksomheden, som også varetager CO₂-fangstaktiviteter, måtte gå konkurs. I sådan et tilfælde vil varmemeforbrugerene kunne risikere at miste sin fjernvarmeforsyning, ligesom det er vil kunne være andre afledte konsekvenser af konkursen.

Ved at stille krav, at fjernvarmenettet ikke må ligge i samme virksomhed som den virksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteterne, afskærmes fjernvarmenettet i forhold til en eventuel konkurs i varmeproduktionsvirksomheden.

Det følger således af den foreslåede bestemmelse, at en kommune eller en privatvirksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil skulle sikre, at denne virksomhed er selskabsmæssigt adskilt fra fremføringsanlæg, som aftager varme fra den pågældende varmeproduktionsvirksomhed.

Ved fremføringsanlæg forstås de anlæg, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2, i lov om varmeforsyning. Det vil sige, at både distributions- og transmissionsnet (jernvarmenet) vil være omfattede af den foreslåede bestemmelse.

Der vil ikke i forbindelse med den foreslåede bestemmelse blive stillet krav til, hvordan den virksomhed, som ejer fjernvarmenettet efter selskabsudskillelsen, vil skulle være organiseret. Der vil således både kunne være tale om et aktie- eller anpartsselskab eller et interessentskab.

Der vil endvidere ikke blive fastsat begrænsninger i, hvem der vil kunne eje det pågældende fjernvarmenet. Det vil således f.eks. kunne være ejet af forbrugerne, eller det vil kunne være ejet af samme ejer som varmeproduktionsvirksomheden, f.eks. kommunen. Det vil endvidere være muligt at placere fjernvarmevirksomheden i samme koncern som varmeproduktionsvirksomheden.

Fjernvarmevirksomheden vil være omfattet af reglerne i varmeforsyningsloven, og det vil således skulle overholde de på ethvert tidspunkt gældende regler. Det vil bl.a. sige regler, som måtte fastsætte krav til eller begrænsninger i, hvordan virksomheden kan organiseres, eller hvem der kan være ejer af virksomheden.

Den selskabsmæssige adskillelse af fjernvarmenettet fra varmeproduktionsvirksomheden skal være gennemført, inden der investeres i CO₂-fangst i virksomheden. Det vil sige, at fjernvarme virksomheden vil skulle være stiftet, inden varmeproduktionsvirksomheden påbegynder CO₂-fangstaktiviteter. Det vil f.eks. betyde, at der i virksomheden vil kunne træffes beslutning

om at ville investere i CO₂-fangst, men at virksomheden ikke vil kunne indgå aftaler om etablering eller drift af et CO₂-fangstanlæg med tilhørende rørledningsanlæg, mellemlager m.v., før der er oprettet en virksomhed til fjernvarmenettet. For kommunale affaldsforbrændingsanlæg, som i medfør af § 2 b, stk. 3, og §§ 2 h-i, skal udskilles i sit eget aktie- eller anpartsselskab, og som i medfør af § 29, nr. 2, i dette lovforslag, vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter, vil det være det tidspunkt, hvor aktie- eller anpartsselskabet med affaldsforbrændingsanlægget er stiftet, som har betydning for, hvornår virksomheden vil kunne påbegynde CO₂-fangstaktiviteter.

Det afgørende er, at den risiko, som er forbundet med investeringen i CO₂-fangst, skal være adskilt fra fjernvarmenettet, således at fjernvarmenettet ikke i tilfælde af en konkurs i varmeproduktionsvirksomheden vil kunne indgå i dennes konkursbo. Der henvises nærmere til af afsnit 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Kravet om selskabsmæssig adskillelse mellem fjernvarmenettet og varmeproduktionsvirksomheden, som også varetager CO₂-fangstaktiviteter, medfører ikke, at de ikke må varetages andre aktiviteter i samme virksomhed som fjernvarmenettet, hvis ikke anden regulering er til hinder herfor.

Der vil ikke være krav om selskabsmæssig adskillelse i de tilfælde, hvor en varmeproduktionsvirksomhed vælger at indkøbe CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Ankestyrelsen fører ikke tilsyn med kommunale aktie- eller anpartsselskaber, og Ankestyrelsen fører heller ikke tilsyn i det omfang, særlige klage- eller tilsynsmyndigheder kan tage stilling til den pågældende sag, jf. § 48, stk. 1 og 3, i lov om kommunernes styrelse.

Med den foreslåede bestemmelse vil en varmeproduktionsvirksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteter, og et fjernvarmenet være selskabsmæssigt adskilt, og de varmemefbrugere, som er tilknyttet fjernvarmenettet, vil på den måde være afskærmet fra den risiko, der kan følge af en investering i CO₂-fangst f.eks. i forbindelse med en konkurs i varmeproduktionsvirksomheden. I sådan et tilfælde vil varmemefbrugerne miste en kilde til varme, som

vil skulle erstattes, men de vil ikke miste det fjernvarmenet, som de er tilknyttet.

Der henvises endvidere afsnit 3.3.2. om beskyttelse af varmemeforbrugerne og afsnit 9.2. vedrørende lov om tjenesteydelser i det indre marked i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Der findes ikke regler om, at en el- eller varmeproduktionsvirksomhed i tilfælde af statsstøttet CO₂-fangst vil skulle opkræve en værdi af sparede udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelse i § 6, *stk. 1*, at modtager en virksomhed statslig støtte til CO₂-fangstaktivitet på et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvorfra der leveres opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmemeforsyning, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, i priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmemeforsyning, skulle opkræve en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Værdien vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet.

Det foreslås med lovforslagets § 29, nr. 8, at der i varmemeforsyningslovens § 20 b, *stk. 3 og 4*, indsættes to nye bestemmelser, hvorefter varmeproduktionsanlæg, kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW og fremføringsanlæg ved CO₂-fangst vil kunne indregne en værdi i varmeprisen efter varmemeforsyningslovens § 20, *stk. 1*, som svarer til de udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til CO₂-afgifter, som disse ville kunne indregne i varmeprisen, hvis der ikke var foretaget CO₂-fangst i forbindelse med varmeproduktionen. Der vil ikke i medfør af de foreslåede bestemmelser være et krav om at skulle indregne værdien i varmeprisen.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, 1. pkt.*, vil der dog blive stillet krav om, at en el- eller varmeproduktionsvirksomhed vil skulle indregne den fulde værdi af besparelsen i de tilfælde, hvor der er tildelt statsstøtte til de CO₂-fangstaktiviteter, som er årsag til besparelsen.

Ved statsstøtte eller statslig støtte forstås al støtte, der er omfattet af EU's statsstøttebegreb, som det er defineret i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) art. 107, *stk. 1*, herunder statsstøtte fra staten og kommuner m.v.

Bestemmelsen omfatter alene de el- eller varmeproduktionsvirksomheder, som er omfattet af dette lovforslag, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1, men det forudsættes, at hvor disse anlæg indregner værdien af de sparede udgifter i varmeprisen, da vil det eller de efterfølgende varmedistributionsanlæg, f.eks. et fjernvarmanlæg, i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 4, også indregne en tilsvarende værdi i deres varmepris, idet de i modsat fald vil risikere et underskud.

I stk. 1, 2. *pkt.*, foreslås det fastsat, at værdien omfattet af 1. pkt. vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet. Det betyder, at el- eller varmeproduktionsvirksomheden enten vil skulle overføre værdien af de sparede CO₂-kvoter og -afgifter til den adskilte CO₂-fangstvirksomhed eller CO₂-fangst delen af virksomheden, jf. de foreslåede bestemmelser i § 3, stk. 1, 2. pkt., og § 4. CO₂-fangstvirksomheden vil herefter være forpligtet til i forbindelse med tildeling af statsstøtte til CO₂-fangsten at angive værdien af de sparede CO₂-kvoter og -afgifter som en indtægt, der vil skulle modregnes i støttebeløbet.

Dette svarer til den gældende regel i § 20, stk. 9, i varmforsyningsloven, hvorefter overskydende gratis CO₂-kvoter, som skyldes statsstøttet CO₂-fangst, skal overføres til CO₂-fangstehenden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Bestemmelsen i § 20, stk. 9, foreslås indsat i dette lovforslag med de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 1, og § 29, nr. 6. Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 1, vil være nødvendig for at sikre, at de statsstøtteretlige regler er overholdt, jf. også afsnit 9.1. om statsstøtteretlige aspekter i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af bestemmelsen. Der henvises nærmere til afsnit 3.6.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der findes ikke regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om opkrævningen af værdien af sparede CO₂-kvoterne og afgifterne, herunder om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 6, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne i det foreslåede stk. 1.

Varmeprisen må ifølge *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* ikke blive højere ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter end ved betaling for udgifter til kvoter og afgifter. Ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil der dog ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. Der vil derfor være behov for at fastsætte regler om, hvordan værdien af de sparede CO₂-kvoter vil skulle fastsættes som en beregnet værdi af udgiften. For så vidt angår CO₂-afgifterne vil værdifastsættelsen heraf følge af reglerne herom på skatteområdet. Der henvises nærmere til afsnit 3.4.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Værdifastsættelsen vil være relevant for så angår CO₂-kvoterne, idet der kan være forskel på, hvad disse kvoter vil kunne erhverves for.

Med bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse i stk. 2 vil klima-, energi- og forsyningsministeren skulle fastsætte regler om, hvordan værdien af sparede CO₂-kvoter skal fastsættes.

Ved fastsættelsen af reglerne vil der kunne blive taget udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev benyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCUS-puljen. CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring).

Den værdi, som følger af reglerne fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse vil både skulle benyttes i forbindelse med opkrævningen af værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter i tilfælde af statsstøttet CO₂-fangst efter det foreslåede stk. 1, og til den indregning i af værdien i varmeprisen, som i tilfælde af CO₂-fangst uden statsstøtte vil kunne findes sted i medfør af varmemforsyningsloven, jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 8.

For så vidt angår værdien af de CO₂-kvoter, som skyldes statsstøttet CO₂-fangst, vil det være et krav, at den fulde værdi af kvoterne bliver opkrævet for at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler. Det samme vil ikke gøre sig gældende i tilfælde uden statsstøtte, idet der ikke her er samme hensyn at tage. Reglerne vil således her have karakter af en maksimal værdi, som vil kunne indregnes i varmeprisen jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 8.

En metode til værdifastsættelse vil være af hensyn til varmekunderne, idet der herigennem vil blive fastsat et loft over, hvor høj en værdi af kvoterne og afgifterne der vurderes at være sparet. Reglerne vil endvidere medvirke

til at sikre overholdelsen af de statsstøtteretlige regler. Der henvises nærmere til afsnit 9.1. om statsstøtteretlige aspekter i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Det følger videre af § 20, stk. 9, 3. pkt., at der ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Der henvises endvidere til afsnit 3.4.1. under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 1, foreslås det, at har en virksomhed, der ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg fået meddelelse, jf. lov om CO₂-kvoter, om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, som virksomheden faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og skyldes de overskydende kvoter CO₂-fangst, vil virksomheden kunne overføre de overskydende CO₂-kvoter eller værdien heraf til CO₂-fangstvirksomheden.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter reglerne for de tilfælde, hvor antallet af gratis CO₂-kvoter, som varmeproduktionsvirksomheden i medfør af § 9 i lov om CO₂-kvoter har fået meddelelse om, er større end det antal, som anlægget faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, og hvor dette overskud skyldes CO₂-fangstaktiviteter.

De overskydende gratis CO₂-kvoter vil i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne overføres til den, som har varetaget CO₂-fangstaktiviteterne. Der vil være to måder at overføre de overskydende CO₂-kvoter på. Hvilken måde, der vil være relevant at benytte, vil afhænge af, om CO₂-fangstaktiviteterne varetages af en virksomhed, som er adskilt fra varmeproduktionsvirksomheden, eller om aktiviteterne er varetaget i samme virksomhed som varmeproduktionsvirksomheden.

Hvis CO₂-fangstaktiviteterne varetages af en virksomhed, som er adskilt fra varmeproduktionsvirksomheden, hvorfra der fanges CO₂, vil de overskydende gratis kvoter kunne overføres til denne virksomhed. Hvis CO₂-fangst-

aktiviteterne varetages af det samme virksomhed som varmeproduktionsvirksomheden, hvorfra der fanges CO₂, vil overførslen af CO₂-kvoterne kunne ske inden for samme virksomhed. De overskydende kvoter vil således kunne overføres fra den varmeproduktionsdelen af virksomheden til CO₂-fangstdelen. Det vil ikke være muligt at overføre kvoterne til en anden end den virksomhed, som har varetaget de CO₂-fangstaktiviteter, som har bevirket overskuddet af de gratis kvoter.

Overførslen vil enten kunne ske ved en overførsel af kvoterne til en konto i CO₂-kvoteregisteret tilhørende CO₂-fangstvirksomheden, eller der vil kunne ske en overførsel af værdien af de overskydende CO₂-kvoter. Hvilken metode til overførsel, der vil kunne benyttes, vil følge af de nærmere regler, som vil blive fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 3.

Det foreslås, at bestemmelsen i stk. 1 indsættes i dette lovforslag i stedet for i varmforsyningsloven, idet dette lovforslag vil fastsætte reglerne om CO₂-fangstaktiviteter, herunder regler om finansieringen, som de overskydende gratis kvoter anses som værende en del af.

Den foreslåede bestemmelse er i formuleringen tilpasset formuleringen af § 9 i CO₂-kvoteloven, som fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter, i det omfang at denne har krav herpå i henhold til EU-retsakter om forhold omfattet af CO₂-kvoteloven. Det følger af bemærkningerne til § 9, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 81 som fremsat, side 43, at formuleringen, hvorefter ministeren ”giver meddelelse til operatøren” erstatter den hidtil gældende formulering i § 19, stk. 1, hvorefter ministeren ”tildeler” kvoter. Ændringen er uden indholdsmæssig betydning, men skal tydeliggøre, at gratis tildeling af kvoter er EU-støtte, der tildeles af Kommissionen til den enkelte virksomhed, hvorfor ministerens meddelelser herom til operatøren ikke nødvendigvis har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, jf. den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1,.

Der henvises endvidere til afsnit 3.4.2., 3.4.2.2., 3.4.3.2. og 3.6. under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvoraf det bl.a. følger, at overskydende gratis kvoter som følge af CO₂-fangst skal kunne overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmeforbrugerne. Det vil medføre, at gratis CO₂-kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

UDKAST

Hensigten med i den foreslåede bestemmelse at fastsætte, at de overskydende gratis CO₂-kvoter eller værdien heraf vil kunne overføres til CO₂-fangstvirksomheden er for at sikre, at CO₂-kvoterne i overensstemmelse med aftalen vil medvirke til at finansiere CO₂-fangstaktiviteter.

Finansiering vil kunne ske ved at sælge de overskydende gratis CO₂-kvoter. CO₂-kvoter er et finansielt instrument og har en værdi, som vil kunne sælges på CO₂-kvotemarkedet ligesom et finansielt aktiv. En gratis kvote er en helt almindelig CO₂-kvote, som anlægget blot har fået gratis. Salget foregår på samme måde, som hvis anlægget ejer børsnoterede aktier, der kan sælges på børsen. Hvis CO₂-fangstvirksomheden, der har fået CO₂-kvoten tildelt, ikke selv skal bruge den, så vil anlægget kunne sælge kvoten på kvotemarkedet.

Handel kan foregå mellem to operatører, som er omfattet af CO₂-kvotereglerne og har en konti i EU's CO₂-kvoteregistret. Prisen er markedspris og er bestemt af udbud og efterspørgsel. Kontohaverne skal selv indgå aftaler om pris og kvotemængde, tidspunktet for handel m.v. med dem, som de ønsker at handle. Tilsvarende gælder handel med kreditter. De økonomiske transaktioner i forbindelse med køb og salg af kvoter og kreditter foretages uden for CO₂-kvoteregistret og et danske Kyoto-register og skal ikke meddeles til Erhvervsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil på baggrund af aftalen blive udvidet i forhold til den gældende bestemmelse om overførsel af overskydende gratis kvoter i forbindelse med CO₂-fangst i varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. pkt., idet det foreslåede stk. 1 også vil omfatte gratis CO₂-kvoter, som er opstået som følge af ikke-støttede CO₂-fangstaktiviteter, i modsætning til varmemforsyningslovens bestemmelse, som alene omfatter støttet CO₂-fangst. Det foreslåede stk. 1 vil erstatte bestemmelsen i varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. og 3. pkt., jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 6.

Det vil endvidere medføre, at værdien af overskydende gratis CO₂-kvoter, som er opstået som følge af ikke-støtte CO₂-fangst på samme måde som ved støttet CO₂-fangst ikke med den foreslåede bestemmelse vil blive modregnet i priserne for ydelser omfattet af varmemforsyningslovens § 20, stk. 1, medmindre varmemproduktionsvirksomheden, hvor CO₂-fangsten er gennemført, ikke vælger at overføre kvoterne. Overskydende gratis CO₂-kvoter, som ikke er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter, vil fortsat blive modregnet i priserne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 6.

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Der henvises endvidere til afsnit 3.4.1. under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 7, stk. 2, foreslås det, at skyldes de overskydende CO₂-kvoter efter det foreslåede stk. 1 CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, vil den virksomhed, der ejer el- eller varmeproduktionsanlægget, skulle overføre de overskydende gratis CO₂-kvoter til den virksomhed, der tildeles statslig støtte til CO₂-fangstaktiviteten, jf. det foreslåede stk. 3.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive fastsat, at i de tilfælde, hvor der er tildelt statsstøtte til CO₂-fangstaktiviteter, og hvor den pågældende CO₂-fangst har ført til, at der i en varmeproduktionsvirksomhed er opstået et overskud af gratis CO₂-kvoter, vil disse kvoter skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden. Det vil således ikke som efter det foreslåede stk. 1 være en mulighed at undlade at overføre de overskydende gratis kvoter.

De overskydende gratis CO₂-kvoter vil i medfør af den foreslåede bestemmelse skulle overføres til den, som har varetaget de statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter. Der vil som efter det foreslåede stk. 1 være to måder at overføre de overskydende CO₂-kvoter på. Hvilken måde, der vil være relevant at benytte, vil afhænge af, om CO₂-fangstaktiviteterne varetages af en virksomhed, som er adskilt fra varmeproduktionsvirksomheden, eller om aktiviteterne er varetaget i samme virksomhed som varmeproduktionsvirksomheden. Det følge nærmere af de regler, som vil blive fastsat i medfør af det foreslåede stk. 3, hvordan overførslen kan eller vil skulle foregå.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvoraf det bl.a. følger, at overskydende gratis kvoter som følge af CO₂-fangst skal kunne overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmemeforbrugerne. Det vil medføre, at gratis CO₂-kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at de statsstøtteretlige regler bliver overholdt, og en overførsel af de gratis kvoter til den CO₂-fangstvirksomhed, som har modtaget statsstøtte, vil betyde en indtægt for denne virksomhed, som igen vil medføre en nedsættelse af støttebeløbet.

At overskydende gratis CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden vil betyde, at disse ikke som efter de gældende regler i varmemeforsyningslovens § 20, stk. 9, vil blive modregnet i varmeprisen.

UDKAST

Der henvises endvidere til afsnit 3.4.2., 3.4.2.2., 3.4.3.2. og 3.6. under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i § 20, stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter § 20, stk. 9 og regler om administration af ordningerne.

Der henvises endvidere til afsnit 3.4.1. under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 7, *stk. 3*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om de overskydende CO₂-kvoter, jf. de foreslåede stk. 1 og 2, herunder om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne og om overførselstidspunktet.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil med den foreslåede bestemmelse få bemyndigelse til at fastsætte regler om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne, jf. de foreslåede stk. 1 og 2. Det vil bl.a. i reglerne blive fastsat, i hvilke tilfælde der vil skulle ske overførsel af gratis CO₂-kvoter mellem konti i CO₂-kvoteregisteret, og i hvilke tilfælde værdien af de overskydende CO₂-kvoter vil skulle overføres.

Overførsel mellem konti vil kunne være relevant i de tilfælde, hvor de overskydende CO₂-kvoter overføres fra varmemproduktionsvirksomheden, hvor der fanges CO₂, som har bevirket et overskud i CO₂-kvoterne, og den særskilte CO₂-fangstvirksomhed, som varetager CO₂-fangstaktiviteterne. Det vil i dette tilfælde være overladt til CO₂-fangstvirksomheden at realisere værdien af de modtagne gratis kvoter.

Overførsel af værdien af overskydende kvoter vil kunne være relevant, hvor overførslen af kvoterne vil ske inden for samme virksomhed i de tilfælde, hvor varmemproduktionsvirksomheden også varetager CO₂-fangstaktiviteterne. Her vil der kunne fastsættes regler om, at værdien vil skulle overføres mellem regnskabet for varmemproduktion og CO₂-fangstaktiviteterne. Der vil endvidere i den forbindelse kunne fastsættes regler om, at varmemproduktionsvirksomheden vil skulle realisere værdien af de overskydende gratis kvoter, inden den realiserede værdi overføres til regnskabet for CO₂-fangstaktiviteterne.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse endvidere kunne fastsættes regler om valgfrihed mellem metoderne for overførsel. Det vil i så fald følge af reglerne, at parterne vil kunne aftale, om der vil skulle ske en overførsel af CO₂-kvoterne mellem konti i CO₂-kvoteregisteret, om der skal ske overførsel af en beregnet værdi af CO₂-kvoterne, eller om det i stedet skal være

UDKAST

en realiseret værdi af CO₂-kvoterne. Der vil endvidere kunne fastsættes regler om, at valgfriheden alene vil gælde i visse tilfælde som f.eks. ved overførsel mellem adskilte virksomheder.

Regler om fremgangsmåden vil endvidere kunne omfatte, på hvilke tidspunkter de overskydende kvoter vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden eller -regnskabet. Hensynet til at fastsætte sådanne regler vil være at sikre, at der ikke vil blive overført gratis CO₂-kvoter til CO₂-fangstvirksomheden, før kvoterne reelt er kommet i overskud som følge af CO₂-fangsten. Tilsvarende regler om tidspunktet for opgørelsen af overskydende gratis CO₂-kvoter i medfør af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, er fast i bekendtgørelse nr. 1820 af 28. december 2023 om CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion.

Regler om værdifastsættelse vil være relevant i de tilfælde, hvor der ikke er tale om overførsel af gratis CO₂-kvoter mellem konti i CO₂-kvoteregisteret, men hvor der i stedet sker en overførsel af værdien af de overskydende gratis CO₂-kvoter. Reglerne vil dog endvidere også være relevante i de tilfælde, hvor der sker en overførsel af CO₂-kvoterne mellem konti i CO₂-kvoteregisteret, idet der i regnskabet vedrørende varmeproduktionen vil skulle fremgå en værdi af de CO₂-kvoter, som er overført til CO₂-fangstvirksomheden, og som ikke i medfør af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, vil blive modregnet i varmeforbrugernes pris, jf. også den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 6.

Regler om værdifastsættelse vil tage udgangspunkt i den metode til værdifastsættelse af CO₂-kvoter, som blev benyttet i forbindelse med tildeling af støtte fra CCUS-puljen. Ved CCUS forstås Carbon Capture, Utilisation and Storage (CO₂-fangst, -anvendelse og -lagring).

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil få hjemmel til at fastsætte de nævnte regler, idet der vil være tale om mere detaljerede regler, og idet det på den måde bl.a. vil gøre det mere smidigt om nødvendigt at tilpasse reglerne til de aktuelle omstændigheder i markedet for CO₂-fangst og finansieringen heraf, som de gratis kvoter vi en del af.

Forsyningstilsynet vil i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, føre tilsyn med overholdelsen af regler fastsat i medfør af det foreslåede stk. 2.

Der henvises endvidere til afsnit 3.4.2.2., 3.4.3.2. og 3.6. under lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 vil imødekomme dele af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvoraf det bl.a.

UDKAST

følger, at overskydende gratis CO₂-kvoter som følge af CO₂-fangst skal overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmekonsumenterne. Det vil medføre, at gratis CO₂-kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

Det foreslåede stk. 3 vil medføre, at der som efter den gældende bestemmelse i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, jf. også den foreslåede bestemmelse i § 29, stk. 6, ikke vil ske modregning i varmeprisen i varmforsyningslovens § 20, stk. 1.

Til § 8

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i medfør af varmforsyningslovens § 2 g, stk. 1, fastsætte nærmere regler om kriterierne i bl.a. § 2 f for kommuners deltagelse i tilknyttet virksomhed og for garantistillelse.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, som udmønter § 2 g, stk. 1, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattet af egen varmforsyningsvirksomhed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan stille garanti for CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i. Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og

UDKAST

Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 8, stk. 1, at en kommune i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på et el- eller varmeproduktionsanlæg, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog det foreslåede stk. 3.

Det foreslås med bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., at kommuner vil få hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter. Med dette forstås bl.a. fangst af CO₂, midlertidig lagring og ejerskab af rørledningsanlæg, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2. Kommunens hjemmel til at deltage i CO₂-fangst omfatter ikke transporten af den fangede CO₂, herunder via rør eller lastbiler, og den omfatter ikke anvendelsen af den fangede CO₂. Kommuner vil skulle deltage i CO₂-fangstaktiviteterne på kommercielle vilkår.

Hvor der vil være behov for at optage lån for f.eks. at etablere et CO₂-fangstanlæg, kan det kan vise sig svært for kommunalt ejede selskaber at optage lån på markedet uden kommunal garantistillelse på lånet.

I forlængelse heraf følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommunernes eksisterende muligheder for at bære finansiel risiko for CO₂-fangst på egne anlæg skal udvides til anlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder og skal ikke længere begrænses til anlæg på over 25 MW. Herefter skal kommunerne kunne bære risiko uanset anlæggets størrelse i form af garanti for lån i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at stille garanti for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten.

En kommune må ikke efter kommunalfuldmagtsreglerne drive handel, håndværk, industri eller finansiel virksomhed. En sådan adgang vil kræve en lov hjemmel. En kommune må endvidere ikke i medfør af kommunalfuld-

magsreglerne yde erhvervsstøtte, som f.eks. at stille garanti for lån, herunder til kommunalt ejede selskaber. Det vil således være nødvendigt at fastsætte regler i dette lovforslag om, at kommuner må stille garanti for selskaber, som deltager i CO₂-fangst.

Med den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 1, vil en kommunen, som planlægger at deltage i CO₂-fangstaktiviteter, kunne stille garanti for anlægsinvesteringer i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg, som omfattet af kommunens hjemmel. Kommunen vil kunne stille en sådan garanti, uanset om etablering af CO₂-fangst sker i et særskilt selskab, eller om det etableres inden for samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt. Ved anlægsinvesteringer forstås de investeringer, som knytter sig til etableringen af et fangstanlæg med installationer til fordråbning, pumper, rørledningsanlæg og midlertidige lagre.

En kommune, som allerede har etableret et CO₂-fangstanlæg, og som planlægger at udskifte eller udvide anlægget eller den tilknyttede infrastruktur, vil endvidere med den foreslåede bestemmelse kunne stille garanti for lånoptagelse til investeringer heri. Herudover vil kommunen kunne stille garanti for lånoptagelse til investeringer i driftsaktiviteter, herunder investeringer forbundet med anlæggets eller den lokale infrastrukturens vedligeholdelse.

Den foreslåede bestemmelse giver ikke kommuner adgang til, i de tilfælde hvor kommunen varetager CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab, som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., at stille garanti for lånoptagelse af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter vedrørende andre aktiviteter i selskaber. Kommunens adgang til at stille garanti for disse aktiviteter vil følge af reglerne i varmforsyningsloven eller elforsyningsloven.

Hvor en kommune stiller en garanti for lånoptagelse i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter, vil kommunen skulle sikre, at denne overholder EU's statsstøtteregler. EU's statsstøttebegreb defineres i art. 107, stk. 1, i EUF-Traktaten, der indeholder en række betingelser, der alle skal være opfyldt, før der er tale om statsstøtte. Det er bl.a. en betingelse, at støtten skal begünstige visse virksomheder eller produktioner, hvilket vil sige, at støtten skal udgøre en økonomisk fordel, som ikke vil kunne opnås under normale markeds-mæssige vilkår. Efter Kommissionens meddelelse af 20. juni 2008 (2008/C 155/02) om statsstøtte i form af garantier, indebærer en garanti ikke en økonomisk fordel, når virksomheden, der optager det lån, der garanteres for, betaler en garantiprovision, der svarer til det, som en privat garant, der opererer under markedsøkonomiske forhold, vil kræve under de tilsvarende betingelser.

Det betyder, at den kommunale garanti vil skulle stilles på markedsvilkår. En kommunen vil således skulle opkræve en garantiprovision på markedsmæssige vilkår, som svarer til den provision, som en privat garantistiller vil forlange, samt stille de betingelser, som en privat garantistiller vil stille. En kommune vil således ikke kunne forlange en mindre provision eller lempeligere betingelser, end hvad en anden aktør i markedet ville forlange.

Det vil ikke have betydning for EU's statsstøtteretlige regler, hvis kommunen måtte forlange en højere provision, end hvad der svarer til markedsvilkårene, idet en højere provision ikke vil medføre en fordel for lånemodtageren i forhold til dennes konkurrenter. Men det anses for at stride mod kommunalfuldmagtsreglerne, hvis en kommune benytter adgangen til at stille garanti til at opnå en fortjeneste på bekostning af et kommunalt selskab. Herudover vil kommunale CO₂-fangstaktiviteter skulle varetages i et aktie- eller anpartsselskab omfattet af selskabsloven, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., og selskabet vil således skulle drives som ethvert andet aktie- eller anpartsselskab, herunder med et eventuelt ansvar for selskabets bestyrelse ved indgåelse af en aftale med kommunen om garantistillelse med en garantiprovision, som er højere, end hvad der vurderes at gælde på markedsvilkår. Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås at lade det fremgå direkte af bestemmelse i stk. 1, at garantistillelsen vil skulle ske under overholdelse af EU's statsstøtteregele. Henvisningen har dog ingen retlig betydning, da statsstøtteregele også uden henvisningen er gældende. Formålet med tilføjelsen er alene at skabe klarhed om, at garantistillelse skal være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregele. Kommunerne har selv ansvaret for at sikre sig, at garantistillelsen er forenelig med statsstøtteregele.

En kommune kan med den foreslåede bestemmelse alene stille garanti for CO₂-fangstanlæg m.v., som kommunen selv helt eller delvist ejer i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i § 3. Det vil sige, at kommune ikke vil kunne stille garanti for andre CO₂-fangstanlæg m.v., heller selvom om garantien vil blive stillet på markedsvilkår. Dette afviger fra kommuners adgang til at stille garanti efter reglerne i varmforsyningsloven, som i visse tilfælde giver kommuner adgang til at stille garanti for anlæg, som ikke er kommunalt ejede, men svarer til den adgang til kommuners garantistillelse, som gælder på elforsyningsområdet.

Hvis en kommune ejer et CO₂-fangstanlæg m.v. sammen med andre, f.eks. en anden kommune eller en privat virksomhed, vil kommunen alene kunne stille en garanti, som svarer til kommunens ejerandel af selskabet, jf. det foreslåede stk. 3.

UDKAST

Det vil være en forudsætning for kommunens garantistillelse, at beslutning herom er truffet af kommunalbestyrelsen, jf. det foreslåede stk. 4.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Hvis Forsyningstilsynet har kompetence til at føre tilsyn med eller træffe afgørelse om kommuners eller kommunale fællesskabers varetagelse af opgaver efter reglerne i lov om miljøbeskyttelse og regler udstedt i medfør heraf, viger Ankestyrelsens tilsyn således. I det omfang Forsyningstilsynet eller andre klage- eller tilsynsmyndigheder ikke kan tage stilling til den pågældende sag, har Ankestyrelsen kompetence til at tage stilling til spørgsmålet om en kommunes eller et kommunal fællesskabs overholdelse af loven eller af regler udstedt i medfør af loven.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med den foreslåede bestemmelse vil en kommune have mulighed for at stille garanti for et lån i en privat pengeinstitution, eller hvor det måtte være muligt i KommuneKredit, som det kommunale CO₂-fangstselskab optager.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan stille garanti for CO₂-fangst, herunder ved overtagelse af et selskab, hvilket ikke er tilfældet.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet, herunder ved overtagelse af et selskab.

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

UDKAST

Det foreslås med bestemmelsen i § 8, *stk. 2*, at en kommune på tilsvarende vis som efter det foreslåede *stk. 1* vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering i forbindelse med kommunens overtagelse af en eksisterende CO₂-fangst virksomhed, herunder ved erhvervelse af aktier i selskabet, jf. dog det foreslåede *stk. 3*.

Med den foreslåede bestemmelse vil en kommune have adgang for at stille garanti i de tilfælde, hvor en kommune planlægger at overtage en eksisterende CO₂-fangst virksomhed, herunder ved at erhverve aktier i selskabet, og hvor der vil være behov for at optage et lån til at finansiere overtagelsen.

En kommunen har i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 3, *stk. 1, 2. pkt.*, hjemmel til at deltage i CO₂-fangst i et anparts- eller aktieselskab. Det vil ikke være en forudsætning, at kommunen selv opretter et selskab, men kommunen vil også kunne indtræde i et eksisterende selskab ved f.eks. at erhverve aktier i selskabet. Det kan f.eks. være et kommunalt holdingselskab, som erhverver aktierne i en CO₂-fangstvirksomhed.

Kommunen vil både kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af lån i forbindelse med en hel eller delvis overtagelse af et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed og ved hel eller delvis overtagelse af CO₂-fangstdelen i en CO₂-fangstvirksomhed, hvor CO₂-fangsten er varetaget sammen med varme- eller elproduktionen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, *stk. 1, 2. pkt.*

En kommune vil således kunne overtage en ejerandel, som tilhører en anden kommune, hvis der f.eks. er tale om en CO₂-fangstvirksomhed, som er ejet af flere kommuner. En kommune vil endvidere helt eller delvist kunne overtage en privatejet CO₂-fangstvirksomhed. Det vil fortsat være en forudsætning for overtagelse, at betingelserne for kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteterne er opfyldt. Det vil f.eks. sige, at kommunalfuldmagtens lokalitetsprincip skal være opfyldt.

Forudsætningerne for en kommunes garantistillelse ved selskabsovertagelse vil være de samme som ved garantistillelse efter den foreslåede *stk. 1*. Det vil sige, at kommunen alene vil kunne stille garanti for lån til finansiering af en selskabsovertagelse, hvor kommunen eller et kommunalt holdingselskab efterfølgende vil være selskabets ejer. Kommunen vil således ikke kunne stille garanti for finansiering af tredjemands overtagelse af en CO₂-fangstvirksomhed. Garantistillelsen vil endvidere skulle overholde EU's statsstøtteregler og vil skulle stilles på markedsvilkår. Der henvises nærmere til bemærkningerne til det foreslåede *stk. 1*.

En kommunens garanti for lån ved en hel eller delvis overtagelse af en CO₂-fangstvirksomhed vil alene kunne stilles for den del af selskabet, herunder

UDKAST

aktieandelen, som kommunen vil komme til at eje efter overtagelsen, jf. det foreslåede stk. 3.

Endelig vil en beslutning om kommunal garanti for lån til finansiering ved selskabsovertagelse skulle træffes af kommunalbestyrelsen, jf. det foreslåede stk. 4.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter stk. 1 kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 2, overholdes.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at kommunerne skal kunne bære risiko uanset anlæggets størrelse i form af garanti for lån i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at stille garanti for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten. Det følger ikke direkte af aftalen, at kommuner skal kunne stille garanti i forbindelse med selskabsovertagelse.

Det følger dog af aftalen, at kommuner skal have hjemmel til at deltage i CO₂-fangst, og der lægges i aftalen vægt på en fleksibilitet til at kunne organisere sig, som det passer den pågældende aktør bedst. Aftalen er indgået på et tidspunkt, hvor CO₂-fangsten endnu kun er i en opstartsfase i Danmark, og der er således lagt vægt på at skabe nogle rammer, som kan medvirke til at fremme igangsættelsen af CO₂-fangsten. Dette lovforslag vil dog også indeholde regler, som vil gælde på et tidspunkt, hvor CO₂-fangsten eventuelt er i gang i Danmark, og reglerne vil således også skulle tage højde for situationer, hvor der allerede er etableret CO₂-fangstvirksomheder.

På den måde vil kommune også have mulighed for at stille garanti i de tilfælde, hvor en kommune ønsker at indtræde i et eksisterende selskab, og ikke kun i de tilfælde, hvor det er kommunen selv, som opretter CO₂-fangstvirksomheden.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til,

UDKAST

hvorvidt en kommune kan stille garanti for CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners garantistillelse i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 8, *stk. 3*, at en kommune alene vil kunne stille garanti for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer, jf. det foreslåede *stk. 1*, eller med garantien vil eje, jf. det foreslåede *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse vedrører både en kommunes garantistillelse for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. det foreslåede *stk. 1*, og garantistillelse for lånoptagelse til finansiering i forbindelse med, at kommunen helt eller delvist overtager en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed, herunder ved erhvervelse af aktier i selskabet, jf. det foreslåede *stk. 2*.

I begge tilfælde vil kommunen alene kunne stille garanti for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer, eller for den del af en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen i forbindelse med lånoptagelsen vil komme til at eje. Bestemmelsen vil være relevant i de tilfælde, hvor kommunen ejer en CO₂-fangstvirksomhed sammen med en eller flere andre kommuner eller private virksomheder. Hvor der er tale om et kommunalt fællesskab efter § 60 i lov om kommunernes styrelse, vil det afhænge af den indbyrdes ejerfordeling mellem kommunerne, herunder om hver kommune i fællesskabet vil lige have adgang til at stille garanti for lånefinansieringen ved det kommunale fællesskabs deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter eller ved overtagelse af en eksisterende CO₂-fangst virksomhed.

Adgangen for en kommune til alene at kunne stille garanti for sin egen ejerandel svarer til kommuners adgang til at stille garanti på elforsyningsområdet.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter *stk. 1* kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 8, *stk. 3*, overholdes.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse begrænser således rækkevidden af de foreslåede bestemmelser i *stk. 1* og *2*. Ved at begrænse kommuners adgang til at

stille garanti, til hvad der forholdsmæssigt svarer til kommunens egen ejerandel af en CO₂-fangstvirksomhed, ensrettes reglerne med det, som gælder på elforsyningsområdet, og hvor der også er tale om kommunal deltagelse i aktiviteter på kommercielle vilkår.

Der findes ikke gældende regler, som fastsætter et krav om, at en kommunes beslutning om at stille garanti for lånoptagelse til finansiering i forbindelse med kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det følger dog af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, og gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart. Det følger videre af § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det foreslås med bestemmelsen i § 8, *stk. 4*, at kommunens beslutning om at stille garanti, jf. de foreslåede stk. 1 og 2, vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter "aftalen"), at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

Det vil med den foreslåede bestemmelse således være en forudsætning for, at en kommune vil kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, jf. det foreslåede stk. 1, eller for lånoptagelse til finansiering i forbindelse med kommunens overtagelse af en eksisterende CO₂-fangst virksomhed, jf. det foreslåede stk. 2, at beslutningen om en sådan garanti træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det betyder, at beslutning om at stille garanti uanset størrelsesordenen af de pågældende garanti ikke vil kunne uddelegeres til et andet af kommunens organer.

UDKAST

Det følger endvidere af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune skal handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at stille garanti.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter stk. 1 kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 4, overholdes.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Da lån til investeringer i CO₂-fangst vil kunne have en betydelig størrelse, vil kommunen på vegne af det selskab, som optager lånet, med en garanti således også kunne påtage sig en risiko af en betydelig størrelse. I de tilfælde, hvor en garanti aktiveres, kan der være en risiko for kommunens økonomi og hermed ultimativt for kommunens borgere. Med et krav om, at en beslutning om kommunal garanti skal træffes af kommunalbestyrelsen, sikres det, at beslutningen om at påtage sig denne risiko, vil blive politisk behandlet i kommunen.

Forslaget har den konsekvens, at der ved lov foretages en indskrænkning af kommunalbestyrelsens adgang til delegation inden for den kommunale organisation.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til den gældende bestemmelse i § 7 b, stk. 2, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion om, at en kommunes beslutning om at forpligte sig økonomisk i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde. Bestemmelsen i § 7 b, stk. 2, foreslås indsat i dette lovforslag i stedet for i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 2, og § 31, nr. 1.

Der foreslås endvidere fastsat en tilsvarende bestemmelse i forbindelse med en kommunes beslutning om at indskyde kapital i en CO₂-fangstvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme den del af aftalen, som handler om, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig.

Til § 9

Det følger af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lovens §

7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, jf. nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. nr. 2.

Det foreslås med bestemmelsen i § 9, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, vil kunne forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangstaktivitet, kommunen deltager i, jf. det foreslåede nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. det foreslåede nr. 2.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at det fortsat skal være muligt for kommunerne at stille garanti for støttebod i forbindelse med udbud af CCS-puljer svarende til de gældende regler. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring).

Med lovforslagets § 31, nr. 1, foreslås det at ophæve den gældende bestemmelse om kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion og i stedet indsætte en tilsvarende bestemmelse i lovforslagets § 9.

Med den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, vil en kommune, herunder en kommunalt ejet virksomhed, kunne påtage sig økonomiske forpligtelser for at sikre gennemførelse af CO₂-fangsten samt gennemførelse af transport og lagring eller anvendelse af den indfangede CO₂, der varetages af tredjepart, som kommunen eller kommunerne indgår kontrakt med. Mens det vil være den kommunalt ejede virksomhed, der vil indgå kontrakten med staten, vil de heraf følgende økonomiske forpligtelser dog i sidste ende påhvile kommunen, hvis denne udnytter den foreslåede hjemmel.

Den konkrete rækkevidde af de økonomiske forpligtelser, som en kommune med lovforslaget vil få hjemmel til at påtage sig, vil afhænge af de forpligtelser, som den kommunalt ejede virksomhed vil skulle påtage sig i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af statslige støttemidler til fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂.

Det afgørende vil være, at indgåelsen af kontrakt med staten om tildeling af midler forudsætter, at en kommunalt ejet virksomhed, der lovligt deltager i CO₂-fangst, og i forlængelse heraf ejerkommunen eller ejerkommunerne, påtager sig den eller de økonomiske forpligtelser.

UDKAST

Det vil med forslaget til bestemmelsen være en forudsætning for indgåelse af de udvidede økonomiske forpligtelser, at det sker til opfyldelse af de forpligtelser, som en kommunalt ejet virksomhed skal påtage sig i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af statslige støttemidler til fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂.

Uanset organiseringen af den virksomhed, der indgår kontrakt med staten om tildeling af statslige støttemidler til fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂ og dermed påtager sig de økonomiske forpligtelser til sikring af gennemførelse af fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂, vil den ultimative hæftelse for indfrielse af disse økonomiske forpligtelser i medfør af den foreslåede bestemmelse påhvile den eller de kommuner, som deltager i den virksomhed, der indgår kontrakten med staten om tildeling af støtte i medfør af § 7 a i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og som har påtaget sig forpligtelsen.

Det skal dog understreges, at den foreslåede bestemmelse alene er en hjemmel til, at en kommune kan forpligte sig økonomisk i forbindelse med, at en virksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eventuelt i fællesskab med andre kommuner indgår kontrakt med staten om tildeling af støtte. Det er ikke med den foreslåede bestemmelse reguleret, om alle ejerkommuner vil skulle påtage sig den økonomiske forpligtelse som beskrevet, eller om alle ejerkommuner vil skulle være enige i at påtage sig de økonomiske forpligtelser.

Kommunerne vil med den foreslåede bestemmelse være underlagt det almindelige tilsyn med kommuner og kommunale fællesskaber af Ankestyrelsen i medfør af den kommunale styrelseslov.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.2. og 3.5.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

De udvidede økonomiske forpligtelser, som kommunerne vil få hjemmel til at påtage sig vil indebære en økonomisk risiko for de berørte kommuners borgere samtidig med, at fangst, transport, anvendelse og lagring af CO₂ for såvel kommuner som deres samarbejdspartner er en ny aktivitet, der spiller ind på tværs af de forskellige forsyningslovgivninger.

Med de foreslåede bestemmelser i § 31, nr. 1, og § 9, stk. 1, vil bestemmelsen om kommuners hæftelse i forbindelse med tildeling af statsstøtte til CO₂-fangst blive flyttet fra lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion til dette lovforslag. Det skyldes, at hensigten med dette lovforslag er at samle bestemmelserne om CO₂-fangstaktiviteter i el- eller var-

UDKAST

meproduktionsvirksomheder i en ny hovedlov, hvilket omfatter en bestemmelse om kommuners hæftelse ved statsstøtte. Samtidig imødekommes dele af aftale med de to foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, vil være en indholdsmæssig videreførelse af bestemmelsen i § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion.

Af § 7 b, stk. 2, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion følger det, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. § 7 b, stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det foreslås i § 9, *stk. 2*, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. forslaget til stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at kommunen som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici skal være omfattet af delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset valgt organisationsform.

Den foreslåede bestemmelse om, at en kommunes beslutning om at forpligte sig økonomisk jf. det foreslåede stk. 1, skal sikre, at beslutningen behandles politisk i kommunen. Dette skal særligt ses i lyset af størrelsesordenen af den økonomiske forpligtelse, som kommunens borgere ultimativt ville skulle hæfte for, samtidig med de risici, der i øvrigt følger af karakteren af deltagelsen i CO₂-fangstaktiviteter.

Forslaget indebærer, at beslutninger om at udnytte adgangen til at påtage sig økonomiske forpligter, jf. forslaget til stk. 1, ikke kan uddelegeres til andre kommunale organer.

Forslaget har således den konsekvens, at der ved lov foretages en indskrænkning af kommunalbestyrelsens adgang til delegation inden for den kommunale organisation.

Med de foreslåede bestemmelser i § 31, nr. 1, og § 9, vil bestemmelsen om kommuners hæftelse i forbindelse tildeling af statsstøtte til CO₂-fangst blive flyttet fra lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion til dette lovforslag. Det skyldes, at hensigten med dette lovforslag er at samle bestemmelserne om CO₂-fangstaktiviteter i el- eller varmeproduktionsvirksomheder i en ny hovedlov, hvilket omfatter en bestemmelse om kommuners hæftelse ved statsstøtte. Samtidig imødekommes dele af aftalen med de to foreslåede bestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 2, svarer med enkelte sproglige tilpasninger til bestemmelsen i § 7 b, stk. 2, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, som foreslås ophævet i medfør af § 31, nr. 1.

Til § 10

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 1, at en kommune, som varetager varmforsyning i kommunen, kan varetage eller deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til varmforsyningsvirksomheden.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 795 af 2. juni 2022 om kommuners deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed efter varmforsyningsloven, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med varmeproduktions- og kraftvarmeproduktionsanlæg omfattende af egen varmforsyningsvirksomhed.

Af § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven fremgår det, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan yde tilskud til CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 4, stk. 2, at en kommune kan deltage i anden virksomhed, som har nær tilknytning til virksomhed omfattet af § 2, stk. 1, som kommunen varetager eller deltager i.

Det følger nærmere af bekendtgørelse nr. 1133 af 27. november 2008 om kommuners og Energinet.dk's deltagelse i anden virksomhed, som har nær tilknytning til deres hovedvirksomhed efter elforsyningsloven som ændret ved bekendtgørelse nr. 800 af 2. juni 2022, at en kommune kan deltage i CO₂-fangstvirksomhed i forbindelse med elproduktionsanlæg omfattet af egen hovedvirksomhed.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners tilskud til CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 10, stk. 1, at kommune vil kunne indskyde kapital til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en virksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. dog stk. 2.

UDKAST

Det forudsættes i dette lovforslag, at kommunens deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske på kommercielle vilkår, jf. lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt. Der henvises endvidere til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det betyder, at de kommunale CO₂-fangstvirksomheder vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter på markedsvilkår og vil skulle konkurrere mod andre CO₂-fangstvirksomheder, herunder privatejede virksomheder. Kommuners deltagelse i CO₂-fangst skal ske igennem et aktie- eller anpartsselskab.

Med den foreslåede bestemmelse vil en kommune have mulighed for at indskyde kapital i et aktie- eller anpartsselskab. Behovet for kapital kan både forekomme i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg og efterfølgende i forbindelse med anlæggets drift. Der kan f.eks. opstå behov for en omfattende vedligeholdelse af anlægget eller en udvidelse eller udskiftning af anlægget, og hvor selskabets økonomi ikke giver mulighed for at dække sådanne omkostninger, vil det kunne være nødvendigt, at ejerne tilfører kapital til selskabet. Behovet kan være kendt på forhånd, f.eks. en planlagt udvidelse af CO₂-fangstkapaciteten, eller der kan være tale om et mere akut behov, som f.eks. behovet for udskiftning af dele af CO₂-fangstanlægget.

Bestemmelsen om kommunalt kapitalindskud vil ikke kun være relevant i forbindelse med etableringen og driften af et CO₂-fangstanlæg, men vil også kunne være relevant i de tilfælde, hvor kommunen helt eller delvist indtræder som ejer i en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed.

Kommuners indskud af kapital i et aktie- eller anpartsselskab vil skulle ske i overensstemmelse med reglerne i selskabsloven. Hvor kommunen ejer CO₂-fangstvirksomheden sammen med en anden privat virksomhed eller en anden kommune, vil kapitalindskuddet medføre, at ejerandelene i selskabet ændres, hvorefter den indskydende kommunes ejerandele vil blive forøget.

I de tilfælde, hvor kommunen indskyder kapital i en CO₂-fangstvirksomhed, hvor CO₂-fangsten er varetaget sammen med en varmeproduktionsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., vil det i medfør af varmeforsyningsloven være nødvendigt, at udgifter i forbindelse med varmeproduktionen holdes adskilt fra andre udgifter, idet det alene vil være de nødvendige udgifter til leveringen af varme, som vil kunne indregnes i varmeprisen, jf. § 20, stk. 1, i varmeforsyningsloven.

Hvor en kommune således indskyder kapital i en CO₂-fangstvirksomhed, vil dette indskud skulle holdes adskilt fra den del af virksomheden, som vedrører varmeproduktionen. Det foreslås i den forbindelse med lovforslagets § 11, stk. 1, at der fastsættes krav om regnskabsmæssig adskillelse mellem

UDKAST

CO₂-fangstaktiviteter og produktion af opvarmet vand eller damp i henhold til lov om varmforsyning.

En kommune vil alene i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne indskyde kapital i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. det foreslåede stk. 2.

Det følger af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune skal handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at indskyde kapital. En kommune skal endvidere ved indskud af kapital sikre, at indskuddet ikke kommer til at udgøre en form for støtte til selskabet. Det vil ikke være i overensstemmelse med kommunalfuldmagten, idet en kommune ikke må begunstige et enkelt selskab. Det vil endvidere ikke være i overensstemmelse med EU's statsstøtteregler, hvis en kommune indskyder kapital på mere favorable vilkår.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Hvis Forsyningstilsynet har kompetence til at føre tilsyn med eller træffe afgørelse om kommuners eller kommunale fællesskabers varetagelse af opgaver efter reglerne i lov om miljøbeskyttelse og regler udstedt i medfør heraf, viger Ankestyrelsens tilsyn således. I det omfang Forsyningstilsynet eller andre klage- eller tilsynsmyndigheder ikke kan tage stilling til den pågældende sag, har Ankestyrelsen kompetence til at tage stilling til spørgsmålet om en kommunes eller et kommunal fællesskabs overholdelse af loven eller af regler udstedt i medfør af loven.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at kommunerne skal kunne bære risiko i form af indskud af egenkapital i fangstanlægget. Kommunerne skal også have mulighed for at indskyde egenkapital for investeringer i installationer til fordråbning, pumper, lokale rør og andre lignende anlæg med nær tilknytning til CO₂-fangstaktiviteten.

UDKAST

Med den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, sikres det, at kommuner vil have adgang til at bære en risiko som nævnt i aftalen både i forbindelse med kommunens egen etablering af en CO₂-fangstvirksomhed og driften heraf.

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.3. og 3.5.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af varmforsyningslovens § 2 f, stk. 4, i varmforsyningsloven, at en kommune ikke kan yde tilskud til eller stille garanti for tilknyttet virksomhed. Der er således i reglerne i varmforsyningsloven taget stilling til, hvorvidt en kommune kan stille garanti for CO₂-fangst, hvilket ikke er tilfældet.

Der findes ikke i elforsyningsloven bestemmelser om kommuners indskud af kapital i forbindelse med CO₂-fangst som tilknyttet aktivitet.

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 10, *stk. 2*, at en kommune alene vil kunne indskyde kapital efter det foreslåede *stk. 1* svarende til den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer før kapitalindskuddet.

Den foreslåede bestemmelse vedrører en kommunes indskud af kapital til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer.

Kommunen vil alene kunne indskyde kapital for den del af CO₂-fangstvirksomheden, som kommunen ejer. Der tages i den forbindelse udgangspunkt i den ejerandel, som kommunen vil have inden kapitalindskuddet, idet denne ejerandel efter kapitalindskuddet vil ændre sig. Bestemmelsen vil være relevant i de tilfælde, hvor kommunen ejer en CO₂-fangstvirksomhed sammen med en eller flere andre kommuner eller private virksomheder. Hvor der er tale om et kommunalt fællesskab efter § 60 i lov om kommunernes styrelse, vil det afhænge af den indbyrdes ejerfordeling mellem kommunerne.

Adgangen for en kommune til alene at kunne indskyde kapital for sin egen ejerandel svarer til kommuners adgang til at indskyde kapital på elforsyningsområdet.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter *stk. 1* kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, overholdes.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der findes ikke gældende bestemmelser, som fastsætter at en kommunes beslutning om indskud i forbindelse med CO₂-fangst skal træffes af kommunalbestyrelsen.

Det følger dog af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, og gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlende CO₂, der varetages af en tredjepart. Det følger videre af § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det foreslås i bestemmelsen i § 10, *stk. 3*, at kommunens beslutning om at indskyde kapital, jf. det foreslåede stk. 1, vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det vil med den foreslåede bestemmelse således være en forudsætning for, at en kommune vil kunne indskyde kapital til finansiering af anlægsinvesteringer eller driftsaktiviteter i forbindelse med CO₂-fangstaktiviteter i en CO₂-fangstvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, eller finansiering af indkøb af CO₂-fangst foretaget på en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer, jf. det foreslåede stk. 1, at beslutningen herom vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Det betyder, at beslutning om at indskyde kapital uanset størrelsesordenen heraf ikke vil kunne uddelegeres til et andet af kommunens organer.

Det følger af kommunalfuldmagtsreglerne, at en kommune skal handle økonomisk ansvarligt, idet den forvalter kommunens skatteindtægter. Dette vil således også gælde i forbindelse med en kommunes beslutning om at indskyde kapital i en CO₂-fangstvirksomhed. Det vil bl.a. kunne indgå i kommunens beslutning, at kommunen ikke efterfølgende, hvor de f.eks. måtte opstå et overskud i selskabet eventuelt i forlængelse af det kommunale indskud, vil kunne udtage midler fra selskabet uden at blive omfattet af reglerne om modregning i kommunens statstilskud. Det vil også gælde kommunens indskud i selskabet. Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 12 og til afsnit 3.5.2.5. En kommune vil endvidere som alternativ til et indskud i et selskab kunne stille garanti for lånoptagelse til finansiering i selskabet. Det henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8 og til afsnit 3.5.2.1. og 3.5.3.1.

Ankestyrelsen vil på tilsvarende vis som efter stk. 1 kunne føre tilsyn med, at den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 4, overholdes.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Særligt i forbindelse med etableringen af et CO₂-fangstanlæg kan den være behov for et kommunalt indskud af en vis størrelse. I forlængelse heraf følger det af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici vil blive omfattet af delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

Dette følger allerede af den gældende regler for kommuners hæftelse i forbindelse med statsstøtte til CO₂-fangst, jf. § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 31, nr. 1, hvorefter § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion foreslås ophævet, og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 9, hvor det foreslås at fastsætte tilsvarende bestemmelser om kommunal hæftelse, samt afsnit 3.5.1.2., 3.5.2.2. og 3.5.3.2.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til den gældende bestemmelse i § 7 b, stk. 2, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion om, at en kommunes beslutning om at forpligte sig økonomisk i forbindelsen med statsstøtte til CO₂-fangst, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde. Bestemmelsen i § 7 b, stk. 2, foreslås indsat i dette lovforslag i stedet for i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 2, og § 31, nr. 1.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det, at en beslutning af en eventuelt større karakter vil blive behandlet politisk, og at beslutningen om kapitalindskud således ikke vil kunne uddelegeres inden for kommunen.

Forslaget har den konsekvens, at der ved lov foretages en indskrænkning af kommunalbestyrelsens adgang til delegation inden for den kommunale organisation.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme den del af aftalen, som handler om, at en kommune som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig.

UDKAST

Der henvises nærmere til afsnit 3.5.2.3. og 3.5.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Der findes ikke regler om, at der i forbindelse med CO₂-fangst og varmeproduktion i samme virksomhed, skal udarbejdes adskilte regnskaber for de to aktiviteter.

For så vidt angår elproduktionsvirksomheder følger det af § 85, stk. 2, at virksomhederne skal føre konsoliderede regnskaber for ikkeelektricitetsrelaterede aktiviteter, som de ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber.

Det følger endvidere af varmforsyningslovens § 2 e, stk. 1, 2. pkt., at der ved regnskabsmæssig adskillelse forstås, at virksomheden skal føre konsoliderede regnskaber for produktion af elektricitet og produktion af opvarmet vand eller damp, som den ville skulle gøre, såfremt de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte selskaber.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 11, stk. 1, 1. pkt., at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle sikre, at der er regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden, jf. lov om varmforsyning, som hvis de pågældende aktiviteter blev udført af særskilte virksomheder.

Det foreslås endvidere i stk. 1, 2. pkt., at det samme vil gælde for en varmeproduktionsvirksomhed, som indkøber CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at hvis CO₂-fangst sker i samme virksomhed som el- eller varmeproduktion, skal der laves særskilte regnskaber for varmeproduktion og øvrige aktiviteter, herunder CO₂-fangst. Det har til hensigt at sikre, at omkostninger knyttet til CO₂-fangst ikke overvælttes på varmemeforbrugerne. Forsyningstilsynet vil være ansvarlig for tilsynet.

Det er således hensigten med et krav om regnskabsmæssig adskillelse af beskytte varmekunderne mod, at omkostninger til CO₂-fangst bliver indregnet i prisen for varme. Beskyttelsen ligger i Forsyningstilsynets tilsyn.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse omfatter de tilfælde, hvor en CO₂-fangstvirksomhed varetager CO₂-fangstaktiviteter i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed. Både kommunale selskaber, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., og private virksomheder, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4 vil være omfattede af den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsen vil endvidere omfatte de tilfælde, hvor en el- eller varmeproduktionsvirksomhed indkøber CO₂-fangsten af en anden virksomhed uden selv at varetage CO₂-fangstaktiviteterne.

En CO₂-fangstvirksomhed vil med den foreslåede således skulle sikre, at omkostninger og indtægter, som relaterer sig til CO₂-fangstaktiviteterne, vil indgå i et særskilt regnskab, som er adskilt fra varmeregnskabet.

Omkostninger i CO₂-fangstregnskabet vil bl.a. omfatte de særlige omkostninger, som knytter sig til etableringen eller udvidelsen af et fangstanlæg med tilhørende lokal infrastruktur. Afskrivninger på anlæg m.v., som alene er tilknyttet CO₂-fangstaktiviteterne vil endvidere være en omkostning, som vil skulle indgå i CO₂-fangstregnskabet. Omkostningerne vil endvidere omfatte de omkostninger, som alene relaterer sig til driften, herunder energi fra varme- og eldelen af selskabet, og vedligeholdelsen af CO₂-fangstanlægget og den lokale infrastruktur, herunder de midlertidige lagre. For så vidt angår eldelen indsættes omkostningerne hertil, som hvis elektriciteten var købt til spotpris. Også omkostninger til en eventuel afvikling af anlægget vil skulle indgå i CO₂-fangstregnskabet. Endelig vil omkostningerne kunne omfatte indkøb af CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed.

Indtægter i CO₂-fangstregnskabet vil bl.a. omfatte en overførsel fra varmeproduktionsdelen af overskydende gratis CO₂-kvoter, jf. lovforslagets § 7, stk. 1, værdien af sparede CO₂-kvoter og -afgifter, jf. lovforslagets § 6, stk. 1, og salg af CO₂ til anvendelse, jf. regler fastsat i medfør af lovforslagets § 3, stk. 2.

Hvor der er tale om en omkostning, som ikke kan siges at være en særøkonomisk omkostning, som alene relaterer sig til CO₂-fangstaktiviteterne, vil denne skulle fordeles på de relevante regnskaber ud fra CO₂-fangstvirksomhedens vurdering af, hvilken andel der retteligt bør henføres til hvilket regnskab.

Interne transaktioner mellem CO₂-fangst- og varmeproduktionsdelen af selskabet eller virksomheden vil skulle overholde regler i varmeforsyningsloven om, at disse vil skulle ske på markedsvilkår som f.eks. ved transaktioner mellem to adskilte virksomheder uden sammenfald i ejerkredsen.

Formålet med kravet om regnskabsmæssig adskillelse i medfør af den foreslåede bestemmelse er at synliggøre fordelingen af CO₂-fangstvirksomhedens omkostninger mellem CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktion, som

UDKAST

herefter kan danne grundlag for Forsyningstilsynets tilsyn hermed. Dette tilsyn skal medvirke til at beskytte varmekunderne mod, at omkostninger til CO₂-fangst ikke overvælttes på disse ved, at omkostningerne indregnes i varmeprisen i henhold til § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven.

Reglerne for regnskabsføring for den samlede CO₂-fangstvirksomhed vil fortsat skulle overholde reglerne i årsregnskabsloven.

Der findes ikke regler om, at Forsyningstilsynet i forbindelse med regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og varmeproduktion i samme virksomhed, kan fastsætte regler med krav til regnskabet for CO₂-fangstaktiviteter.

Forsyningstilsynet kan dog bl.a. i medfør af varmforsyningslovens § 20, stk. 17, sidste pkt., fastsætte regler om, at forelæggelsen af dokumentation skal ledsages af en erklæring afgivet af en registreret revisor, en statsautoriseret revisor eller kommunens revisor. Forsyningstilsynet kan endvidere i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 1, 4. pkt., fastsætte regler om, at en anmeldelse skal ledsages af erklæring afgivet af en registreret revisor, statsautoriseret revisor eller kommunens revisor.

Det foreslås med bestemmelsen i § 11, *stk. 2*, at Forsyningstilsynet vil kunne fastsætte nærmere regler om krav til dokumentation og krav om revisorerklæring i forbindelse med regnskaber for CO₂-fangstaktiviteter efter stk. 1, forudsat at disse krav er nødvendige for tilsynet.

Reglerne vil kunne omfatte, hvordan CO₂-fangstvirksomheden vil skulle dokumentere omkostninger i forbindelse med varetagelsen af CO₂-fangstaktiviteterne, herunder dokumentation af relation til fordelingen af omkostninger, som både vedrører CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktion.

Reglerne vil endvidere kunne omfatte krav til dokumentation vedrørende de indtægter, som indgår i CO₂-fangstregnskabet, hvor disse måtte have en afledt betydning for varmeproduktionsregnskabet. Det vil f.eks. kunne være dokumentation vedrørende overførte overskydende gratis CO₂-kvoter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 7 eller indtægter, som stammer fra opkrævning i varmeprisen af sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter eller betaling af CO₂-afgifter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6.

Reglerne vil herudover kunne indeholde et krav om, at CO₂-fangstregnskabet vil skulle vedlægges en revisorerklæring.

Regler vil ikke kunne fastsætte, hvilke omkostninger som vil vedrøre CO₂-fangstaktiviteter og hvilke, som vil vedrøre varmeproduktion, men der vil

kunne fastsættes regler om krav til dokumentationen for, at omkostningen er tildelt den ene eller anden aktivitet.

Forsyningstilsynet vil på baggrund af den modtagne dokumentation m.v. herefter i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, kunne træffe afgørelse om en godkendelse af fordelingen af omkostninger og indtægter mellem CO₂-fangstaktiviteter og varmeproduktion eller vil kunne træffe afgørelse om en anden fordeling.

Det vil være en forudsætning for fastsættelsen af regler efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, at reglerne er nødvendige af hensyn til gennemførelsen af Forsyningstilsynets tilsyn i forbindelse med den regnskabsmæssige adskillelse efter det foreslåede stk. 1 for herigennem at sikre, at der ikke vil indgå omkostninger, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteterne, i regnskabet vedrørende varmeproduktionen. Dette har til formål at sikre, at alene de nødvendige udgifter i forbindelse med varmeproduktionen og ikke CO₂-fangstaktiviteterne indregnes i varmeprisen efter § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven.

Hvis Forsyningstilsynet ikke fastsætter regler i medfør af den foreslåede bestemmelse, vil Forsyningstilsynet i stedet fra sag til sag kunne benytte adgangen til at anmode om oplysninger fra den virksomhed, som der føres tilsyn med i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1. Denne bestemmelse vil endvidere kunne benyttes som supplement til eventuelle regler, som måtte være udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i stk. 2.

Til § 12

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 1, at kommuner registrerer modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der direkte eller indirekte ejer eller har ejet andele i sådanne virksomheder. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 1. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmforsyningsloven gælder også på virksomheder i en koncern med aktiviteter omfattet af disse love. En CO₂-fangstvirksomhed i koncern med en elproduktionsvirksomhed eller varmeproduktionsvirksomhed eller i samme virksomhed som sådanne virksomheder vil være omfattet af elforsyningsloven og varmforsyningslovens modregningsregler.

UDKAST

Med bestemmelsen i § 12, stk. 1, foreslås det, at kommuner vil registrere modtagne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af denne lov, eller virksomheder, der direkte eller indirekte ejer eller har ejet andele i sådanne virksomheder.

Kommuner vil ved modtagelse af uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af dette lovforslag skulle registrere sådanne uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele.

Uddelinger og vederlag ved afståelse vil omfatte enhver form for vederlag, der tilflyder kommuner, herunder også i form af kapitalandele (f.eks. aktier), udbytte eller udlodning ved kapitalnedsættelse. Uddelinger og vederlag ved afståelse vil kunne bestå i kontante beløb, men de vil også kunne bestå i fysiske aktiver, serviceydelser eller rettigheder, eksempelvis fordringer, herunder konvertible obligationer m.v., og støtte til aktiviteter, som kommunen selv lovligt kunne støtte.

Hvis den økonomiske værdi består i andet end kontante beløb, vil der skulle foretages en ansættelse af markedsværdien af de pågældende uddelinger eller vederlag pr. rådgighedsdatoen. Der vil ikke kunne fradrages ved uddelinger og vederlag ved afståelse, dvs. at f.eks. sædvanlige handelsomkostninger (udgifter til eksterne rådgivere, tingslysningsafgift m.v.) ikke vil kunne fradrages.

Bestemmelsen vil også gælde, hvis sælgeren eller overdrageren er en virksomhed, som kommunen direkte eller indirekte har en kapitalandel i, eller hvis kommunen opnår et provenu gennem salg eller overdragelse m.v. af en virksomhed, der ejer kapitalandele i en CO₂-fangstvirksomhed. Registreringspligten vil omfatte alle de virksomheder, som kommunerne direkte eller indirekte har ejerandele i, og som indgår i en koncernstruktur med virksomheder, der udøver eller i perioden efter lovforslagets fremsættelse har udøvet aktiviteter omfattet af lovforslaget, lov om elforsyning eller lov om varmforsyning. Pligten vil derfor kunne omfatte virksomheder, hvis aktiviteter ikke er omfattet af dette lovforslag eller el- og varmforsyningslovene, som f.eks. vand, gas, biogas og affald.

Det antages, at der ikke i en hel eller delvis kommunalt ejet koncernstruktur findes virksomheder, som udøver andre aktiviteter end disse øvrige forsyningsaktiviteter, som enten oprindeligt udsprang af aktiviteter reguleret af dette lovforslag eller af el- og varmforsyningslovene, eller er aktiviteter omfattet af kommunalfuldmagten og dermed underlagt hvile-i-sig-selv princippet. I det omfang, der i koncerner måtte findes virksomheder, der driver andre aktiviteter end de nævnte, må det tilsvarende antages, at disse oprindeligt er udsprunget af aktiviteter reguleret af dette lovforslag eller af el- og

UDKAST

varmeforsyningslovene, eller er aktiviteter omfattet af kommunalfuldmægten. Der vil derfor ikke blive fastsat undtagelser for uddelinger og vederlag, som måtte kunne henføres til sådanne aktiviteter.

Bestemmelsens omfang er tilsvarende den gældende modregningsordning på el- og varmeområdet efter disse love og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner m.v.

De registrerede uddelinger fra og vederlag ved afståelsen af ejerandele udgør grundlaget for beregningen af modregning i statstilskuddet.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmeforsyningsloven regulerer ikke de tilfælde, hvor en virksomhed alene varetager CO₂-fangstaktiviteter og samtidig ikke er i koncern med enten en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmeforsyningsloven. Der er således ikke gældende regler for kommunal modregning af uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

De indsatte modregningsregler i dette lovforslag vil dække de tilfælde, således at en kommune ikke via selskabsorganiseringen vil kunne omgå modregningsreglerne. Formålet med modregningsreglerne opnås således, nemlig at der ikke må anvendes midler som stammer fra forsyningssektoren på kommunale opgaver uden modregning. CO₂-fangst er en kommerciel aktivitet, som en kommune alene vil kunne deltage i som følge af den positive hjemmel i § 3. Det er ikke meningen, at overskud fra denne virksomhed vil skulle kunne føres tilbage til kommunen og anvendes på kommunale kerneopgaver uden modregning. Der henvises til afsnit 3.5.2.5. for en nærmere beskrivelse af overvejelserne.

Bestemmelsen vil således medføre, at kommuner, der ejer CO₂-fangstvirksomheder, og som modtager uddelinger eller vederlag fra afståelse af ejerandele fra virksomheder i en koncern med en CO₂-fangstvirksomhed, vil blive pålagt at registrere dem, så registreringen som følge af den foreslåede § 12, stk. 9, vil kunne gøres til genstand for modregning i statstilskuddet.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 2, 1. pkt., at selskabsmæssige omstruktureringer ikke er omfattet af stk. 1, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejet ejerandele i virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke opnår andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består efter den selskabsmæssige omstrukturering. Tilsvarende følger af varmeforsyningslovens § 23 1, stk. 2. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

UDKAST

Der er ikke i dag gældende regler for, hvordan selskabsmæssige omstruktureringer omfattet af fusionsskattelovens regler skal håndteres for virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 2*, foreslås det, at selskabsmæssige omstruktureringer ikke vil være omfattet af *stk. 1*, når de ejere, der direkte eller indirekte har ejerandele i de virksomheder, der berøres af den selskabsmæssige omstrukturering, ikke vil opnå andet vederlag i forbindelse hermed end direkte eller indirekte ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består af den selskabsmæssige omstrukturering. Dette vil dog være betinget af, at virksomheden eller virksomhederne er omfattet af *stk. 1*.

Det følger således af den foreslåede bestemmelse, at kommuner ikke i visse tilfælde af selskabsomstruktureringer vil skulle registrere uddelinger eller vederlag efter det foreslåede *stk. 1*.

Det vil dog være en forudsætning, at kommunen alene i forbindelse med omstruktureringen vil opnå ejerandele i samme indbyrdes forhold i den virksomhed eller de virksomheder, der består af den selskabsmæssige omstrukturering. Hvis en kommune ved en selskabsmæssig omstrukturering opnår en mindre ejerandel end før omstruktureringen, vil det blive betragtet som en afståelse af ejerandele, og de overskydende ejerandele vil skulle registreres, jf. det foreslåede *stk. 1*.

Det vil i øvrigt kun i det omfang, hvor de vederlag, som kommunen opnår som led i den selskabsmæssige omstrukturering, alene vil bestå i ejerandele i virksomheder omfattet af *stk. 1*, at registreringspligten ikke vil blive udløst.

En senere realisering af de værdier, som kommunen har i form af ejerandele i virksomheder omfattet af *stk. 1*, vil medføre registreringspligt. Pligten vil således indtræde på det tidspunkt, hvor kommunen faktisk oppebærer de pågældende værdier.

Hvis der er tale om en selskabsmæssig omstrukturering, hvor dele af vederlaget ikke består i ejerandele i virksomheder omfattet af *stk. 1*, vil der for disse deles vedkommende være realiseret et afståelsesvederlag, der er omfattet af *stk. 1*.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at en kommune ikke i de nævnte tilfælde af selskabsomstruktureringer vil skulle registrere uddelinger eller vederlag efter det foreslåede *stk. 1*, idet selskabsmæssige omstruktureringer ikke vil blive betragtet som afståelse af ejerandele, der vil

UDKAST

kunne føre til modregning i kommunens statstilskud (bloktilskud) i medfør af det foreslåede stk. 9.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 3, at registreringen, jf. stk. 1, skal omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen (rådighedsdatoen), og beløbets størrelse. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 3. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Der er i dag ikke gældende regler for, hvad registreringen af uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, skal omfatte.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 3*, foreslås det, at registreringen vil skulle omfatte den dato, hvor uddelingen eller vederlaget er til rådighed for kommunen (rådighedsdatoen), og beløbets størrelse.

Bestemmelsen fastsætter de nærmere forudsætninger for, hvad registrering af uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i CO₂-fangstvirksomhederne vil skulle indebære. Det vil således af registreringen skulle fremgå, hvilken dato uddelingen eller vederlaget har været til rådighed for kommunen, og herudover vil beløbsstørrelsen på uddelingen eller vederlaget skulle fremgå.

Rådighedsdatoen vil være det tidspunkt, hvor kommunen har haft rådighed over uddelingen eller vederlaget ved afståelse af ejerandele. Tidspunktet for rådigheden vil være relevant for de foreslåede § 12, stk. 4-6, samt stk. 8 og 9.

Den foreslåede bestemmelse vil sikre, at reduktion i statstilskuddet (bloktilskuddet) først vil ske, når udlodningen er til rådighed for kommunen. Hermed vil det blive sikret, at der ikke vil blive foretaget modregning i kommunens bloktilskud, før kommunen har oppebåret den værdi, som stammer fra uddelingerne eller vederlaget.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 4, at ved afståelse af ejerandele omfattet af stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution anses afståelsestidspunktet for rådighedsdato efter stk. 3, og der skal efter stk. 1 registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 1, stk. 4.

Der er i dag ikke gældende regler for afståelsestidspunktet af uddelinger eller vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som ikke samtidig er i koncern med enten en el-

eller varmeproduktionsvirksomhed, til fonde eller andre selvejende institutioner.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 4*, foreslås det, at ved afståelse af ejerandele omfattet af det foreslåede stk. 1 til en fond eller anden selvejende institution vil afståelsestidspunktet blive anset for rådighedsdato efter det foreslåede stk. 3, og der vil efter stk. 1 skulle registreres et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de pågældende ejerandele.

Bestemmelsen vil skulle modvirke tvivl om rækkevidden af de foreslåede stk. 1 og 3, i relation til overdragelser til fonde eller anden selvejende institution. Efter det foreslåede stk. 1 vil der skulle ske registrering af modtagne uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af dette lovforslag eller virksomheder, der direkte eller indirekte har ejet andele i sådanne virksomheder.

Uddelinger og vederlag ved afståelse omfatter enhver form for vederlag, der tilflyder kommuner, herunder også i form af kapitalandele (f.eks. aktier), udbytte eller udlodning ved kapitalnedsættelse. Uddelinger og vederlag ved afståelse vil kunne bestå i kontante beløb, men de vil også kunne bestå i fysiske aktiver, serviceydelser eller rettigheder, eksempelvis fordringer, herunder konvertible obligationer m.v., og støtte til aktiviteter, som kommunen selv lovligt vil kunne støtte.

Hvis den økonomiske værdi består i andet end kontante beløb, vil der skulle foretages en ansættelse af markedsværdien af de pågældende uddelinger eller vederlag pr. rådighedsdatoen jf. det foreslåede stk. 3.

I det omfang vederlaget ved overdragelse af ejerandele til en fond eller anden selvejende institution består i, at fonden efter sit formål løbende også vil skulle varetage kommunale aktiviteter, må rådighedsdatoen allerede fastsættes til tidspunktet for kommunens afståelse af ejerandelene til fonden, og vederlaget vil svare til markedsværdien af de pågældende ejerandele. Det skyldes, at den fulde værdi af ejerandelene efter overdragelsen vil være til fri rådighed for aktiviteter uden for dette lovforslag.

Hvis overdragelsen til en fond eller anden selvejende institution sker vederlagsfrit, og fonden efter sit formål udelukkende vil skulle varetage aktiviteter omfattet af dette lovforslag, kunne der argumenteres for, at kommunen ikke i relation til det foreslåede stk. 1 vil opnå noget vederlag umiddelbart i forbindelse med overdragelsen, idet kommunen ikke herved vil opnå nogen udvidet rådighed over værdien af de pågældende ejerandele.

UDKAST

Vil der imidlertid senere ske en ændring af fondens formål (permutation), eller måtte midlerne ved fondens opløsning helt eller delvis komme kommunen til gode, vil der på dette tidspunkt skulle opgøres og registreres et vederlag for kommunen efter stk. 1. Det samme gælder, hvis det i fondens formål indgår, at denne løbende vil kunne uddele midler eller på anden måde støtte kommunale aktiviteter uden for fondens egen virksomhed. I så fald vil vederlaget løbende skulle opgøres og registreres i forbindelse med ydelser af støtten.

Dette anses ikke for en hensigtsmæssig retstilstand.

Overdragelser til kommunale fonde og andre selvejende institutioner vil således medføre, at der vil skulle føres tilsyn med fondens vedtægter og virksomhed ikke alene ved afståelse af de pågældende ejerandele, men i hele fondens levetid. Da kommunen typisk vil være stifter eller medstifter af den pågældende fond eller den anden selvejende institution, som efter sit vedtægtsmæssige formål vil varetage nærmere angivne kommunale interesser, er det fundet rimeligt, at kommunen ved overdragelsen til fonden anses for at have rådet over værdien af ejerandelene med den virkning, at der på afståelsestidspunktet vil skulle ske modregning i kommunens statstilskud (registrering af vederlag efter stk. 1).

Endvidere er det fundet rimeligt, at denne modregning vil ske på grundlag af et vederlag, som mindst svarer til markedsværdien af de ejerandele, som kommunen har rådet over, uanset om kommunen måtte indskyde eller overdrage de pågældende ejerandele vederlagsfrit til fonden.

Det følger af det anførte, at afståelsestidspunktet vil blive anset for rådighedstidspunkt for det samlede vederlag, selv om kommunen på afståelsestidspunktet ikke modtager nogen del af vederlaget, idet dette først vil skulle betales på et senere tidspunkt, f.eks. i rater over en flerårig periode, eller når bestemte forudsætninger måtte blive opfyldt. Derved vil fastsættelsen af rådighedsdatoen efter det foreslåede stk. 4 afvige fra fastsættelsen af rådighedsdatoen efter stk. 3, hvor rådighedsdatoen vil være det eller de tidspunkter, hvor vederlaget stilles til disposition for kommunen.

Selv om det senere måtte vise sig, at kommunen samlet har modtaget et vederlag, som overstiger den på afståelsestidspunktet opgjorte markedsværdi, vil der ikke komme noget yderligere beløb til modregning, idet afregningen er sket en gang for alle.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 5, at kommuner senest den 1. februar hvert år indberetter til Forsyningstilsynet de registreringer, som kommunen har foretaget efter stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller

UDKAST

afgiver erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 5.

Der er i dag ikke gældende regler for tidspunktet for kommuners indberetning til Forsyningstilsynet angående registreringer af uddelinger fra eller vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 5*, foreslås det, at kommuner senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet vil skulle indberette de registreringer, som kommunen har foretaget efter de foreslåede stk. 1, 3 og 4 i det foregående kalenderår, eller afgive erklæring om, at der ikke er foretaget sådanne registreringer.

Den foreslåede bestemmelse vil rette sig mod de kommuner, som varetager eller direkte eller indirekte deltager i virksomhed omfattet af de foreslåede stk. 1.

Kommunen vil skulle indberette de registreringer, som er foretaget i det foregående kalenderår, det vil sige fra den 1. januar til den 31. december. Kommunen vil derudover, såfremt der ikke er foretaget registreringer i den nævnte periode, skulle afgive erklæring herom. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 14, hvorefter der bl.a. vil blive fastsat regler om dokumentation og regnskabsføring for forhold, der er omfattet af stk. 5.

Formålet er dels at lette kommunernes arbejde med at sikre, at de lever op til kravene i den foreslåede bestemmelse i § 12 og dels at lette tilsynet med, at de nødvendige registreringer foretages og indberettes. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 14.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 6, at indberetningen skal angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og skal ledsages af dokumentation. Endvidere skal indberetningen angive en beregnet forretning af. Finder tilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, kan tilsynet forlange yderligere dokumentation. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 6. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Der findes ikke gældende regler for, hvad indberetningen af uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, nærmere skal omfatte.

UDKAST

Det foreslås med bestemmelsen i § 12, *stk. 6*, at indberetningen vil skulle angive det samlede beløb, der er blevet til rådighed i det foregående kalenderår (rådighedsbeløbet), og vil skulle ledsages af dokumentation for størrelsen af de registrerede uddelinger og vederlag og for de registrerede rådighedsdatoer. Endvidere vil indberetningen skulle angive en beregnet forrentning af rådighedsbeløbet fra de enkelte rådighedsdatoer og frem til den 1. november i indberetningsåret, hvor der efter det foreslåede *stk. 9* vil ske reduktion i kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Rentesatsen vil blive fastsat til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret. Finder tilsynet, at den ledsagende dokumentation er utilstrækkelig, vil tilsynet kunne forlange yderligere dokumentation.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med det foreslåede *stk. 5*, hvorefter kommuner indberetter de registrerede uddelinger og vederlag efter det foreslåede *stk. 1*, til Forsyningstilsynet. Bestemmelsen vil endvidere skulle ses i sammenhæng med det foreslåede *stk. 3*, som beskriver, at registreringen efter *stk. 1* vil skulle omfatte rådighedsdatoen samt beløbets størrelse.

Bestemmelsen har sammenhæng med lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, idet den vil følge forrentningsbestemmelsen til den fremrykkede modregning i statstilskuddet, således at der alene vil blive beregnet forrentning af rådighedsbeløbet frem til den 1. november i det år, hvor den fremrykkede modregning foretages, dvs. medio i den 3-måneders afregningsperiode fra begyndelsen af oktober måned til begyndelsen af december måned i året efter modtagelsen af rådighedsbeløbet, for de kommuner, hvor modregningen fuldt ud gennemføres i det første år.

For øvrige kommuner, hvor modregningen strækker sig ud over det første år, vil forrentningen blive beregnet indtil 1. juli i det efterfølgende år, således at forrentningsperioden for disse kommuner vil være uændret i forhold til den gældende forrentningsbestemmelse.

De berørte kommuner vil beregne forrentningen af rådighedsbeløbet frem til den 1. november i indberetningsåret. Herefter vil Indenrigs- og Sundhedsministeriet beregne forrentningen af det ved årets udgang resterende modregningsbeløb fra 1. november i indberetningsåret til 1. juli i året efter indberetningsåret. I praksis vil denne forrentning kunne beregnes, når størrelsen af det midtvejsregulerede statstilskud kendes.

Renteberegningen vil navnlig have til formål at modvirke spekulation i periodisering af rådighedsbeløbene.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 8, at kommuner ved indberetning efter stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 kan fratække forskellige beløb. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 8. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Der er ikke i dag gældende ret for kommuners mulighed for ved indberetning af registrerede uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, at fradrage visse beløb ved indberetningen.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 7*, foreslås det, at kommuner ved indberetning efter det foreslåede stk. 5 af vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomheder omfattet af stk. 1 vil kunne fratække beløb, som i medfør af de foreslåede § 14, stk. 1 eller 6, har ført eller samtidig fører til reduktion i kommunens statstilskud i henhold til det foreslåede stk. 9. Kommuner vil endvidere ved indberetning efter stk. 5 kunne fratække 1) et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller fastsat i medfør af lov om gasforsyning, og som for nettoprovenuets vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i henhold til lov om gasforsyning, og 2) beløb, som i medfør af lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i henhold til lov om kommuners afståelse af vandselskaber.

Den foreslåede bestemmelse vil være en konsekvens af de foreslåede § 13, stk. 1 og 6, hvorefter en økonomisk disposition blandt virksomheder omfattet af § 13, stk. 1, vil kunne føre til reduktion af kommunens statstilskud. Såfremt en kommune har fået reduceret statstilskuddet på baggrund af afgørelser truffet i henhold til de foreslåede § 13, stk. 1, og 6, og efterfølgende ønsker at sælge sin virksomhed, vil det beløb, der har givet anledning til modregning, kunne fratækkes. I modsat fald ville kommunen blive modregnet to gange for det samme beløb.

Nr. 1 er foreslået indsat for at undgå, at samme beløb vil kunne føre til reduktion af statstilskuddet både efter gasforsyningsloven § 35 og det foreslåede stk. 1. Det vil indebære, at der både vil kunne ske fradrag for nettoprovenu og for indskudskapital, som er blevet godkendt af Forsyningstilsynet, da indskudskapitalen ellers vil blive modregnet efter dette lovforslags regler. Et nettoprovenu og en indskudskapital, som Forsyningstilsynet har godkendt eller fastsat i medfør af gasforsyningslovens § 35, stk. 5, jf. stk. 1, eller stk. 9, 2. pkt., og som for nettoprovenuets vedkommende har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i henhold til § 35, stk. 6-8, i gasforsyningsloven vil kommunen således ved indberetning efter stk. 5 kunne fratække.

Nr. 2 er foreslået indsat for at undgå, at samme beløb vil kunne føre til en reduktion af kommunens statstilskud efter begge de nævnte love. Det vil medføre, at kommuner i forbindelse med indberetningen efter dette lovforslag vil kunne fratække beløb, der har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i medfør af § 6 om kommuners afståelse af vandforsyninger og spildevandsforsyninger. Beløb, som i medfør af § 2, stk. 3, eller § 7 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber har ført eller samtidig fører til reduktion af kommunens statstilskud i henhold til § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber, vil kommunen således ved indberetning efter stk. 5 kunne fratække.

Bestemmelsens formål vil være at undgå, at en kommune vil blive modregnet dobbelt.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 9, at Forsyningstilsynet træffer afgørelse om, hvorvidt de indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter stk. 8 kan godkendes. Kan Forsyningstilsynet ikke godkende disse, fastsætter tilsynet rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 9.

Der findes i dag ikke gældende regler for afgørelser om, hvorvidt indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter kan godkendes, og om hvem der kan træffe afgørelse i disse henseende.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 8*, foreslås det, at Forsyningstilsynet vil træffe afgørelse om, hvorvidt det indberettede rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, den beregnede forrentning og eventuelle fradrag efter det foreslåede stk. 7 vil kunne godkendes. Vil Forsyningstilsynet ikke kunne godkende disse, vil tilsynet fastsætte rådighedsbeløb, rådighedsdatoer, beregnet forrentning og størrelsen af eventuelle fradrag.

De registreringer, som vil skulle indsendes til Forsyningstilsynet efter forslaget *stk. 5*, vil skulle godkendes af Forsyningstilsynet. Forsyningstilsynet må vurdere, om de indsendte registreringer er i overensstemmelse med dette lovforslag. Finder Forsyningstilsynet, at det ikke er tilfældet, vil Forsyningstilsynet kunne foretage ændringer i opgørelsen, før den godkendes.

Forsyningstilsynets afgørelser vil blive truffet efter almindelige forvaltningsretlige regler for bevis- og værdiskøn. Forsyningstilsynets afgørelse vil kunne påklages til Energiklagenævnet i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i § 24.

UDKAST

Vil en klage føre til en ændret afgørelse, vil Forsyningstilsynet i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i stk. 9, skulle indberette det til Indenrigs- og Sundhedsministeriet. Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil herefter ved tilskudsberegningen tage højde for den ændrede afgørelse.

Med den foreslåede bestemmelse vil det således blive sikret, at Forsyningstilsynet vil have beføjelse til at træffe afgørelse om godkendelse af kommunernes indberetninger, og at Forsyningstilsynet, hvor dette ikke vurderes at være tilfældet, vil have beføjelse til at kunne fastsætte andre rådighedsbeløb m.v.

Det følger af elforsyningslovens § 37, stk. 10, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år giver Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) meddelelse om de efter stk. 9 godkendte rådighedsbeløb inkl. beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Erhvervsministeriet (nu Indenrigs- og Sundhedsministeriet) reducerer herefter kommunens statstilskud. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 1, stk. 10. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Der findes ikke i dag gældende regler om Forsyningstilsynets meddelelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb med forrentning og eventuelt fradrag, og Indenrigs- og Sundhedsministeriets reduktion af kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning m.v.

Med bestemmelsen § 12, *stk. 9*, foreslås det, at Forsyningstilsynet senest den 1. maj hvert år vil give Indenrigs- og Sundhedsministeriet meddelelse om de efter stk. 8 godkendte rådighedsbeløb inkl. beregnet forrentning og med eventuelle fradrag. Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil herefter reducere kommunens statstilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner. Hvis beløbet efter 2. pkt. overstiger det modregnede beløb i det første modregningsår, vil Indenrigs- og Sundhedsministeriet beregne en forrentning af restbeløbet fra den 1. november i indberetningsåret til den 1. juli i året efter indberetningsåret. Rentesatsen vil blive fastsat til Nationalbankens diskonto den 1. januar i indberetningsåret.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en kommunes statstilskud vil blive reduceret svarende til det nettoprovenu, kommunen har opnået som følge af modtagne uddelinger eller vederlag ved afståelse af ejerandele. Det vil være forudsat, at et eventuelt nettotab ikke vil medføre regulering af statstilskuddet.

Der vil endvidere blive reduceret for den rentefordel, som salget vil give kommunen mulighed for. Reduktionen vil efter lovforslaget ikke kunne

UDKAST

finde sted i statstilskud, hvortil der allerede er givet tilsagn af Indenrigs- og Sundhedsministeriet.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil således af hensyn til tilskuds- og udligningsberegningen skulle have modtaget meddelelse om, at der vil skulle ske reduktion inden 1. juni i et år, for at reduktionen vil kunne finde sted i det følgende år. I praksis vil forretningen kunne beregnes, når den samlede størrelse og tidsfølgen af den eller de statstilskudsreduktioner, der skal foregå, foreligger.

Forrentningen vil skulle beregnes fra det tidspunkt, hvor kommunen har haft rådighed over beløbet i overensstemmelse med stk. 3. Den periode, for hvilken renten vil skulle beregnes, vil afhænge af, hvornår reduktionen eller reduktionerne finder sted. I det omfang tilskudsreduktionen overstiger kommunens samlede statstilskud for et år, vil der ske en reduktion for det beregnede rentebeløb. Der vil her skulle beregnes en rente af det nettopvenu, som statstilskuddet vil skulle reduceres med dog med fradrag af de reduktioner, der allerede har fundet sted.

For det beløb, som indgår i den første reduktion af statstilskuddet, vil der således skulle beregnes en forrentning fra det tidspunkt, hvor kommunen har rådighed over beløbet til 1. juli det år, hvor reduktionen finder sted. Kommunens rådighed over beløbet vil blive anset således for – som en gennemsnitsbetragtning – at være ophørt pr. 1. juli i året.

Hvis det fulde beløb ikke vil kunne reduceres i statstilskuddet det første år, vil der endvidere af det resterende beløb skulle beregnes den forrentning i endnu et år osv. Der vil ikke blive beregnet 'rentes-rente'.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at Forsyningstilsynet vil give meddelelse til Indenrigs- og Sundhedsministeriet om de rådighedsbeløb, som tilsynet har godkendt. Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil herefter kunne benytte oplysningerne med henblik på at reducere de pågældende kommuners statsstilskud (bloktilskud).

Til § 13

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 1, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi og forsyningsministeren kan stille vilkår for meddelelse af tilladelse. Tilsvarende følger af varmemforsyningslovens § 23 m, stk. 1. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmforsyningslove gælder også på virksomhed i koncern med aktiviteter omfattet af disse love. En CO₂-fangstvirksomhed i koncern med en elproduktionsvirksomhed eller varmeproduktionsvirksomhed eller i samme virksomhed som sådanne virksomheder vil være omfattet af elforsyningsloven og varmforsyningslovens modregningsregler.

Modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmforsyningsloven regulerer imidlertid ikke de tilfælde, hvor en virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmforsyningsloven. Der er således i dag ikke gældende regler for påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 13, stk. 1, foreslås det, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af § 12, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne stille vilkår for meddelelse af tilladelse, herunder om afståelse af ejerandele eller aktiviteter i en eller flere af de pågældende virksomheder eller om, at midler anvendt til sådanne nye aktiviteter vil skulle betragtes som uddelinger efter § 12, stk. 1. Afståelse efter 2. pkt. vil, medmindre særlige hensyn tilsiger andet, skulle ske snarest. Dersom tilladelse ikke opnås, vil kommunen snarest skulle afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse vedrører virksomheder, som er omfattet af dette lovforslags § 1, dvs. virksomheder, der beskæftiger sig med CO₂-fangstaktiviteter, som defineret i den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2, virksomheder, der direkte eller indirekte ejer andele i sådanne virksomheder, og virksomheder, som sådanne virksomheder direkte eller indirekte ejer andele i.

Bestemmelsen vil omfatte både helt og delvist kommunalt ejede virksomheder. Virksomhederne vil derfor blive omfattet af bestemmelsen, uanset størrelsen af kommunens ejerandel. En forbrugerejet andelsvirksomhed vil dog ikke blive anset for delvist kommunalt ejet, blot fordi en kommune er tilsluttet som forbruger og i kraft af dette er andelshaver. Andelshaverstatus vil i disse tilfælde knytte sig direkte til det have rådighed over en eller flere installationer.

UDKAST

Det vil endvidere være uden betydning, i hvilken type helt eller delvist kommunalt ejede virksomhed den nye aktivitet finder sted. Både en væsentlig ny aktivitet i f.eks. en varmforsyningsvirksomhed, en elproduktionsvirksomhed, en vandforsyningsvirksomhed eller et moderselskab vil kræve tilladelse efter dette lovforslags § 13, stk. 1. Det bemærkes, at bestemmelsen vil skulle læses sammen med den foreslåede undtagelsesbestemmelse i § 13, stk. 2, hvor nye aktiviteter alligevel vil kunne påbegyndes uden tilladelse, hvis de er omfattet af dette lovforslag, elforsyningsloven, varmforsyningsloven, fjernkølingsloven, gasforsyningsloven eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorloven, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Der henvises til bemærkningerne herom.

Det skal understreges, at den foreslåede § 13 ikke i sig selv vil give hjemmel til at udføre aktiviteter. En kommune vil således altid skulle have hjemmel til at varetage eller deltage i en aktivitet andetsteds. Er den pågældende aktivitet ikke omfattet af dette lovforslag, vil aktiviteten skulle have hjemmel i anden lovgivning, herunder kommunalfuldmagtsreglerne.

Det skal endvidere understreges, at der vil skulle foretages en vurdering af, om en selskabsmæssig omstrukturering medfører aktivitetsændringer, som vil kræve tilladelse efter stk. 1, medmindre aktiviteten vil være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i det foreslåede stk. 2. Dette gælder uanset, om omstrukturen blive anset for omfattet af den foreslåede § 12, stk. 2, hvorefter der vil være mulighed for at gennemføre visse selskabsmæssige omstrukturen, uden at dette vil blive betragtet som afståelse af ejerandele efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1. Det bemærkes herudover, at § 12, stk. 2, f.eks. vil indebære, at der ikke vil blive anset at foreligge en afståelse af ejerandele efter § 12, stk. 1, såfremt kommunale CO₂-fangstvirksomheder ved en omstrukturering, der begrebsmæssigt falder ind under fusionsskattelovens definition på en tilførsel af aktiver, tilfører servicefunktioner til et fælles serviceselskab.

Såvel væsentlige nye aktivitetsområder som væsentlige udvidelser af eksisterende aktivitetsområder vil være omfattet af bestemmelsen. Der er ikke i dag i de gældende regler i el- og varmforsyningslovene fastsat nogen fast beløbsgrænse for, hvornår en aktivitet anses for at indebære en væsentlig aktivitetsudvidelse. Dette må afhænge af, om der er tale om investeringer m.v., der ligger inden for de naturlige rammer for den hidtil drevne virksomhed. Af den grund foreslås der heller ikke i denne bestemmelse at blive fastsat en beløbsgrænse.

Som eksempel på nye aktiviteter, som vil blive betragtet som væsentlige, kan nævnes aktiviteter, som forudsætter ændringer af virksomhedens vedtægtsmæssige formål. En væsentlig ny aktivitet vil også kunne opstå ved en selskabsmæssig omstrukturering. Dette gælder f.eks. ved fusioner. Det vil i

den forbindelse være uden betydning, om omstruktureringen vil udløse modregning i bloktilskuddet eller ej.

Ren formueforvaltning vil ikke blive anset for at være en væsentlig ny aktivitet, idet det ikke vil stride mod bestemmelsens formål. Formueforvaltning vil i denne forbindelse blive fortolket i overensstemmelse med kommunestyrelseslovens § 44, hvorefter en kommunes midler, som ikke af hensyn til de daglige forretninger skal foreligge kontant, skal indsættes i pengeinstitut eller på postgirokonto eller anbringes i sådanne obligationer eller investeringsbeviser, i hvilke fondes midler kan anbringes. Herudover vil nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag og el-, varme- og gasforsyningslovene generelt være undtaget fra kravet om tilladelse i det foreslåede stk. 1.

Tilladelse som udgangspunkt kun blive meddelt, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder tilfælde, hvor kommunen godtgør, at iværksættelsen af den nye aktivitet ikke vil være i strid med formålet med det foreslåede stk. 1. Det vil endvidere kunne være tilfældet, hvis kommunen godtgør, at aktiviteten ikke er finansieret af virksomhed omfattet af dette lovforslag eller el- eller varmforsyningslovene. Det vil også kunne være tilfældet, hvis der opstår en situation, hvor forpligtelsen til at afhænde ejerandele vil ramme en kommune særligt hårdt.

Hvis tilladelse efter 1. pkt., ikke opnås, vil kommunen snarest efter 4. pkt. skulle afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder. Hvis der er tale om en koncern, afstås ejerandele i øverste holding- eller moderselskab og derved afstås også ejerandelene i de indirekte helt eller delvist ejede virksomheder. Hvis der kun er tale om en enkeltvirksomhed, afstås ejerandelene i denne. Alle ejerandele vil skulle afstås, selv om den nye væsentlige aktivitet ligger i en virksomhed, som kun er delvist og indirekte ejet af kommunen.

Da modregningsreglerne i elforsyningsloven og varmforsyningsloven som nævnt ikke regulerer de tilfælde, hvor en virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmforsyningsloven. De indsatte modregningsregler i dette lovforslag vil dække de tilfælde, således at en kommune ikke via selskabsorganiseringen vil kunne omgå modregningsreglerne. Formålet med modregningsreglerne vil således blive opnået, nemlig at der ikke må anvendes midler som stammer fra forsyningssektoren på kommunale opgaver. CO₂-fangst vil være en kommerciel aktivitet, som en kommune alene vil deltage i som følge af den positive hjemmel i den foreslåede bestemmelse i § 3. Det er ikke meningen, at overskud fra denne virksomhed vil skulle kunne føres tilbage til kommunen og anvendes på kommunale kerneopgaver. Der henvises til de generelle bemærkninger for en

UDKAST

nærmere beskrivelse i afsnit 3.5.2.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, vil således være at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra CO₂-fangstvirksomheder, som derefter anvendes til andre kommunale aktiviteter, uden at der reduceres i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner m.v.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2.

Der er i dag ikke gældende regler for undtagelse til kravet om, at påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter i virksomheder, der alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, kræver tilladelse.

Med lovforslagets § 29, nr. 9, samt § 30, nr. 3, foreslås loven omfattet af dette lovforslag imidlertid tilføjet i elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, og i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2. Det vil medføre, at der i en koncernstruktur med henholdsvis elforsyning og varmforsyning vil eksistere regler for undtagelse til kravet om, at påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag vil kræve tilladelse i virksomhed omfattet af henholdsvis § 37, stk. 1, og § 23 l, stk. 1.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 2*, foreslås det, at bestemmelsen i det foreslåede stk. 1 ikke vil finde anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling, lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelses.

Ifølge forslaget vil stk. 1 ikke finde anvendelse i det omfang, der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning eller aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. De relevante bestemmelser i vandsektorloven er § 2, stk. 1 eller 5.

Håndtering af affald i medfør af lov om miljøbeskyttelse dækker begrebmæssigt alle de aktiviteter, kommuner kan varetage i relation til affald. Eksempelvis kan nævnes planlægning, etablering, administration og drift af

UDKAST

affaldsordninger samt planlægning, etablering, administration og drift af anlæg for bortskaffelse og nyttiggørelse af affald.

Det foreslåede stk. 2 skal ses i sammenhæng med forslagets stk. 3, hvorefter der vil blive stillet krav om, at der hverken direkte eller indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Kommuner vil ikke skulle søge om tilladelse til væsentlige nye aktiviteter – herunder væsentlige udvidelser af bestående aktiviteter – inden for de i stk. 3 nævnte aktiviteter. Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af dette lovforslag samt el-, varme-, og gasforsyningslovene og fjernkølingsloven. Det vil medføre en væsentlig administrativ lettelse for kommuner.

Undtagelsen i stk. 2 foreslås også at gælde aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skyldes, at der typisk vil være synergifordele ved at placere disse aktiviteter i en forsyningskoncern med el- og varmforsyning, og fordi forslaget vil finde anvendelse på CO₂-fangstaktiviteter, som gennemføres på varmeproduktionsanlæg og elproduktionsanlæg, som det beskrives i den foreslåede § 1. Alle andre aktiviteter vil fortsat skulle vurderes efter stk. 1. Det foreslås imidlertid i stk. 7, at ministeren vil kunne udvide anvendelsesområdet for stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til stk. 7.

Såfremt en kommune af historiske årsager i en koncernstruktur måtte have andre aktiviteter, som ligger uden for dette lovforslag, el-, varme- og gasforsyningslovene og de i stk. 3 nævnte aktiviteter, vil disse aktiviteter være omfattet af forslaget til § 13, stk. 1.

Det skal understreges, at aktiviteter, der placeres i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af dette lovforslag, fortsat vil blive omfattet af kravet om modregning ved uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelses forhold til elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2, vil medføre et delvist overlap. Hvor den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 2, adskiller sig, vil være i tilfælde, hvor en CO₂-fangstvirksomhed, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, agter at påbegynde væsentlige nye aktiviteter i virksomhed omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning, lov om gasforsyning, lov om

fjernkøling eller aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Påbegyndelse af sådanne nye aktiviteter vil skulle ske i overensstemmelse med de foreslåede § 12, stk. 3 og 4, og vil kunne føre til et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og den nye aktivitet, idet visse aktiviteter vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra CO₂-fangstvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 4. Ved etablering af et koncernforhold mellem en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed og en ny elproduktionsvirksomhed eller varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 12, stk. 2-4, således finde anvendelse.

Eksisterer der et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 12, stk. 2-4, samt elforsyningslovens § 37 a, stk. 2-4, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2-4, finde anvendelse.

Det foreslåede stk. 2 vil også omfatte aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, hvilket ikke vil indebære en ligestilling med aktiviteter omfattet af dette lovforslag eller el-, varme- og gasforsyningslovene.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, at i virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3.

Der er i dag ikke gældende regler for forbud mod anvendelse af midler, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, elforsyning, varmforsyning, fjernkøling eller gasforsyning til aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Med lovforslagets § 29, nr. 9, samt § 30, nr. 4, foreslås loven omfattet af dette lovforslag imidlertid tilføjet i elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3. Det vil medføre, at der i en koncernstruktur med henholdsvis elforsyning og varmforsyning ikke må anvendes midler, som stammer fra virksomhed efter dette lovforslag på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås med § 13, *stk. 3*, at der hverken direkte eller indirekte må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning til aktiviteter

UDKAST

omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1.

De relevante bestemmelser i vandsektorloven vil være § 2, stk. 1 eller 5.

Kravet i den foreslåede bestemmelse vil være generelt og gælde uanset, om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det vil være tilstedeværelsen af aktiviteterne, som vil være afgørende i forhold til stk. 3. Der vil således ikke skulle foretages en vurdering af, hvorvidt der er tale om en væsentlig ny aktivitet eller ej.

Ved anvendelse af midler forstås enhver anvendelse, herunder kapitalindskud, udlån, garanti eller sikkerhedsstillelse til fordel for de omhandlede virksomheder og aktiviteter. Et løbende mellemværende opstået mellem virksomhederne som led i et sædvanligt samhandelsforhold må forudsættes udlignet løbende, for at dette ikke vil få karakter af et lånemellemværende.

Ved anvendelse af midler forstås også aftaler, der ikke indgås på markedsbestemte vilkår, men til fordel for de i stk. 2 nævnte aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller lov om miljøbeskyttelse.

Ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også vil omfatte midler, som er placeret i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra vil være midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning.

Det foreslåede stk. 3 vil alene vedrøre aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1. Det bemærkes, at virksomheder omfattet af stk. 1, heller ikke frit vil kunne anvende midler på aktiviteter, som ligger uden for de omfattede virksomheder. Dette følger af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1, hvorefter kommunen vil skulle registrere uddelelser fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, samt af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren vil skulle give tilladelse, såfremt der påbegyndes væsentlige nye aktiviteter.

Kommuner, som fortsat varetager forsyningsaktiviteter som en del af den kommunale forvaltning, forudsættes endvidere at holde den enkelte forsyningsaktivitet regnskabsmæssigt adskilt fra kommunens øvrige aktiviteter. En overførelse af midler fra f.eks. en kommunal CO₂-fangstvirksomhed til en kommunal vandforsyningsvirksomhed, vil således alene kunne finde

UDKAST

sted, såfremt der er sket registrering i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelses forhold til elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3, vil medføre et delvist overlap. Hvor den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 3, adskiller sig, vil være i tilfælde med en CO₂-fangstvirksomhed, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Disse virksomheder vil med den foreslåede bestemmelse ikke kunne anvende midler, som stammer fra CO₂-fangstvirksomhed på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, og affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Efterlevelse af bestemmelsen vil skulle ske i overensstemmelse med de foreslåede § 12, stk. 2 og 4. Påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, som vil kunne påbegyndes uden tilladelse efter det foreslåede stk. 2 vil kunne føre til et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og den nye aktivitet, idet visse aktiviteter vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra CO₂-fangstvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 4. Ved etablering af et koncernforhold mellem en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed og en ny elproduktionsvirksomhed eller varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 12, stk. 2-4, således finde anvendelse.

Eksisterer der et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 12, stk. 2-4, samt elforsyningslovens § 37 a, stk. 2-4, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2-4, finde anvendelse.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Der er i dag ikke gældende regler for selskabsmæssig adskillelse af aktiviteter omfattet af vandsektorloven og affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse i forbindelse med påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, som kan påbegyndes uden tilladelse i CO₂-fangstvirksomheder, som alene varetager CO₂-fangstvirksomhed, og som ikke er i koncern med enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmeproduktionsvirksomhed.

Det følger af de foreslåede § 4, stk. 1, 2. pkt., hvordan en kommune selskabsmæssigt vil kunne organisere sig ved deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter. Af bestemmelsen følger det, at kommuner vil kunne organisere sig enten i et eller flere selskaber, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, som kommunen helt eller delvist ejer.

Den foreslåede bestemmelse udelukker ikke en selskabsorganisering, hvor kommunal CO₂-fangstvirksomhed ved dets etablering placeres i selskab med andre kommunale aktiviteter end elproduktion og varmeproduktion, medmindre et forbud mod dette vil følge af anden lovgivning vedrørende de pågældende aktiviteter.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 4*, foreslås det, at aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1, vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

I stk. 4 foreslås indsat et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om naturgasforsyning og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. De relevante bestemmelser i vandsektorloven vil være § 2, stk. 1 eller 5.

Den selskabsmæssige adskillelse vil skulle sikre overholdelsen af det foreslåede stk. 3. Da kravet om selskabsmæssig adskillelse alene vil gælde i forhold til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, vil bestemmelsen ikke stille krav om selskabsmæssig adskillelse for forsyningsaktiviteter, som udøves som dele af den kommunale forvaltning.

Den foreslåede bestemmelses forhold til elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4, vil medføre et delvist overlap. Hvor den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 4, adskiller sig, vil være, at en CO₂-fangstvirksomhed, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil skulle holde sine aktiviteter selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter miljøbeskyttelsesloven. Det vil skulle ses i sammenhæng med, at disse virksomheder ikke må anvende midler, som stammer fra CO₂-fangstvirksomhed på aktiviteter omfattet af

UDKAST

vandsektorloven og affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse. Aktiviteter omfattet af vandsektorloven og affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse vil således blive indkapslet økonomisk og selskabsmæssigt med henblik på at undgå krydssubsidiering og omgåelse af modregningsreglerne.

Efterlevelse af den foreslåede bestemmelse vil skulle ske i overensstemmelse med de foreslåede § 13, stk. 2 og 3. Påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, som vil kunne påbegyndes uden tilladelse efter det foreslåede stk. 2, vil kunne føre til et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og den nye aktivitet, idet visse aktiviteter vil skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra CO₂-fangstvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 4. Ved etablering af et koncernforhold mellem en eksisterende CO₂-fangstvirksomhed og en ny elproduktionsvirksomhed eller varmeproduktionsvirksomhed, vil de foreslåede § 13, stk. 2-4, således finde anvendelse.

Eksisterer der et koncernforhold mellem CO₂-fangstvirksomheden og enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed, vil de foreslåede § 13, stk. 2-4, samt elforsyningslovens § 37 a, stk. 2-4, og varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2-4, finde anvendelse.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 5, at bestemmelsen i stk. 4 og § 3, stk. 1, i lov om fjernkøling er ikke til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 5.

Det er i dag ikke regler om, at visse krav om selskabsmæssig adskillelse af forskellige forsyningsaktiviteter ikke er til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteterne kan varetages i et selvstændigt selskab for så vidt angår virksomheder, som ikke er i koncern med enten el- eller varmforsyning.

Er der i en koncernstruktur en virksomhed omfattet af elforsyningsloven eller varmforsyningsloven, vil det blive forudsat, at henholdsvis § 37 a, stk. 5, og § 23 m, stk. 5, vil finde anvendelse.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 5*, foreslås det, at bestemmelsen i det foreslåede stk. 4 og lov om fjernkøling ikke vil være til hinder for, at servicefunktioner for aktiviteter omfattet af det foreslåede stk. 2 varetages i et selvstændigt selskab.

Den relevante bestemmelse i fjernkølingsloven vil være § 3.

I stk. 5 foreslås indsat en undtagelse fra kravet om selskabsmæssig adskillelse for så vidt angår servicefunktioner, som udøves i et selvstændigt sel-

UDKAST

skab i koncernen. Ved servicefunktioner forstås anvendelse af fælles tegnestue, projekteringsafdeling, maskinpark, it-systemer, driftspersonale, biler, opkrævningsfunktioner og andre administrative funktioner og lignende, herunder de administrationsbygninger, som er nødvendige for at udøve serviceaktiviteter.

Det vil således være muligt at udnytte synergieffekter ved at placere f.eks. administrativt personale i et selvstændigt selskab, som betjener de forsyningsvirksomheder, som kommunen ejer i eller gennem koncernen.

Det skal understreges, at det alene vil være servicefunktioner, som selskabet vil kunne udføre for virksomhederne. De præcise grænser for, hvor stor en del af virksomhedens opgaver, der vil skulle udføres af virksomhedens eget personale, vil i øvrigt afhænge af virksomhedens størrelse og opgavernes omfang og karakter.

Den foreslåede undtagelse vedrører alene kravet om selskabsmæssig adskillelse. Dette betyder, at det foreslåede stk. 3 også vil finde anvendelse på servicefunktionerne. Forsyningsvirksomhederne vil skulle henføre aktiver og passiver til den forsyningsart, som de er naturligt knyttet til, ligesom forsyningsarterne vil skulle betale for deres faktiske ressourcetræk på servicefunktionerne, hvilket vil sige, at afregningen vil skulle ske på markedsbestemte vilkår. Da der hverken vil blive stillet krav om selskabsmæssig eller regnskabsmæssig adskillelse i den virksomhed, som varetager fælles aktiviteter, vil der blive stillet skærpede kontrolkrav i regnskabs- og revisionsinstruksen, jf. bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 14.

Det bemærkes i øvrigt, at de foreslåede stk. 3-5 alene vil vedrøre virksomheder omfattet af det foreslåede stk. 1. Det følger heraf, at en kommune, som f.eks. måtte ønske at udøve servicefunktioner for virksomheder, som ikke er omfattet heraf, vil skulle søge om tilladelse til bevarelse af ejerandele i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, såfremt aktiviteten er væsentlig.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 6, at kommuner senest den 1. februar hvert år over for Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af § 37 b, godtgør, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med stk. 3. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med stk. 3, betragtes de pågældende midler som uddelinger efter § 37, stk. 1. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 6. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Der er i dag ikke gældende regler for kommuners årlige erklæring til Forsyningstilsynet om, at de ikke har anvendt midler fra virksomhed, som alene

varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med en elproduktionsvirksomhed eller en varmeproduktionsvirksomhed, til aktiviteter omfattet af vandsektorloven eller affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås med bestemmelsen § 13, *stk. 6*, at kommuner senest den 1. februar hvert år til Forsyningstilsynet ved erklæring afgivet i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 14, vil skulle godtgøre, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med det foreslåede *stk. 3*. Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med *stk. 3*, vil de pågældende midler blive betragtet som uddelinger efter den foreslåede bestemmelse i § 12, *stk. 1*. Forsyningstilsynet vil fastsætte rådighedsdatoen, beløbets størrelse og en beregnet forrentning i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 12, *stk. 6*. Vil en kommune ikke kunne afgive erklæring i overensstemmelse med reglerne fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 14, vil Forsyningstilsynet give klima-, energi- og forsyningsministeren meddelelse herom. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil herefter træffe afgørelse om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomheder omfattet *stk. 1*.

De relevante bestemmelser i vandsektorloven vil være § 2, *stk. 1* eller 5.

Forslaget til *stk. 6* vil indebære, at kommuner senest den 1. februar hvert år vil skulle godtgøre over for Forsyningstilsynet, at der ikke i det foregående kalenderår er anvendt midler i strid med det foreslåede *stk. 3*. Ved forslaget vil det blive sikret, at kommuner i deres administration til stadighed er opmærksomme på bestemmelsen i *stk. 3*. Bestemmelsen vil alene have relevans for de kommuner, som har en ejerstruktur omfattet af de pågældende bestemmelser.

De forhold, som kommunen vil skulle afgive erklæring om, vil primært vedrøre aktiviteter i virksomheder, som er selskabsmæssigt udskilt. Det vil derfor være nødvendigt, at kommunen pålægger disse virksomheder at afgive de nødvendige oplysninger til kommunen.

Kommuner vil om nødvendigt kunne fremtvinge de nødvendige oplysninger, når det drejer sig om virksomheder, hvor kommunen alene eller sammen med andre har bestemmende indflydelse. I de virksomheder, hvor kommunen ikke har bestemmende indflydelse, må der indgås en aftale med virksomheden om at afgive oplysningerne. Såfremt en kommune ikke vil kunne fremkomme med tilstrækkelig dokumentation for delvist ejede virksomheder, vil kommunen i realiteten have mistet kontrollen med, at midlerne ikke anvendes til aktiviteter, der vil medføre krav om modregning.

UDKAST

Finder Forsyningstilsynet, at en kommune må anses for at have anvendt midler i strid med det foreslåede stk. 3, vil de anvendte midler blive betragtet som uddelinger efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1. Det vil således være kommunen, der vil skulle dokumentere, at der ikke har været anvendt midler i strid med stk. 3. Forsyningstilsynet vil fastsætte rådighedsdatoen, beløbets størrelse samt en beregnet forrentning i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 6. Dette vil også gælde for de delvist ejede virksomheder som nævnt ovenfor.

Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå den situation, at en kommune ikke vil være i stand til at afgive en erklæring, der er i overensstemmelse med de specifikke krav, der vil blive stillet i regler fastsat i medfør af den foreslåede § 14. Det kunne eksempelvis være tilfældet, hvor kommunen ikke vil kunne tilvejebringe det oplysningsgrundlag, som er nødvendige for at opnå den eller de fornødne revisorerklæringer. I sådanne tilfælde vil kommunen have sat sig i en position, hvor den ikke længere vil kunne overholde bestemmelsen, og der må stilles krav om hel eller delvis afståelse af aktiviteter eller ejerandele i virksomhederne. Et sådant krav om afståelse vil dog kunne opfyldes ved, at kommunen udskiller de pågældende aktiviteter eller ejerandele til direkte kommunalt ejerskab eller til kommunale virksomheder, der ikke hverken helt eller delvist, direkte eller indirekte er ejet af virksomheder omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1. Afgørelse om pligt til afståelse vil blive truffet af klima-, energi og forsyningsministeren.

Bestemmelsen vil herudover være selvstændigt strafsanktioneret. Der henvises til § 27, stk. 1, nr. 1.

Det følger af elforsyningslovens § 37 a, stk. 7, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bestemme eller fastsætte regler om, at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 m, stk. 7.

Der er i dag ikke gældende regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan bestemme eller fastsætte regler om at andre aktiviteter skal være omfattet af stk. 2-6 for så vidt angår virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 13, *stk. 7*, foreslås det, at klima-, energi-, og forsyningsministeren vil kunne bestemme eller fastsætte regler om, at andre aktiviteter vil skulle være omfattet af de foreslåede stk. 2-6.

Det foreslåede stk. 7 vil give klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at udvide undtagelsesbestemmelsen i det foreslåede stk. 3, således

UDKAST

at kommuner vil kunne udøve andre aktiviteter i deres forsyningskoncerner, når der hverken direkte eller indirekte anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af dette lovforslag, lov om elforsyning, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning til aktiviteterne.

En udvidelse vil kunne blive aktuel, hvis der vil være andre aktiviteter, som det viser sig naturligt at udføre inden for en forsyningskoncern, og hvor dette administrativt vil kunne ske uden krav om forudgående tilladelse.

Til § 14

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning efter § 37, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af § 37, stk. 2 og 5, og § 37 a, stk. 3-6. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 n, stk. 1. Der henvises nærmere til afsnit 3.5.1.5. i de almindelige bemærkninger.

Der er i dag ikke gældende regler, om at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indberetning, om dokumentation og regnskabsføring samt indhentning af erklæringer i forhold til en virksomhed, som alene varetager CO₂-fangstaktiviteter, og som samtidig ikke er i koncern med enten en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 14, stk. 1, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om indberetning efter den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 5, og om dokumentation og regnskabsføring for forhold omfattet af de foreslåede § 12, stk. 2 og 5, og § 13, stk. 3-6, herunder om, at der vil skulle indhentes erklæringer fra kommunes revisor eller en statsautoriseret revisor.

I medfør af den foreslåede bestemmelse vil der blive fastsat regler om dokumentation og regnskabsføring for forhold, der vil være omfattet af de foreslåede § 12, stk. 5, og § 13, stk. 3-6. Der vil herunder blive udarbejdet én eller flere standarderklæringer, som kommunen vil skulle anvende. Der vil endvidere blive udarbejdet en regnskabs- og revisionsinstruks, som bl.a. vil fastsætte kravene til den dokumentation, der vil skulle ledsage de årlige erklæringer efter § 12, stk. 5, eller § 13, stk. 6, herunder revisorerklæringer.

Regnskabs- og revisionsinstruksen vil have en sådan udformning, at forsyningsstilsynets tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 5, primært vil kunne baseres på en konstatering af, at revisor har konstateret tilstedeværelsen af den forudsatte dokumentation, samt at der ikke er konstateret forhold, som burde have givet anledning til registrerin-

ger. På samme måde vil tilsynet med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 3, kunne baseres på en konstatering af, at revisor har erklæret, at der ikke er anvendt midler i strid med stk. 3. Under hensyn til karakteren af bestemmelserne vil det dog blive forudsat, at der periodevis vil blive foretaget en stikprøvekontrol, hvis nærmere indhold og omfang vil afhænge af de konkrete omstændigheder.

Det følger af elforsyningslovens § 37 b, stk. 2, at klima-, energi-, og forsyningsministeren endvidere kan fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i § 37 a, stk. 1, herunder om, at der skal indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor. Tilsvarende følger af varmforsyningslovens § 23 n, stk. 2.

Der er i dag ikke gældende regler for, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, herunder om indhentning af erklæringer for virksomheder, som alene varetager CO₂-fangst, og som samtidig ikke er i koncern med en elproduktionsvirksomhed eller en varmforsyningsvirksomhed.

Med bestemmelsen § 14, *stk. 2*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte regler om påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter som nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 1, herunder om, at der vil skulle indhentes erklæringer fra kommunens revisor eller en statsautoriseret revisor.

Med det foreslåede *stk. 2* vil der bl.a. kunne fastsættes faste økonomiske grænser for, hvornår en ny aktivitet eller en aktivitetsudvidelse vil blive anset for væsentlig. Udgangspunktet for vurderingen vil være omfanget af den nye aktivitet i forhold til de aktiviteter, som virksomheden eller virksomhederne i øvrigt udøver.

Der vil dog være en øvre grænse for, hvor langt dette kriterium vil kunne strækkes. Dette betyder, at alle nye aktiviteter, hvortil der er anvendt eller vil skulle anvendes midler af en vis størrelse, vil blive betragtet som væsentlige. Under henvisning til, at bestemmelsens formål vil være at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra CO₂-fangstvirksomhed, som herefter anvendes til andre aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, vil den absolutte øvre grænse være lav.

Til § 15

CO₂-transport i rørledninger er i dag reguleret i henholdsvis lov om rørført transport af CO₂ og undergrundsloven. Lov om rørført transport af CO₂ finder ikke anvendelse på lokale rørledninger, jf. § 3, stk. 3, i lov om rørført transport af CO₂.

Med bestemmelsen § 15, stk. 1, foreslås det, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, vil kunne ansøge om tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg efter lov om rørført transport af CO₂.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 1. pkt., at kommuner vil have hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter. CO₂-fangstaktiviteter vil også omfatte etablering af rørledningsanlæg, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 2. For visse typer af rørledningsanlæg vil det dog være nødvendigt, at kommunen opnår tilladelse til etablering og drift af rørledningsanlæg efter lov om rørført transport af CO₂, jf. lovens § 4. Der henvises nærmere til afsnit 3.1.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af bemærkningerne til § 4, stk. 3, i lov om rørført transport af CO₂, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 117 som fremsat, side 31 at lokale rørledninger, der indgår som en integreret del af anlæg, der anvendes til eksempelvis anvendelses-, mellemlagrings- eller lagringsvirksomhed, ikke vil være omfattet af tilladelseskravet i lovens § 4. Sådanne rørledninger påregnes behandlet i forbindelse med de nødvendige og lovbestemte tilladelser for sådan fangstvirksomhed efter særlovgivning afhængigt af typen af anlæg.

Der er ikke i lov om rørført transport af CO₂ direkte hjemmel til, at kommunalt ejede varme- eller elproduktionsvirksomheder kan etablere og drive rørledningsanlæg til transport af CO₂. Den foreslåede bestemmelse vil give kommunerne en sådan adgang til at søge en tilladelse.

Bestemmelsen vil ikke omfatte lokale rørledninger, der indgår som en integreret del af fangstanlægget, da disse behandles i forbindelse med opnåelse af de nødvendige og lovbestemte tilladelser for og godkendelser af selve fangstanlægget, herunder eks. efter miljøvurderingsloven.

Rørledninger efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 1, vil skulle være korte, hvilke indebærer, at de ikke må gå ud over, hvad der kan anses for nødvendigt for at etablere en effektiv og sikker CO₂-infrastruktur. Dette indebærer, at rørledningerne forventes at have en relativ nær tilknytning til fangstanlægget. Længden af rørledningerne vil således så vidt muligt skulle begrænses, særligt hvor der ellers vil kunne blive tale om ekspropriation, eller hvor det vil medføre en anden væsentlig konsekvens for borgere.

UDKAST

For at afgøre, hvorvidt rørledninger vil have en tilstrækkelig nær tilknytning til fangstanlægget, vil der skulle foretages en konkret vurdering af rørledningernes omfang. Ved nær tilknytning vil skulle forstås en nødvendig og snæver sammenhæng mellem CO₂-fangstaktiviteten og formålet med rørledningsanlægget. I vurderingen vil indgå en række parametre, herunder aktivitetens karakter, hensynet til at undgå værdispild, lovgivningskrav m.v., særlig ekspertise og det forhold, at et projekt eventuelt har modtaget støtte. Et formål vil f.eks. kunne være, at det er nødvendigt at etablere en rørledning til en nær midlertidig lagringslokalitet, for at den størst mulige mængde af fanget CO₂ kan blive udnyttet eller lagret.

Vurderingen vil blive foretaget i forbindelse med udstedelsen af tilladelsen.

Den foreslåede bestemmelse vil imødekomme den del af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, hvorefter kommuner skal have hjemmel til at eje helt lokale rørledninger med nær tilknytning til CO₂-fangsten på et givent anlæg, så længe de lokale rør har et begrænset omfang og ligger i umiddelbar forbindelse med fangstanlægget.

Med den foreslåede bestemmelse vil kommuner få adgang til at søge om tilladelser til rørledningsanlæg til transport af CO₂ efter lov om rørført transport af CO₂. Det vil medvirke til at sikre, at projekter ikke vil blive forhindret, fordi der ikke vil kunne findes en tredjepart, der ønsker at etablere og drive det pågældende rørledningsanlæg, eller fordi denne tredjepart ikke vil kunne etablere og drive rørledningsanlægget tilstrækkeligt sikkert inden for det tilgængelige budget eller den nødvendige tidsramme.

Bestemmelsen vil ikke være til hinder for, at kommunerne vil kunne få tredjepart til at etablere og drive rørledningsanlæg, som kommunen selv ville kunne have fået tilladelse til.

Der findes ingen gældende regulering af installationer til midlertidig lagring, der ikke indgår som en del af en CO₂-lagringslokalitet. En CO₂-lagringslokalitet defineres i undergrundslovens § 23 e, stk. 2, nr. 2, som et bestemt område med tilhørende volumen inden for en geologisk formation, der anvendes til geologisk lagring af CO₂, og tilhørende anlæg på jordoverfladen og injektionsanlæg.

Installationer til midlertidig lagring, der ikke tilhører en del af en geologisk formation, der anvendes til geologisk lagring af CO₂, er derfor ikke reguleret i undergrundsloven.

Med bestemmelsen § 15, stk. 2, 1. pkt., foreslås det, at en kommune hos klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne ansøge om tilladelse til

UDKAST

etablering og drift af installationer til midlertidig lagring af CO₂, for så vidt dette ligger i nær tilknytning til kommunens lokale rørledninger. Det foreslås i 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte vilkår i tilladelsen, herunder vedrørende tilladelsens varighed.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 3, at kommuner vil have hjemmel til at deltage i CO₂-fangstaktiviteter. CO₂-fangstaktiviteter vil også omfatte etablering af midlertidige lagre, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 4.

Det foreslås, at en kommune, inden denne vil kunne begynde at etablere midlertidige lagre, vil skulle have en tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren hertil. Lagre er ikke omfattet af lov om rørført transport af CO₂, hvorfor tilladelsen vil skulle udstedes i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 2.

Der henvises nærmere til afsnit 3.1.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Tilladelse til kommunen vil kunne udstedes af klima-, energi- og forsyningsministeren efter ansøgning.

Midlertidig lagring vil eksempelvis kunne ske i lagertanke og vil typisk være nødvendige, hvor der ikke er mulighed for at transportere CO₂ direkte fra fangstanlægget til et permanent lager, eller hvor der vil være behov for at skifte transportmetode. Dette vil typisk være tilfældet, når der ikke løber en eller flere forbundene rørledninger direkte fra fangstanlægget til et permanent lager. Midlertidig lagring kan også kunne være relevant, hvor udnyttelse af CO₂'en ikke sker i direkte forbindelse med fangsten.

Det vil være en forudsætning for en tilladelse til etablering af et midlertidigt lager, at dette vil ligge i nær tilknytning til kommunens lokale rørledninger, jf. det foreslåede stk. 1. For at afgøre, hvorvidt dette er tilfældet, vil der skulle foretages en konkret vurdering heraf.

Ved nær tilknytning skal forstås en nødvendig og snæver sammenhæng mellem rørledningsanlægget og installationen til midlertidig lagring af CO₂. I vurderingen vil indgå en række parametre, herunder aktivitetens karakter, hensynet til at undgå værdispild, lovgivningskrav m.v., særlig ekspertise og det forhold, at et projekt vil have modtaget støtte.

Det vil også blive vurderet i forbindelse udstedelsen af tilladelsen, hvorvidt der er tale om et midlertidigt lager, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 4. Det vil sige, at der ikke må være tale om permanent lagring.

UDKAST

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil i forbindelse med udstedelsen af tilladelsen kunne knyttet vilkår hertil. Det vil kunne være vilkår om størrelsen og beliggenheden eller andre vilkår knyttet til lagrest fysiske udformning. Ministeren vil endvidere kunne fastsætte en varighed for tilladelsen, eventuelt med mulighed for forlængelse. Ministeren vil ikke med den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 2, 2. pkt., kunne fastsætte vilkår, som allerede vil kunne fastsættes efter andre regelsæt, som f.eks. miljøvurderingsloven, planloven, landbrugsloven og naturbeskyttelsesloven m.v.

Opnår kommunen tilladelse til etablering og drift af installationer til midlertidig lagring af CO₂, vil kommunen have mulighed for at etablere og drive installationer til midlertidig lagring af CO₂. Dette vil medvirke til at sikre, at projekter ikke vil blive forhindret, fordi tredjepart ikke ønsker at etablere de nødvendige installationer.

Bestemmelsen vil ikke være til hinder for, at kommunerne vil kunne få tredjepart til at etablere og drive installationer til midlertidig lagring, eller at kommunerne vil kunne indgå aftale med tredjepart om at benytte deres allerede eksisterende installationer til midlertidig lagring af CO₂.

Det følger af § 47, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse, at tilsynet med kommuner og kommunale fællesskaber varetages af Ankestyrelsen med Indenrigs- og Sundhedsministeriet som overordnet tilsynsmyndighed, jf. lov om kommunernes styrelse § 53. Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne og kommunale fællesskaber overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Ankestyrelsen beslutter som kommunal tilsynsmyndighed selv, om der er tilstrækkelig anledning til at rejse en tilsynssag, jf. § 48 a i lov om kommunernes styrelse.

Til § 16

Der findes ikke gældende regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om CO₂-fangst, der er omfattet af dette lovforslag.

Det følger dog af varmforsyningslovens § 2 a, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler eller træffe bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af varmforsyningsloven.

Det følger endvidere af elforsyningslovens § 2 a, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler eller træffer bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler

UDKAST

om forhold, der er omfattet af elforsyningsloven, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om naturbeskyttelse på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

Det foreslås med bestemmelsen i § 16, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Der findes i varmforsyningsloven og elforsyningsloven bemyndigelser til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler, som vedrører internationale forhold. Det foreslås at fastsætte en tilsvarende bestemmelse i dette lovforslag.

Med bemyndigelsen i denne bestemmelse vil ministeren således kunne fastsætte regler, som vedrører forhold vedrørende CO₂-fangst, som er omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1.

Der vil f.eks. kunne være tale om regler, som vedrører implementering af EU-direktiver, eller der vil kunne være tale om regler, som er nødvendige for at tilpasse reglerne på CO₂-fangstområdet til en EU-forordning. Principperne for EU-retlig implementering, herunder kravet om minimumsimplicitering, vil skulle følges.

Hvor der dog i en EU-retsakt måtte blive fastsat bestemmelser vedrørende obligatorisk digital kommunikation, som kræver en dansk implementering eller tilpasning, vil klima-, energi- og forsyningsministeren dog i stedet kunne benytte bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 1.

Bemyndigelsen vil endvidere benyttes på andre internationale områder uden for EU-retten, hvor Danmark måtte forpligte sig på en sådan måde, at der vil være behov for at fastsætte regler i dansk ret for at leve op til den pågældende forpligtelse. Det vil fortsat være en forudsætning for ministerens udstedelse af regler, at der er tale om regler, som falder ind under dette lovforslags anvendelsesområde.

Det forventes, at bemyndigelsen hovedsageligt vil blive anvendt, hvor der er tale om ændringer, som vil supplere bestemmelserne i dette lovforslag, eller som kun i mindre omfang vil ændre i bestemmelserne, f.eks. ved for specifikke tilfælde at indsætte undtagelser til bestemmelserne. Hvor der tale om større eller mere indgribende ændringer i forhold til bestemmelserne i lovforslaget, vil der dog kunne være behov for at foretage en lovændring.

UDKAST

Med den foreslåede bemyndigelse sikres det, at der vil kunne udstedes regler, som sikrer opfyldelsen af Danmarks internationale forpligtelser, uden at der samtidig i alle tilfælde vil skulle ændres i loven omfattet af dette lovforslag.

Det forventes ikke på nuværende tidspunkt, at bemyndigelsen vil blive udmøntet.

Til § 17

Efter gældende ret varetager Forsyningstilsynet opgaver og beføjelser i medfør af lov om Forsyningstilsynet inden for sektorlovgivningen, herunder lov om elforsyning og lov om varmforsyning.

Forsyningstilsynets tilsyn med elforsyningsvirksomheder er reguleret i lov om elforsyning, og Forsyningstilsynets tilsyn med varmforsyningsvirksomheder er reguleret i lov om varmforsyning.

Der henvises nærmere til afsnit 3.6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 17, stk. 1, foreslås det, at Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, og § 11, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, og § 11, stk. 2.

Forsyningstilsynet vil således for det første føre tilsyn med overholdelse af forpligtelser i denne lov, som følger af den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 1, om, at der i tilfælde af statsstøtte vil skulle opkræves en værdi i varmeprisen, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter eller til betaling af CO₂-afgifter, herunder at værdien af kvoterne følger regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2.

Forsyningstilsynet vil herudover føre tilsyn med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 2, om, at overskydende gratis CO₂-kvoter i tilfælde af statsstøtte vil skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden. Tilsynet med den foreslåede bestemmelse vil svare til det tilsyn, som Forsyningstilsynet fører med overholdelsen af prisbestemmelsen i § 20 i varmforsyningsloven, og Forsyningstilsynet vil således sikre, at værdien af overskydende gratis kvoter ikke modregnes i varmeprisen.

Herudover vil Forsyningstilsynet føre tilsyn med, at kravet i den foreslåede § 11, stk. 1, om regnskabsmæssig adskillelse er opfyldt, og at regnskabet for CO₂-fangstaktiviteterne, herunder indkøb af CO₂-fangst hos en anden CO₂-fangstvirksomhed, overholder eventuelle regler udstedt i medfør af den foreslåede § 11, stk. 2.

UDKAST

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med, at kravet om regnskabsmæssig adskillelse, jf. de foreslåede bestemmelser i § 11, er gennemført korrekt, hvor alle transaktioner foretages, som om de var mellem selvstændige selskaber. Dette flugter med den gældende praksis for kraftvarmeanlæg (der både producerer el og fjernvarme), hvor der skal være regnskabsmæssig adskillelse, og hvor der dermed vil skulle ske en omkostningsfordeling mellem varmeproduktionen og øvrig aktivitet, som ikke hører under varmeproduktion, f.eks. elproduktion. Ved omkostningsfordeling forstås, hvordan omkostninger, som er relevante for flere aktiviteter i selskabet (såkaldte fællesomkostninger) skal fordeles mellem varmeproduktion og øvrigt aktivitet.

Forsyningstilsynets tilsyn vil skulle sikre, at virksomhedens regnskabsmæssige adskillelse er transparent, herunder at omkostninger, som hører under CO₂-fangstaktiviteter, er adskilt fra varmeomkostninger og opdelt korrekt.

For så vidt angår Forsyningstilsynets tilsyn og afgørelser i forbindelse med de foreslåede modregningsregler i §§ 12 og 13, foreslås dette fastsat i de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 5-9, og § 13, stk. 6.

Det foreslåede § 17, stk. 1, vil således give Forsyningstilsynet hjemmel til at føre tilsyn med forpligtelser i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter, hvorved det sikres, at der vil kunne føres tilsyn med de omfattes forpligtelser i loven, hvilket vil bidrage til at sikre overholdelsen heraf.

Det foreslås i bestemmelserne i §§ 18-20, at Forsyningstilsynet i sit tilsyn vil kunne indhente oplysninger, vil have adgang til lokaler og vil kunne træffe afgørelser ved manglende overholdelse forpligtelserne.

Der findes ikke gældende regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren fører tilsyn med selskabsmæssig adskillelse mellem en CO₂-fangstvirksomhed og en fjernvarmevirksomhed.

Det foreslås med bestemmelse i § 17, *stk.* 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil føre tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 5 for så vidt angår privatejede CO₂-fangstvirksomheder.

Med den foreslåede vil tilsynsopgaven med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse i § 5 for så vidt angår privatejede CO₂-fangstvirksomheder henhøre under klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 5, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet

UDKAST

vand eller damp, jf. lov om varmforsyning. Denne bestemmelse vil både omfatte kommunalt ejede selskaber og privatejede virksomheder.

Hvor der er tale om kommunalt ejede selskaber, vil tilsynet henhøre under Ankestyrelsens tilsyn. Der henvises nærmere til afsnit 3.6.2.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslåede stk. 2 vil afvige fra de øvrige tilsynsopgaver efter det foreslåede stk. 1, som foreslås varetaget af Forsyningstilsynet, idet der ikke vil være tale om et tilsyn, som relaterer sig til økonomien i forbindelse med varmforsyning, herunder i relation til varmeprisen. Tilsynet med at sikre, at der er selskabsmæssig adskillelse fra en fjernvarmevirksomhed for så vidt, der er tale om en privatejet CO₂-fangstvirksomhed foreslås derfor at ligge under klima-, energi- og forsyningsministeren.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil, hvis det konstateres, at der ikke har været foretaget selskabsmæssig adskillelse som påkrævet i § 5, kunne træffe afgørelse om påbud efter den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 2.

Til § 18

Det fremgår af § 23 b, stk. 5, i varmforsyningsloven, og af § 84, stk. 1, 1. pkt., i elforsyningsloven, at Forsyningstilsynet kan indhente oplysninger til brug for sit tilsyn. Der henvises nærmere til afsnit 3.6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, 1. pkt., vil det blive fastsat, at Forsyningstilsynet vil kunne indhente de oplysninger hos en virksomhed omfattet af lovforslaget, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter lovforslaget eller efter regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås videre i § 18, stk. 1, 2. pkt., at 1. pkt. tilsvarende vil finde anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af lovforslaget, såfremt der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

De foreslåede bestemmelser i stk. 1 vil medføre, at Forsyningstilsynet vil få beføjelse til hos en virksomhed omfattet af lovforslaget, herunder en koncernforbundet vil kunne indhente de oplysninger, som Forsyningstilsynet vurderer vil være nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1.

Forsyningstilsynets indhentning af oplysninger vil alene kunne ske hos virksomheder, som tilsynet efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, vil føre tilsyn med. Det drejer sig for det første om en virksomhed, som ejer et

UDKAST

el- eller varmeproduktionsanlæg, hvor der vil blive fanget CO₂, hvortil der er tildelt statsstøtte, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6. Herudover drejer det sig om en virksomhed, som ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg, hvor der som følge af statsstøttet CO₂-fangst vil blive sparet udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af CO₂-afgifter, jf. den foreslåede bestemmelse i § 7. Endelig drejer det sig kravet om regnskabsmæssig adskillelse i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 1.

Indhentningen af oplysninger vil skulle ske med henblik på at gennemføre et tilsyn og eventuelt træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1.

Forsyningstilsynets beføjelse vil dog ikke være begrænset til virksomheder omfattet af loven, men også til virksomheder, der er koncernforbundne med en virksomhed omfattet af lovforslaget, og som virksomheden har eller har haft transaktioner med. Når der ikke har været transaktioner mellem den virksomhed omfattet af lovforslaget og den koncernforbundne virksomhed, vil Forsyningstilsynet ikke med hjemmel i § 18, stk. 1, kunne indhente oplysninger hos den koncernforbundne virksomhed.

Hvis det formelle kriterium, at der har været en transaktion mellem virksomhederne, er opfyldt, vil Forsyningstilsynet desuden kun kunne få adgang til oplysninger med det formål at kontrollere den pågældende transaktion. Den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, vil nemlig kun tillade indhentning af »de oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af Forsyningstilsynets opgaver efter loven eller regler fastsat i medfør af loven«.

Forsyningstilsynet har til opgave at føre tilsyn med virksomheder omfattet af lovforslaget. Dette indebærer, at Forsyningstilsynet, når beføjelsen anvendes i forhold til en koncernforbundet virksomhed, kun må indhente oplysninger, der vil kunne give indsigt i de omkostninger, der har dannet grundlag for den transaktion, der er foretaget med virksomheden. Bestemmelsen giver således ikke mulighed for, at Forsyningstilsynet vil kunne indhente andre oplysninger, som den koncernforbundne virksomhed kan have.

Forsyningstilsynet vil alene kunne anmode om oplysninger, som er til virksomhedernes rådighed eller bør være til virksomhedernes rådighed, f.eks. i henhold til andre regelsæt, eller oplysninger, som virksomhederne uden større besvær eller større omkostninger vil kunne indhente hos andre.

Udøvelsen af beføjelsen efter § 18, stk. 1, vil skulle ske inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb

UDKAST

og oplysningspligt. Det vil bl.a. medføre, at beføjelsen til at indhente oplysninger vil skulle udøves proportionelt, dvs. at indgrebet kun må anvendes, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, og hvis indgrebet står i rimeligt forhold til formålet med indgrebet.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at Forsyningstilsynet til have adgang til de oplysninger, som vil være nødvendige for at sikre, at Forsyningstilsynet bedst muligt vil kunne løse sin tilsynsopgave.

Efter § 23 b, stk. 6, 1. pkt., i lov om varmforsyning kan Forsyningstilsynet pålægge en virksomhed at tilvejebringe de oplysninger, herunder at tilvejebringe dem i en bestemt form, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter disse lov eller efter regler fastsat i medfør af lovene.

Det foreslås med bestemmelsen i § 18, *stk. 2*, at Forsyningstilsynet vil kunne pålægge en virksomhed omfattet af det foreslåede *stk. 1* inden for en bestemt frist at tilvejebringe de oplysninger, herunder at tilvejebringe dem i en bestemt form, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter denne lov eller efter regler fastsat i medfør af loven.

Ved »tilvejebringe« forstår fremskaffelse af eksisterende oplysninger, men også tilvejebringelse af disse oplysninger i en bestemt form. Det giver Forsyningstilsynet mulighed for at få de nødvendige oplysninger i den form, tilsynet har brug for, til varetagelse af tilsynets opgaver f.eks. til sammenligning med andre virksomheder. Der vil dog alene være tale om oplysninger, som er til den pågældende virksomheds rådighed, eller som denne uden større besvær eller uden større omkostninger vil kunne indhente hos andre.

Forsyningstilsynet kan - ligesom det gælder for tilsynets andre beføjelser efter forslaget - anvende beføjelsen i forhold til den koncernforbundne virksomhed, såfremt der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem denne virksomhed og virksomheden omfattet af loven.

Forsyningstilsynet vil kunne fastsætte en frist for modtagelsen af de oplysninger, som Forsyningstilsynet har anmodet om. Modtager Forsyningstilsynet ikke oplysningerne inden for fristen, vil Forsyningstilsynet kunne betragte det som en undladelse af at tilvejebringe oplysningerne.

Også udøvelsen af beføjelsen efter forslaget til § 18, *stk. 2*, vil skulle ske inden for grænserne af retssikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt. Det vil bl.a. medføre, at beføjelsen til at give påbud om tilvejebringelse af oplysninger vil skulle udøves proporti-

UDKAST

onelt, dvs. at indgrebet kun må anvendes, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, og hvis indgrebet står i rimeligt forhold til formålet med indgrebet.

Et pålæg om at tilvejebringe oplysninger til brug for Forsyningstilsynets tilsyn i medfør af det foreslåede stk. 2, 1. pkt., vil være en afgørelse, som vil kunne påklage til Energiklagenævnet jf. den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1. Det vil endvidere kunne straffes med bøde at give urigtige eller vildledende oplysninger eller at undlade at give oplysninger, jf. den foreslåede bestemmelser i § 27, stk. 1, nr. 4.

Til § 19

Det følger af § 23, stk. 1, 1. pkt., i lov om varmforsyning og § 81, stk. 1, 1. pkt., i lov om elforsyning, at Forsyningstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter loven kan få adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed, som ejer anlæg omfattet af loven, og på stedet gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk.

Det følger videre af § 23, stk. 1, 2. pkt., i lov om varmforsyning og § 81, stk. 1, 2. pkt., i lov om elforsyning, at bestemmelsen i 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en virksomhed, der er koncernforbundet med en virksomhed, som ejer anlæg omfattet af loven, såfremt der har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte virksomheder.

Med bestemmelsen i § 19, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at Forsyningstilsynet til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation til brug for tilsynet efter det foreslåede § 17, stk. 1, vil kunne få adgang til lokaler, der benyttes af en virksomhed omfattet af tilsynet i § 17, stk. 1, og på stedet gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk.

Med bestemmelsen i § 19, stk. 1, 2. pkt., foreslås det videre, at 1. pkt. vil finde tilsvarende anvendelse på virksomheder, som er koncernforbundet med en virksomhed omfattet af loven, såfremt de har fundet en eller flere transaktioner sted mellem de nævnte selskaber.

Forsyningstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse kunne få adgang til lokaler, som benyttes af de virksomheder, som Forsyningstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, vil føre tilsyn med. Det drejer sig således om el- eller varmeproduktionsvirksomheder. Med lokaler forstås

UDKAST

sædvanligvis virksomhedens administrationslokaler, uanset om de er beliggende i forbindelse med virksomhedens anlæg, men der vil også kunne være tale om andre lokaler, hvis de oplysninger, som Forsyningstilsynet vurderer at have brug for i forbindelse med sit tilsyn, befinder sig på en anden lokalitet tilhørende virksomheden. Der vil skulle være tale om erhvervslokaler. Forsyningstilsynet vil således ikke med den foreslåede bestemmelse have adgang til private hjem, medmindre disse også benyttes til erhverv knyttet til den virksomhed, som der føres tilsyn med.

Forsyningstilsynet vil på stedet kunne gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder virksomhedens regnskaber, øvrige regnskabsmaterialer, forretningsbøger og andre forretningspapirer, uanset om disse oplysninger opbevares elektronisk. Forsyningstilsynet vil således ikke kunne medtage materiale fra stedet, men alene kopier her.

Det vil være en forudsætning for Forsyningstilsynets adgang til lokalerne, at de legitimerer sig inden adgangen. I modsat fald vil virksomheden kunne afvise at give Forsyningstilsynet adgang.

Forsyningstilsynet vil have adgang uden retskendelse i overensstemmelse med retssikkerhedsloven. Hvis der før gennemførelsen af kontrolbesøget foreligger mistanke om et strafbart forhold, må der dog ikke skaffes adgang uden retskendelse.

Det forudsættes, at Forsyningstilsynet alene vil gøre brug af muligheden i den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, hvis Forsyningstilsynet ikke vil kunne skaffe de nødvendige oplysninger på anden måde, f.eks. ved brug af bestemmelsen om oplysningspligt i den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1. Det vil også kunne være, hvis Forsyningstilsynet har en begrundet mistanke om, tilsynet ikke vil få udleveret fyldestgørende eller vil få udleveret misvisende oplysninger gennem bruger af § 18, stk. 1. Der gælder således her et proportionalitetsprincip.

Samme adgang til lokaler og under samme forudsætninger vil Forsyningstilsynet have i forhold til virksomheder, som er koncernforbundne med virksomheder, som er omfattet af Forsyningstilsynets tilsyn efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1,.

Forsyningstilsynet vil således kunne anvende beføjelsen i forhold til den koncernforbundne virksomhed også i tilfældet af, at der kun har været én transaktion mellem virksomheden omfattet af loven og den koncernforbundne virksomhed. Ved »transaktion« forstås en overførsel af ressourcer eller forpligtelser mellem virksomhederne, uanset om der er fastsat en pris herfor. Herved tænkes ikke på transaktioner, som ligger i forholdet mellem koncernforbundne virksomheder, såsom betaling af udbytte fra et datter- til

et moderselskab. Der vil skulle være tale om en transaktion, som lige så godt kunnet have fundet sted mellem virksomheden omfattet af loven og en virksomhed, som ikke er koncernforbundet med varmforsyningsvirksomheden.

Formålet med bestemmelsen er at tilvejebringe Forsyningstilsynet hjemmel til at få adgang til en virksomheds ejendom og til de lokaliteter på ejendommen, hvor de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets varetagelse af sine opgaver, findes. Med den foreslåede bestemmelse vil Forsyningstilsynet få samme muligheder for at indhente oplysninger på virksomhedernes lokaliteter som på varme- og elforsyningsområdet.

Det følger af § 23 a, stk. 2, i varmforsyningsloven, og § 81, stk. 1, i elforsyningsloven, at politiet om nødvendigt yder bistand ved udøvelsen af beføjelserne efter stk. 1.

Det foreslås med bestemmelsen i § 19, *stk. 2*, at politiet om nødvendigt vil kunne yde bistand ved udøvelsen af beføjelserne efter stk. 1.

Med de foreslåede bestemmelse vil Forsyningstilsynet kunne anmode politiet om hjælp til at få adgang til en virksomheds lokaliteter, hvor virksomheden ikke måtte have givet Forsyningstilsynet tilladelse til at få adgang. Det forudsættes enten, at Forsyningstilsynet forinden selv vil have haft anmodet om adgangen, men hvor dette er blevet afvist, eller at Forsyningstilsynet har en begrundet mistanke om, at de ved anmodning om adgang til lokaliteterne vil blive afvist. Dette kan eventuelt være baseret på tidligere erfaringer med samme virksomhed. Der gælder således her et proportionalitetsprincip.

Den foreslåede bestemmelse vil være med til at sikre, at Forsyningstilsynet vil kunne benytte sig af de beføjelser, som er tillagt Forsyningstilsynet til gennemførelsen af tilsynet.

Til § 20

Der findes ikke gældende regler om, at Forsyningstilsynet vil kunne træffe afgørelse om påbud for manglende overholdelse af krav, som er fastsat i bestemmelser omfattet af dette lovforslag.

Det foreslås med bestemmelsen i § 20, *stk. 1, 1. pkt.*, at hvis Forsyningstilsynet i forbindelse med sit tilsyn efter § 17, stk. 1, konstaterer, at en virksomhed ikke overholder kravene i § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, eller § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, eller § 11, stk. 2, vil Forsyningstilsynet kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde det pågældende krav.

Det foreslås endvidere i § 20, stk. 1, 2. *pkt.*, at Forsyningstilsynet endvidere i forbindelse med sit tilsyn med overholdelsen af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, vil kunne træffe afgørelse om godkendelse om fordelingen af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet eller træffe afgørelse om en anden fordeling.

Hvis Forsyningstilsynet således konstaterer, at en el- eller varmeproduktionsvirksomhed ikke i tilfælde af statsstøtte til CO₂-fangst har opkrævet en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 1, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde el- eller varmeproduktionsvirksomheden at gennemføre opkrævningen og at sikre, at værdien vil blive overført til den CO₂-fangstvirksomhed, som har modtaget statsstøtten.

Hvis Forsyningstilsynet konstaterer, at en varmeproduktionsvirksomhed ikke i tilfælde af statsstøtte til CO₂-fangst har overført overskydende gratis CO₂-kvoter til CO₂-fangstselskabet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 2, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde varmeproduktionsvirksomheden at foretage den pågældende overførsel herunder i form af en overførsel af værdien af CO₂-kvoterne. Forsyningstilsynet vil i forbindelse med sit påbud kunne fastsætte en rente af det omfattede beløb i henhold til reglerne i renteloven.

Hvis el- eller varmeproduktionsvirksomheden har opkrævet en anden værdi end den, som er fastsat i medfør af regler udstedt efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde virksomheden enten af opkræve det resterende nødvendige beløb eller at tilbagebetale det overskydende beløb. Forsyningstilsynet vil i forbindelse med sit påbud kunne fastsætte en rente af det omfattede beløb i henhold til reglerne i renteloven.

Hvis Forsyningstilsynet herudover konstaterer, at en CO₂-fangstvirksomhed ikke har sikret regnskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangstaktiviteterne og varmeproduktionsvirksomheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 1, eller ikke har overholdt et krav fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2, f.eks. et krav om revisorerklæring, vil Forsyningstilsynet kunne påbyde CO₂-fangstvirksomheden at overholde det pågældende krav.

UDKAST

For så vidt angår afgørelser i forbindelse med modregningsbestemmelserne i §§ 12 og 13, vil dette følge af de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 8, og § 13, stk. 6.

Forsyningstilsynet vil i sine afgørelser kunne fastsætte en frist for efterkommelsen af påbuddet.

Manglende efterkommelse af et påbud vil kunne straffes med bøde, jf. den foreslåede bestemmelse i § 27, stk. 1, nr. 3.

Forsyningstilsynet vil i forbindelse med sit tilsyn med overholdelsen af § 11, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 11, stk. 2, kunne træffe afgørelse om godkendelse om fordelingen af indtægter og omkostninger mellem CO₂-fangstregnskabet og varmeproduktionsregnskabet. Forsyningstilsynet vil endvidere kunne træffe afgørelse om en anden fordeling af indtægter og udgifter mellem de to aktiviteter. Det vil bl.a. kunne være tilfældet, hvor CO₂-fangstvirksomheden ikke har kunnet dokumentere baggrunden for fordelingen af omkostninger og indtægter i henhold til regler fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 2.

Forsyningstilsynet vil ikke med den foreslåede bestemmelse i stk. 1 i forbindelse med sit tilsyn med § 11 kunne træffe afgørelse om, hvorvidt de omkostninger, som er fordelt til varmeproduktionsregnskabet, vil kunne udgøre en nødvendig udgifter i henhold til § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven. Afgørelse herom vil skulle træffes i medfør af reglerne i varmforsyningsloven.

Med den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, vil der blive givet Forsyningstilsynet en adgang til at kunne træffe afgørelser, hvilket vil kunne medvirke til at sikre, at de bestemmelser, som Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, vil blive overholdt, hvilket vil føre til en øget beskyttelse af varmekunderne.

Det findes ikke gældende regler om, at Forsyningstilsynets afgørelser skal meddeles skriftligt og indeholde oplysning om de forhold og synspunkter, som har været bestemmende.

Det følger dog af § 23 i varmforsyningsloven, at Forsyningstilsynets afgørelser skal meddeles skriftligt og indeholde oplysning om de forhold og synspunkter, som har været bestemmende for afgørelsen.

Der findes ikke gældende regler, som fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne træffe afgørelse ved manglende selskabsmæssig adskillelse mellem en CO₂-fangstvirksomhed og et fjernvarmeselskab.

UDKAST

Det foreslås med bestemmelsen i § 20, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved sit tilsyn efter den foreslåede bestemmelse i § 17, *stk. 2*, vil kunne træffe afgørelse om påbud om at overholde den foreslåede § 5.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 5, at varetages CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab eller virksomhed som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, vil CO₂-fangstvirksomheden skulle være selskabsmæssigt adskilt fra virksomheder, som driver et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp, jf. lov om varmeforsyning. Denne bestemmelse vil både omfatte kommunalt ejede selskaber og privatejede virksomheder.

Hvor der er tale om privatejede CO₂-fangstvirksomheder, vil klima-, energi- og forsyningsministeren efter den foreslåede bestemmelse i § 17, *stk. 2*, føre tilsyn med overholdelsen af kravet om selskabsmæssig adskillelse i § 5.

Med det foreslåede *stk. 2* vil klima-, energi- og forsyningsministeren ved manglende selskabsmæssig adskillelse kunne træffe afgørelse om et påbud om, at den pågældende CO₂-fangstvirksomhed enten vil skulle sikre, at CO₂-fangstvirksomheden adskilles fra fjernvarmevirksomheden eller -virksomhederne, eller at CO₂-fangst delen af CO₂-fangstvirksomheden udskilles i en virksomhed, som er adskilt fra el- eller varmeproduktionsvirksomheden.

Ministerens vil kunne fastsætte en frist for efterkommelse af påbuddet.

Manglende overholdelse af en afgørelse truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne straffe med bøde i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 27, *stk. 1, nr. 2*.

Det foreslås med bestemmelsen i § 20, *stk. 3*, at Forsyningstilsynets afgørelser vil skulle meddeles skriftligt og indeholde oplysning om de forhold og synspunkter, som har været bestemmende for afgørelsen.

Med den foreslåede bestemmelse vil det således være et krav, at Forsyningstilsynets afgørelser i medfør af det foreslåede *stk. 1*, vil blive meddelt skriftligt til modtageren af afgørelsen.

Hvor finansministeren i medfør af § 7, *stk. 5*, i lov om Digital Post fra offentlige afsendere i Digital Post har offentliggjort, at Forsyningstilsynet vil være omfattet af de myndigheder, som vil kunne benytte digital post, vil afgørelsen skulle sendes på denne måde. Der vil endvidere i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 21, *stk. 1*, kunne fastsætte regler med krav om digital kommunikation.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse svarer i sit indhold til forvaltningslovens § 22, hvorefter en afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. Hvor Forsyningstilsynet vil kunne træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, vil der ikke kunne være tale om en afgørelse, som vil give modtageren medhold, men alene afgørelser om påbud.

Med den foreslåede bestemmelse vil det blive sikret, at modtagere af afgørelser efter det foreslåede stk. 1 vil nyde samme rettigheder som modtagere af afgørelser efter forvaltningsloven.

Til § 21

Der findes ikke gældende bestemmelser om, at klima-, energi- og forsyningsministeren regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af dette lovforslag, bestemmelser fastsat i henhold til loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af loven, skal ske digitalt.

Det følger af § 25 a, stk. 1, i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af varmforsyningsloven, bestemmelser fastsat i henhold til loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af varmforsyningsloven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for anvendelse for visse personer. Efter stk. 2 følger det, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Tilsvarende følger det af § 92 b, stk. 1, i elforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan udstede regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af elforsyningsloven, af bestemmelser fastsat i henhold til loven eller af EU-retsakter om forhold omfattet af elforsyningsloven, skal ske digitalt. Ministeren kan herunder udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse personer og virksomheder. Det følger videre af stk. 2, at en digital ansøgning anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for myndigheden.

Med bestemmelsen i § 21, stk. 1, 1. pkt., foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne udstede regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af dette lovforslag, af bestemmelser fastsat i henhold til lovforslaget eller af EU-retsakter om forhold omfattet af lovforslaget, skal ske digitalt.

UDKAST

Det foreslås endvidere i stk. 1, 2. *pkt.*, at ministeren herunder vil kunne udstede regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse selskaber eller virksomheder.

For at kunne pålægge selskaber og virksomheder pligt til at kommunikere digitalt med myndigheder skal dette være hjemlet i lov.

Folketingets partier indgik i januar 2018 en aftale om digitaliseringsklar lovgivning, som skal sikre et mere enkelt og klart lovgrundlag, som er let at forstå og omsætte til sikre og brugervenlige digitale løsninger.

Som følge af den politiske aftale foreslås det i dette lovforslag givet en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler vedrørende obligatorisk digital kommunikation.

Med den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 1.pkt., vil der ved bekendtgørelse kunne fastsættes regler om, at virksomheder har pligt til at kommunikere digitalt med den ansvarlige myndighed efter dette lovforslag, herunder via bestemte digitale systemer, som f.eks. via almindelig e-mail ved f.eks. forespørgsler og indberetninger, og at svaret fra myndigheden sendes digitalt. Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, som er rettet mod borgere.

Bemyndigelsen indebærer, at ministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om, hvordan den digitale kommunikation skal foregå herunder om, hvornår en meddelelse anses for modtaget gennem et digitalt system. Det vil være relevant i tilfælde, hvor der er endelige frister for kontakten til myndigheden eller andre bemyndigede, f.eks. ved klage eller lignende.

Med digitalt system menes, at der kan laves regler om brug af bestemte digitale systemer, en digital signatur eller lignende. De ansvarlige vil være de myndigheder, som er tillagt kompetencer efter dette lovforslag. Det drejer om Energistyrelsen (efter delegation fra klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af delegationsbekendtgørelsen), Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet.

Det vil endvidere kunne være myndigheder, som er bemyndiget til at udøve beføjelser, som er tillagt klima-, energi- og forsyningsministeren efter dette lovforslag i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 24.

Ministeren vil med bemyndigelsen endvidere kunne fastsætte generelle regler om, i hvilke tilfælde kravet om digital kommunikation ikke vil være påkrævet, f.eks. at andre kommunikationsformer vil kunne benyttes i krisetilfælde, hvor adgangen til digital kommunikation i en periode måtte være afbrudt.

Bemyndigelsen foreslås også at omfatte ministerens svar på henvendelser vedrørende forhold omfattet af dette lovforslag.

Hvor der i EU-retsakter, som vedrører forhold omfattet af dette lovforslag, måtte blive fastsat bestemmelser fastsat om obligatorisk digital kommunikation, som medfører en implementeringsforpligtelse for Danmark, f.eks. i et EU-direktiv, eller hvor der måtte være behov for tilpasning af reglerne som følge af en EU-forordning, vil ministeren kunne benytte den foreslåede bemyndigelse til fastsættelsen af de påkrævede regler.

Det foreslås endvidere efter stk. 1, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren med den foreslåede bestemmelse vil kunne fastsætte regler om anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for obligatorisk anvendelse for visse virksomheder. I sidstnævnte vil der skulle være tale om helt særlige forhold, idet der ikke ses at være samme adgang til at fritage for obligatorisk digital kommunikation for virksomheder som for borgere, hvor der kan være hensyn at tage til f.eks. handicap.

En udmøntning af bemyndigelsen vil f.eks. kunne ske i forbindelse med udmøntning af andre bemyndigelser i lovforslaget, og hvor en bestemmelse om obligatorisk digital kommunikation alene vil knytte sig til de pågældende regler. En udmøntning vil endvidere kunne ske i en generel bekendtgørelse med regler om obligatorisk digital kommunikation. Det forventes ikke på nuværende tidspunkt, at bemyndigelsen i den foreslåede bestemmelse vil blive udnyttet.

Generelt gælder det for den foreslåede bestemmelse, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at en forespørgsel eller klage m.v. fra virksomheder til myndigheder eller andre bemyndigede, som ikke indgives digitalt, vil skulle afvises, dog efter behørig vejledning efter forvaltningsloven.

Det er her hensigten i videst muligt omfang at anvende e-boks til brug for meddelelser m.v. fra myndigheder.

Det foreslås ikke med bestemmelsen at ændre på virksomhedernes rettigheder efter anden lovgivning eller efter dette lovforslag. Det er alene måden, hvorpå disse vil skulle indberette m.v., der foreslås som digital kommunikation, i det omfang ministeren udnytter bemyndigelsen. Det betyder f.eks., at forvaltningsloven og anden datareguleringen gælder fuldt ud.

Med bestemmelsen i § 21, *stk.* 2, foreslås det, at en digital ansøgning vil blive anset for at være kommet frem, når den er tilgængelig for myndigheden eller andre bemyndigede.

UDKAST

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at en meddelelse vil blive anset for at være kommet frem til adressaten på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Dermed vil kommunikation i den digitale løsning blive offentligt reguleret og vil ske med samme retsvirkninger som ved fremsendelse af postomdelte breve, der anses for at være kommet frem, når de er lagt i adressatens fysiske postkasse. Fremkomsttidspunktet vil bl.a. være afgørende for, hvornår forvaltningsakter får de tilsigtede retsvirkninger.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for adressaten på det tidspunkt, hvor adressaten kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i modtagelsessystemet eller i et datasystem, f.eks. i e-boks.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme virksomheden til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

Ved en udmøntning af den foreslåede bemyndigelse vil virksomheder omfattet af dette lovforslag blive forpligtede til at benytte digitale kommunikationsformer i henhold til reglerne i bekendtgørelsen i kommunikationen med de relevante myndigheder eller andre efter lovforslaget bemyndigede.

Til § 22

Der findes ikke gældende regler om betaling for Forsyningstilsynets tilsyn med bestemmelser omfattet af dette lovforslag.

Omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter sektorlovgivningen betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med, jf. bl.a. § 44 i lov om gasforsyning, § 78 i lov om elforsyning og § 23 c i lov om varmforsyning.

Det følger dog af § 15, stk. 1, i lov om rørført transport af CO₂, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med efter denne lov eller regler udstedt i medfør af loven.

UDKAST

En tilsvarende finansieringsordning foreslås indført med lovforslagets § 22, *stk. 1*, hvorefter forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 17, *stk. 1*, betales af de virksomheder, som Forsyningstilsynet fører tilsyn med.

Det pågældende gebyr skal således dække de nødvendige omkostninger, som er forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse omfattet af dette lovforslag. Gebyrerne vil løbende blive justeret for at sikre balance mellem gebyrindtægter og udgifter til tilsyn m.v.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ikke andre virksomheder end de, som der vil blive ført tilsyn med, vil skulle betale for omkostningerne til tilsynet.

Der henvises endvidere til afsnit 3.6.2.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 15, *stk. 1*, i lov om rørført transport af CO₂, at Forsyningstilsynet fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostninger efter *stk. 1*. Afgørelser truffet i henhold til regler fastsat i medfør af 1. pkt. kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Det følger af den foreslåede § 22, *stk. 2, 1. pkt.*, at Forsyningstilsynet vil fastsætte regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostningerne efter det foreslåede *stk. 1*.

Det findes mest hensigtsmæssigt, at Forsyningstilsynet tillægges beføjelsen til at fastsætte sådanne regler, da de har størst kendskab til karakteren og omfanget af deres opgaver.

Det forventes, at Forsyningstilsynet vil fastsætte regler, hvorefter betalingen af beløbet efter det foreslåede *stk. 1* til Forsyningstilsynet vil afspejle den konkrete kreds af ydelsesmodtagere og være baseret på gebyrer for generelle grundbeløb, hvor opgaverne omfatter modydelse i bredere forstand. Det vil bl.a. indebære, at der vil kunne blive fastsat regler om fordelingen af omkostninger mellem de relevante virksomheder, betalingskadencer og opkrævning til tilsynet. Forsyningstilsynets driftsomkostninger og andre opgaver, som ikke direkte vil kunne henføres til en bestemt virksomhedskategori, herunder bl.a. aktindsigtssager, vil blive fordelt forholdsmæssigt mellem CO₂-fangstvirksomhederne.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at retstilstanden i den sædvanlige rammesætning af Forsyningstilsynets finansieringsordning kendt fra sektorlovgivning i øvrigt tillige vil være gældende i henhold til dette lovforslag.

Efter det foreslåede stk. 2, 2. pkt., vil afgørelser truffet i henhold til regler fastsat i medfør af 1. pkt. ikke kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Afgørelser om opkrævning vil typisk have karakter af fakturaer, som er udstedt på baggrund af reglerne herom fastsat efter det foreslåede stk. 2, 1. pkt. Spørgsmålet om afgørelsens lovlighed og rigtighed vil derfor typisk være et spørgsmål om, hvorvidt beregningen, der ligger til grund for opgørelsen af det opkrævede beløb, er korrekt. Sådanne spørgsmål ligger ikke oplagt inden for Energiklagenævnets særlige kompetenceområde, hvorfor rekursordningens effektivitet i denne forbindelse vil være begrænset. Forsyningstilsynets afgørelser om opkrævning vil kunne prøves ved domstolene ligesom alle andre myndighedsafgørelser, jf. grundlovens § 63.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Forsyningstilsynets afgørelser truffet i henhold til regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af omkostningerne forbundet med Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse vil være endelige i administrativ henseende.

Afskæringen af rekurs vurderes ikke at være retssikkerhedsmæssigt betænkelig, da afgørelser om opkrævning af beløb ikke vurderes egnede til at blive gjort til genstand for prøvelse ved Energiklagenævnet, som er klageinstansen for bl.a. Forsyningstilsynets afgørelser efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf, jf. lovforslagets § 24, stk. 1.

Til § 23

Det følger af § 23 b, stk. 8, i varmforsyningsloven, at Forsyningstilsynet gør klima-, energi- og forsyningsministeren opmærksom på forhold, som tilsynet mener kan have betydning for ministerens varetagelse af opgaver efter denne lov.

Det følger endvidere af § 85, stk. 1, i elforsyningsloven, at Forsyningstilsynet gør klima-, energi- og forsyningsministeren opmærksom på forhold, som tilsynet mener kan have betydning for løsningen af opgaverne med bl.a. udstedelse, ændring og kontrol med bevillinger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 23 at fastsætte, at Forsyningstilsynet vil gøre klima-, energi- og forsyningsministeren opmærksom på forhold, som ifølge tilsynet kan have betydning for ministerens varetagelse af opgaver efter denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende bestemmelser i varme- og elforsyningslovene, og med bestemmelsen vil Forsyningstilsynet

UDKAST

blive forpligtet til at gøre ministeren opmærksomme på relevante forhold, som kan have betydning for ministerens opgavevaretagelse. Det vil f.eks. kunne være, hvor Forsyningstilsynet bliver opmærksomme på forhold, hvor den gældende regulering ikke længere vurderes at være tilstrækkelig i forhold til de aktuelle forhold på CO₂-fangstområdet i forhold til de hensyn, som vil skulle varetages med dette lovforslag. Det vil f.eks. være hensynet til varmemeforbrugerne. Et opmærksomhedspunkt vil også kunne være, hvis tilsynet ikke vurderer at kunne gennemføre et passende tilsyn under de gældende regler.

Det vil være Forsyningstilsynets vurdering, hvornår det vil være relevant at orientere ministeren, og orienteringen vil kunne ske af egen drift eller efter forespørgsel fra ministeren.

Den foreslåede bestemmelse har på samme måde som de gældende bestemmelser i varme- og elforsyningslovene til formål at sikre, at der er et tæt samarbejde mellem Forsyningstilsynet og klima-, energi- og forsyningsministeren.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke påvirke Forsyningstilsynets uafhængighed.

Til § 24

Det følger af § 26, stk. 1, i varmforsyningsloven, at Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af kommunen, klima-, energi- og forsyningsministeren, Forsyningstilsynet eller andre statslige myndigheder efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til loven. Det følger endvidere af § 89, stk. 1, 1. pkt., i elforsyningsloven, at Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren eller af Forsyningstilsynet efter denne lov eller regler udstedt i henhold til loven.

Med bestemmelsen i § 24, stk. 1, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser efter denne lov eller efter regler udstedt i medfør heraf vil kunne påklages til Energiklagenævnet.

Energiklagenævnet vil for det første kunne behandle klager over afgørelser truffet af klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 2, hvorefter ministeren vil kunne give en kommune tilladelse til etablering og drift af installationer til midlertidig lagring af CO₂, for så vidt disse ligger i nær tilknytning til kommunens lokale rørledninger.

UDKAST

Herudover vil Energiklagenævnet kunne behandle klager over afgørelser truffet i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 8, og § 13, stk. 5.

Endelig vil nævnet kunne behandle klager over afgørelser truffet i af Forsyningstilsynet medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1.

Energiklagenævnet vil som rekursinstans som udgangspunkt foretage en fuldstændig prøvelse af afgørelsen. Efterprøvelsen vil omfatte sagens faktum som alle retlige spørgsmål, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 19. december 2006 (j. nr. 97-2301-0019). Energiklagenævnet vil behandle klager efter bekendtgørelse nr. 664 af 19. juni 2006 om forretningsorden for Energiklagenævnet.

Under Energiklagenævnets behandling af klagen vil der ikke kunne rejses nye spørgsmål. Nye spørgsmål vil først kunne behandles i 1. instans for at sikre en reel to-instans prøvelse. Klager vil dog kunne fremsætte nye synspunkter, og Energiklagenævnet vil, jf. officialprincippet, også kunne inddrage nye synspunkter i sagen, herunder synspunkter, der ikke er gjort gældende af parterne. Hvis der fremkommer nye faktiske oplysninger under klagesagens behandling, vil Energiklagenævnet kunne hjemvise sagen til forsynet behandling. Dermed vil 1. instansmyndigheden få mulighed for at genoptage sagen.

En klage vil ikke automatisk have opsættende virkning. Energiklagenævnet vil dog efter almindelige forvaltningsretlige regler kunne tillægge en konkret klage opsættende virkning, hvor der ikke er modstridende interesser.

Energiklagenævnet vil kunne træffe en 1. instansafgørelse, ophæve afgørelsen eller afvise klagen. Ved ophævelse vil Energiklagenævnet typisk hjemvise sagen til fornyet behandling, men Energiklagenævnet vil også have kompetence til selv at træffe ny afgørelse.

Energiklagenævnet vil kun behandle klager, der afgives af en klageberettiget juridisk person. Retten til at klage bestemmes ud fra forvaltningslovgivningens almindelige regler. Klageberettiget er den, der er part i sagen. Retten til at klage vil derfor kræve, at klager har en væsentlig og individuel interesse i sagen.

Forbrugere tillægges i almindelighed ikke partsstatus, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 24. februar 2010 (j.nr. 1021-256). De vil sjældent være særligt berørt i forhold til andre forbrugere og vil derfor mangle individuel interesse i sagen. Det vil f.eks. dreje sig om varmemeforbrugere. Om storkunders partsstatus henvises til Forsyningstilsynets afgørelse af 26. august 2020 (j.nr. 20/03273).

UDKAST

Der vil kunne klages over afgørelser, men ikke processuelle beslutninger, da disse ikke er afgørelser, jf. Energiklagenævnets afgørelse af 7. november 2017 (j.nr. 1021-17-20), som vedrører en kommunens beslutning om at forlænge høringsperioden. Ved afgørelser forstås en retsakt, der går ud på at fastslå, hvad der er eller skal være ret i det foreliggende tilfælde.

Det følger af § 26, stk. 2, i varmforsyningsloven, at kommunens, klima-, energi- og forsyningsministerens, Forsyningstilsynets og andre statslige myndigheds afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed end det i stk. 1 nævnte Energiklagenævn. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 2, i elforsyningsloven.

Med bestemmelsen i § 24, *stk. 2*, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed end Energiklagenævnet.

Det vil således med den foreslåede bestemmelse blive fastsat, at klager over klima-, energi- og forsyningsministerens eller Forsyningstilsynets afgørelser alene vil kunne indbringes for Energiklagenævnet, og at sagen først vil kunne indbringes for domstolene, når nævnets endelige afgørelse foreligger.

Hovedreglen vil således være, at mulighederne for administrativ rekurs vil skulle være udtømte, før sagen vil indbringes for domstolene. Fordi Energiklagenævnet er den eneste og sidste klagemyndighed, vil det som regel være Energiklagenævnets afgørelser, som indbringes for domstolene. Domstolene vil ikke kun afvise at behandle sager, hvis der fortsat vil være mulighed for at klage til Energiklagenævnet, men også sager, der slet ikke har været forelagt energimyndighederne. Domstolene vil dog kunne behandle spørgsmål, som førsteinstansmyndigheden har afvist at realitetsbehandle eller kun har villet afgive en vejledende udtalelse om. Det samme vil gælde, hvis der ikke er klagemulighed til Energiklagenævnet, f.eks. fordi klageren ikke er klageberettiget.

Med den foreslåede bestemmelse afskæres muligheden for at klage over en afgørelse truffet af Forsyningstilsynet andre steder end hos Energiklagenævnet, og adgangen til at indbringe sagen for domstolene vil endvidere blive afskåret, indtil Energiklagenævnets afgørelse foreligger, jf. den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

UDKAST

Det følger af § 26, stk. 3, i varmemforsyningsloven, at en klage skal være indgivet skriftligt inden fire uger efter, at afgørelsen er meddelt. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 4, i elforsyningsloven.

Med bestemmelse i § 24, *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at en klage, jf. stk. 1, vil skulle være indgivet skriftligt, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt. Det foreslås videre i *2. pkt.*, at udløber klagefristen på en lørdag eller helligdag, vil klagefristen blive forlænget til den følgende hverdag.

Den foreslåede bestemmelsen fastsætter således en endelig frist for, hvor Energiklagenævnet vil skulle have modtaget en klage over en afgørelse truffet af Forsyningstilsynet.

Efter § 7 i bekendtgørelse nr. 664 af 19. juni 2006 om forretningsorden for Energiklagenævnet skal en klage indgives skriftligt til Energiklagenævnet med angivelse af de synspunkter, som klagen støttes på. Klagen skal være kommet frem til Energiklagenævnet senest ved kontortids ophør på den dag, hvor klagefristen udløber.

Klagefristen udløber den samme ugedag, som afgørelsen er kommet frem, fire uger senere. Hvis klagefristens sidste dag falder på en lørdag, en søn- eller helligdag, vil fristen blive forlænget til den følgende hverdag.

Overskridelse af fristen med enkelte dage vil ikke medføre afvisning, hvis det vil kunne godtgøres, at overskridelsen er undskyldelig. Der vil på baggrund af uskrevne forvaltningsretlige regler kunne ses bort fra fristoverskridelse (oprejsningsbevilling), hvis der foreligger særlige forhold. En brækket skulder var dog ikke et særligt forhold, der kunne begrunde oprejsningsbevilling, Energiklagenævnets afgørelse af 30. september 2017 (j.nr. 1021-16-36).

I forhold til klageberettigede, der vil have krav på individuel afgørelse, regnes klagefristen fra det tidspunkt, afgørelsen er kommet frem. Har klageberettigede krav på offentlig bekendtgørelse, regnes klagefristen fra den offentlige bekendtgørelse.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

Det følger af § 27, stk. 3, i varmemforsyningsloven, at Energiklagenævnet hos de af loven omfattede anlæg kan indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af nævnets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til loven. Tilsvarende gælder efter § 84, stk. 1, i elforsyningsloven.

UDKAST

Med § 24, *stk. 4*, foreslås det, at Energiklagenævnet hos virksomheder omfattet af lovforslaget vil kunne indhente oplysninger, som vil være nødvendige til varetagelsen af nævnets opgaver efter dette lovforslag eller efter regler udstedt i henhold hertil.

Ved oplysninger forstås regnskaber, regnskabsmateriale, udskrift af bøger, andre forretningspapirer og elektroniske lagrede data. Det vil være en forudsætning for nævnets indhentelse af oplysninger, at de vil være nødvendige for nævnets sagsbehandling. Der gælder således her et proportionalitetsprincip.

Oplysningerne vil kunne indhentes hos de virksomheder, som er omfattet af lovforslaget. Energiklagenævnet vil dog i modsætning til Forsyningstilsynet ikke kunne indhente oplysninger fra koncernforbundne selskaber, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18, *stk. 1*.

Den foreslåede bestemmelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

Til § 25

Det følger af § 27, *stk. 2*, i varmforsyningsloven og § 89, *stk. 5*, i elforsyningsloven, at Energiklagenævnets formand efter nærmere aftale med nævnet kan træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der behandles efter denne lov eller regler udstedt i henhold til loven.

Med § 25, *stk. 1*, foreslås det, at Energiklagenævnets formand efter nærmere aftale med nævnet vil kunne træffe afgørelse på nævnets vegne i sager, der vil blive behandlet efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til lovforslaget.

Med den foreslåede bestemmelse gives der mulighed for, at Energiklagenævnet vil kunne delegere sin kompetence til at træffe afgørelser til nævnets formand.

Den foreslåede bemyndigelse vil svare til de gældende regler herom i varme- og elforsyningslovene.

Det følger af § 27, *stk. 3*, i varmforsyningsloven, at Energiklagenævnet hos de af loven omfattede anlæg kan indhente oplysninger, som er nødvendige til varetagelsen af nævnets opgaver efter denne lov eller efter regler udstedt i henhold til loven. Tilsvarende gælder efter § 84, *stk. 1*, i elforsyningsloven.

UDKAST

Det følger af § 27, stk. 1, i varmemforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter dette lovforslag eller efter regler udstedt i henhold hertil.

Med § 25, *stk. 2*, foreslås det, at erhvervsministeren vil kunne fastsætte regler om Energiklagenævnets sammensætning ved nævnets behandling af afgørelser efter dette lovforslag eller efter regler udstedt i medfør heraf.

Bemyndigelsen til fastsættelse af regler vedrørende Energiklagenævnet foreslås tillagt erhvervsministeren, da ressortansvaret for Energiklagenævnet er tillagt erhvervsministeren, jf. kongelig resolution af 8. juni 2016.

Den tilsvarende bemyndigelse i varmemforsyningsloven er udmøntet i bekendtgørelse nr. 664 af 19. juni 2006 om forretningsorden for Energiklagenævnet.

Med den foreslåede bemyndigelse vil erhvervsministeren på tilsvarende måde have bemyndigelse til at fastsætte regler Energiklagenævnets sammensætning ved behandlinger af klager efter dette lovforslag, jf. den foreslåede bestemmelse i § 24, stk. 1.

Til § 26

Det følger af § 26, stk. 4, 1. pkt., i varmemforsyningsloven, at søgsmål til prøvelse af afgørelser truffet af Energiklagenævnet efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Af 2. pkt. følger det, at er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog altid fra bekendtgørelsen. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 6, i elforsyningsloven.

Med § 26, *stk. 1, 1. pkt.*, foreslås, at søgsmål til prøvelse af afgørelser efter loven eller de regler, der fastsættes i medfør af loven, vil skulle være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt. Det foreslås i 2. *pkt.*, at er afgørelsen offentligt bekendtgjort, vil fristen dog altid blive regnet fra bekendtgørelsen.

Bestemmelsen vil gælde sager, hvor Energiklagenævnets afgørelser indbringes for domstolene. Fristen gælder ikke for tvister med andre end Energiklagenævnet. Hvis Energiklagenævnet f.eks. har stadfæstet kommunalbestyrelsens afgørelse om projektgodkendelse, vil den søgsmålsberettigede kunne sagsøge kommunen uden at være bundet til fristen på 6 måneder. De almindelige forældelsesfrister vil gælde.

UDKAST

Loven indeholder ikke regler om, hvem kan indbringe Energiklagenævnets afgørelser for Domstolene. De almindelige forvaltningsretlige regler vil gælde derfor. Det betyder, at den, der anlægger sagen, skal have en retlig interesse i sagen.

Det følger af § 26, stk. 2, i varmemforsyningsloven, at afgørelserne ikke vil kunne indbringes for domstolene, før den endelige administrative afgørelse foreligger. Tilsvarende gælder efter § 89, stk. 2, i elforsyningsloven.

Det foreslås i § 26, *stk. 2*, at afgørelser, der kan prøves af Energiklagenævnet, ikke vil kunne indbringes for domstolene, før Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

Med den foreslåede bestemmelse afskæres adgangen til at indbringe en sag for domstolene således, indtil Energiklagenævnets afgørelse foreligger.

Forslaget vil indebære, at Forsyningstilsynets afgørelser truffet i henhold til regler i loven eller regler udstedt i medfør heraf, der kan prøves af Energiklagenævnet, ikke kan indbringes for domstolene, inden den administrative rekurs er udtømt.

Til § 27

Der findes i varmemforsyningslovens § 34, stk. 1, og i elforsyningslovens § 87, stk. 1 og 2, § 87 a, stk. 1, § 87 b, stk. 1, § 87 c, stk. 1, og § 88, stk. 1, regler om, at de nævnte overtrædelser af loven straffes med bøde.

Med bestemmelsen i § 27, *stk. 1*, foreslås det, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, vil den, der undlader at foretage registrering, jf. § 12, stk. 1, foretage indberetning, jf. § 12, stk. 5, afhænde ejerandele, jf. § 13, stk. 1, eller afgive erklæring, jf. § 13, stk. 6, kunne straffes med bøde, jf. nr. 1. Videre foreslås det, at den, der anvender midler i strid med § 13, stk. 3, vil kunne straffes med bøde, jf. nr. 2. Herudover foreslås det, at den, der undlader at efterkomme afgørelse efter § 12, stk. 8, § 13, stk. 6, § 18, stk. 2, eller § 20, stk. 1 og 2, vil kunne straffes med bøde, jf. nr. 3. Endelig foreslås det, at den, der meddeler Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet urigtige eller vildledende oplysninger eller efter anmodning undlader at afgive eller tilvejebringe oplysninger, jf. § 18, stk. 1, og § 24, stk. 4.

Den kommune, som undlader at afgive erklæring, foretage registrering, indberetning eller afhændelse som angivet i de foreslåede bestemmelser i §§ 12

UDKAST

eller 13, vil således kunne straffe med bøde i medfør af det foreslåede stk. 1, *nr. 1*.

Herudover vil den kommune, som anvender midler i strid med den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 3, kunne straffes med bøde, jf. det foreslåede stk. 1, *nr. 2*.

Med den foreslåede bestemmelse i stk. 1, *nr. 3*, vil den, der undlader at efterkomme en afgørelse efter lovforslaget, kunne straffes med bøde. Forsyningstilsynet vil i forbindelse med sit tilsyn efter den foreslåede bestemmelse i § 17, stk. 1, i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1, kunne træffe afgørelse ved manglende overholdelse af kravene i de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 1, § 7, stk. 2, og 11, stk. 1, og regler udstedt i medfør af § 6, stk. 2, og § 11, stk. 2. Disse bestemmelser omfatter virksomheder, som ejer et el- eller varmeproduktionsanlæg og CO₂-fangstvirksomheder.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil i forbindelse med sit tilsyn efter § 17, stk. 2, kunne træffe afgørelse om påbud i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 2.

Forsyningstilsynet vil endvidere kunne træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 2, hvorefter Forsyningstilsynet vil kunne pålægge en virksomhed inden for en bestemt frist at tilvejebringe de oplysninger, herunder at tilvejebringe dem i en bestemt form, som er nødvendige til varetagelsen af tilsynets opgaver efter dette lovforslag eller efter regler fastsat i medfør heraf. Det vil ikke være en forudsætning for at kunne straffes manglende efterkommelse af oplysningspligten, at Forsyningstilsynet forinden har truffet afgørelse om påbud. Manglende efterkommelse vil i sig selv kunne straffes med bøde efter det foreslåede stk. 1, *nr. 4*. Det samme vil den, der meddeler Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet urigtige eller vildledende oplysninger.

Herudover vil Forsyningstilsynet kunne træffe afgørelse i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 12, stk. 8, og § 13, stk. 6. Disse bestemmelser omfatter kommuner.

Endelig vil den, der meddeler Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet urigtige eller vildledende oplysninger eller efter anmodning undlader at afgive eller tilvejebringe oplysninger, jf. de foreslåede bestemmelser i § 18, stk. 1, og § 26, stk. 3.

Det forventes ikke, at de foreslåede straffebestemmelser vil blive benyttet, medmindre der forinden er truffet afgørelse i medfør af den foreslåede be-

UDKAST

stemmelse i § 20, stk. 1, § 12, stk. 8, eller § 13, stk. 6, hvor disse bestemmelser giver Forsyningstilsynet adgang hertil. Hvor der er tale om grovere overtrædelse vil Forsyningstilsynet dog kunne foretage politianmeldelse uden forinden at have truffet en afgørelse om berigtigelse af et forhold m.v.

Der vil endvidere kunne straffes med bøde samtidig med, at der træffe afgørelse i forbindelse med den samme overtrædelse.

Med den foreslåede bestemmelse vil Forsyningstilsynet eller Energiklagenævnet, hvis de konstaterer en overtrædelse af bestemmelser omfattet af lovforslaget i forbindelse med tilsynet eller klagebehandlingen, kunne melde den, som har overtrådt bestemmelsen, til politiet med henblik på bødestraf. Forsyningstilsynet og Energiklagenævnet vil i forbindelse med en anmeldelse kunne foreslå en størrelse på bødestrafen baseret på, hvilken bestemmelse der måtte være overtrådt og grovheden heraf.

Der findes i varmforsyningslovens § 34, stk. 2, regler om, at der i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Det foreslås med bestemmelsen i § 27, *stk. 2*, at i forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, vil der kunne fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Der vil således i bekendtgørelser, som udmønter bemyndigelser omfattet af dette lovforslag kunne fastsættes regler om bødestraf, hvor der måtte være behov herfor. Dette vil svarende til de gældende regler på varmforsyningsområdet.

Der vil herunder kunne fastsættes regler om bødestraf ved fastsættelsen af regler i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 2, og § 7, stk. 3. Det vil forlængelse heraf kunne straffes med bøde, hvis en el- eller varmeproduktionsvirksomhed benytter en anden metode til at fastsætte værdien af de CO₂-kvoterne end den, som måtte være fastsat i bekendtgørelsen.

På samme måde som efter det foreslåede stk. 1, forventes der ikke, at straffebestemmelser i bekendtgørelser vil blive benyttet, medmindre der forinden er truffet afgørelse i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 20, stk. 1. Hvor der er tale om grovere overtrædelse vil Forsyningstilsynet dog kunne foretage politianmeldelse uden forinden at have truffet en afgørelse om berigtigelse af et forhold m.v.

UDKAST

Der vil endvidere kunne straffes med bøde samtidig med, at der træffe afgørelse i forbindelse med den samme overtrædelse.

Det følger af § 34, stk. 3, i varmforsyningsloven, og § 87, stk. 3, § 87 a, stk. 3, § 87 b, stk. 3, § 87 c, stk. 2, og § 88, stk. 2, i elforsyningsloven, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det foreslås med bestemmelsen i § 27, *stk. 3*, at der vil kunne pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Lovforslaget fastsætter regler, som retter sig mod virksomheder og kommuner, men ikke mod borgere. Det vil derfor være nødvendigt i forbindelse med bestemmelser om bødestraf, at det fastsættes, at juridiske personer vil kunne blive pålagt strafansvar. De juridiske personer vil bl.a. være el- og varmeproduktionsvirksomheder.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelser i varmforsynings- og elforsyningslovene.

Til § 28

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2025.

Til § 29

Til nr. 1

Det følger af § 2 b, stk. 3, i varmforsyningsloven, at en kommune kun må varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog stk. 4-6 og § 2 i.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, *nr. 1*, at henvisningen til bestemmelserne i varmforsyningslovens § 2 b, stk. 4-6, ændres til en henvisning til stk. 4-7.

Henvisningen foreslås ændret, idet der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 29, *nr. 2*, vil blive indsat et nyt stk. 4 i varmforsyningslovens § 2 b, som indeholder en undtagelse til bestemmelsen i stk. 3, om, at en kommune uanset stk. 3 vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangst på el- og varmeproduktionsvirksomheder i samme selskab

UDKAST

som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3.

De gældende bestemmelser i varmforsyningslovens § 2 b, stk. 4-6 rykker i med forslaget om indsættelse af et stk. 4 i medfør af § 29, nr. 2, til stk. 5-7.

Med den foreslåede ændring sikres det, at det foreslåede nye stk. 4 inkluderes i henvisningen til undtagelser nævnt i stk. 3, og at henvisningen til de øvrige stykker nævnt i stk. 3 konsekvensrettes som følge af forslaget i § 29, nr. 2.

Til nr. 2

Det følger af § 2 b, stk. 3, i varmforsyningsloven, at en kommune kun må varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog stk. 4-6 og § 2 i.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, nr. 2, at der i varmforsyningslovens § 2 b som nyt stk. 4 indsættes en bestemmelse om, at en kommune uanset varmforsyningslovens § 2 b, stk. 3, vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af loven omfattet af dette lovforslag i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås endvidere, at stk. 4-6 i varmforsyningslovens § 2 b ændres til stk. 5-7.

Bestemmelsen i § 2 b, stk. 4, fastsætter, at kravene i § 2 b, stk. 3, ikke finder anvendelse, hvor kommunalbestyrelsen inden den 1. januar 2025 har godkendt et projektforslag for lukning af affaldsforbrændingsanlæg i medfør af varmforsyningslovens § 4, og lukningen gennemføres senest 3 år efter godkendelsen.

Bestemmelsen i § 2 b, stk. 5, fastsætter, at kravene i § 2 b, stk. 3, ikke anvendes på affaldsforbrændingsanlæg placeret på en ø uden fast broforbindelse, når anlægget den 1. juli 2023 er helt eller delvis ejet af en kommune.

Bestemmelsen i § 2 b, stk. 6, fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren i særlige tilfælde kan forlænge fristerne i stk. 4.

Forslaget om at ændre stk. 4-6 i § 2 b til stk. 5-7 er en konsekvens af forslaget om at indsætte et nyt stk. 4 i § 2 b.

UDKAST

I medfør af varmemforsyningslovens § 2 b, stk. 3, er der fastsat et krav om, at en kommune som udgangspunkt kun må varetage affaldsforbrændingsvirksomhed, hvis det sker på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Det er endvidere en forudsætning, at selskabet alene driver affaldsforbrændingsanlæg.

Det følger af bemærkningerne til varmemforsyningslovens § 2 b, stk. 3, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 54, at det alene er kommunale opgaver, som i forvejen varetages som del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der skal udskilles, og som fremadrettet skal udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler fastsat i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg kan udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrænding af affald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

Endelig følger det af bemærkningerne, at aktiviteter, som en kommune ikke må deltage i, herunder eksempelvis aktiviteter vedrørende materialenyttiggørelse efter lov om miljøbeskyttelses § 49 b, stk. 1, ikke kan udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsydelsen. Andre aktiviteter på affaldsområdet, som kommunerne er ansvarlig for, herunder eksempelvis indsamling, omlastning, transport af affald til anlægget og deponi, kan ligeledes ikke udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsaktiviteten. Disse aktiviteter skal derfor varetages uden for affaldsforbrændingsvirksomheden.

CO₂-fangstaktiviteter ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Det vil derfor være nødvendigt at ændre i bestemmelserne i § 2 b, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg.

Med den foreslåede bestemmelse i varmemforsyningslovens § 2 b, stk. 4, vil en kommune som en undtagelse til stk. 3 kunne varetage i CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg. Der vil være tale om CO₂-fangstaktiviteter, som en kommune vil kunne deltage i medfør af det foreslåede § 3, stk. 1 og 2, og regler fastsat i medfør heraf.

UDKAST

Det er i det foreslåede § 3, stk. 1, 1. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår. Det er endvidere i det foreslåede § 3, stk. 1, 2. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske i et aktie- eller anpartsselskab.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget vedrørende kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter såsom kommuners adgang til at stille garanti, jf. den foreslåede § 8, og kommunens adgang til at indskyde kapital, jf. den foreslåede § 10, vil fortsat finde anvendelse.

Til nr. 3

Det følger af § 2 b, stk. 6, i varmforsyningsloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren i særlige tilfælde kan forlænge fristerne i § 2 b, stk. 5.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, nr. 3, at henvisningen til bestemmelsen i varmforsyningslovens § 2 b, stk. 4, fra lovens § 2 b, stk. 6, ændres til en henvisning til § 2 b, stk. 5.

Henvisningen foreslås ændret, idet der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 2, vil blive indsat et nyt stk. 4 i varmforsyningslovens § 2 b, som indeholder en undtagelse til bestemmelsen i stk. 3, om, at en kommune uanset stk. 3 vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangst på el- og varmeproduktionsvirksomheder i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3.

De gældende bestemmelser i varmforsyningslovens § 2 b, stk. 4-6 rykker i med forslaget om indsættelse af et stk. 4 i medfør af § 29, nr. 2, til stk. 5-7, jf. den foreslåede § 29, nr. 1.

Med den foreslåede ændring sikres det, at der henvises til § 2 b, stk. 5, i stedet for stk. 4.

Til nr. 4

Der findes ikke gældende regler om, at sparede udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter vil kunne indregnes i varmeprisen ved CO₂-fangst.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, nr. 4, at bestemmelsen i varmforsyningslovens § 2 c, stk. 1, 2. pkt. ændres, så det fastsættes, at kommunen vil kunne indkalkulere overskud, jf. § 20 b, stk. 1, 2 og 5.

Det foreslås således at ændre henvisningen fra § 20 b til § 20 b, stk. 1, 2 og 5.

UDKAST

Den foreslåede ændring vil være en konsekvensrettelse i forlængelse af den foreslåede bestemmelse § 29, nr. 8, hvorefter det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 og 4 i varmforsyningslovens § 20 b. De to ny stykker vedrører muligheden for i varmeprisen at indregne sparede udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af CO₂-afgifter i tilfælde af CO₂-fangst.

Med forslaget vil der blive sikret en mere præcis henvisning fra § 2 c, stk. 1, 1. pkt., til de relevante bestemmelser i § 20 b.

Til nr. 5

Det følger af § 20, stk. 8, i lov om varmforsyning, at udgifter til erhvervelse af kvoter til varmeproduktion først må indregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, når de gratis tildelte kvoter efter lov om CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Med bestemmelsen i § 29, nr. 5, foreslås det, at det i § 20, stk. 8, i varmforsyningsloven fastsættes, at udgifter til erhvervelse af kvoter til varmeproduktion må først indregnes i priserne for ydelser omfattet af § 20, stk. 1, når de gratis CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren efter lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om, ikke er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter i forbindelse med produktionen af varme vil kunne indregnes i varmeprisen i medfør af § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven. Udgifterne hertil vil dog først i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne indregnes i varmeprisen, hvis de gratis CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren har givet meddelelse om efter lov om CO₂-kvoter, ikke er tilstrækkelige til at dække kvotebehovet.

Den foreslåede bestemmelse er i formuleringen tilpasset formuleringen af § 9 i CO₂-kvoteloven, jf. lov nr. 1767 af 28. december 2023, som fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter, i det omfang at denne har krav herpå i henhold til EU-retsakter om forhold omfattet af CO₂-kvoteloven. Det følger af bemærkningerne til § 9, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 81 som fremsat, side 43, at formuleringen, hvorefter ministeren ”giver meddelelse til operatøren” erstatter den hidtil gældende formulering i § 19, stk. 1, hvorefter ministeren ”tildeler” kvoter. Ændringen er uden indholdsmæssig betydning, men skal tydeliggøre, at gratis tildeling af kvoter er EU-støtte, der tildeles af Kommissionen til den enkelte virksomhed, hvorfor ministerens meddelelser herom til operatøren ikke nødvendigvis har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse vil ikke ændre indholdsmæssigt i varmforsyningslovens § 20, stk. 8, men vil alene tilpasse sin formulering til den ændrede formulering i CO₂-kvoteloven.

Til nr. 6

Det følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, 1. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af lovens § 20, stk. 1.

Det følger videre af § 20, stk. 9, 2. pkt., at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Endelig følger det af § 20, stk. 9, 3. pkt., at der ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, nr. 6, at det i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, fastsættes, at hvis klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, der faktisk har været behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, vil værdien af de overskydende CO₂-kvoter skulle modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, medmindre de overskydende CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter efter dette lovforslag og er overført til en CO₂-fangstvirksomhed.

Med bestemmelsen i nr. 4 foreslås det fortsat, at det fortsat vil følge af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, at værdien af overskydende gratis CO₂-kvoter vil skulle modregnes i priserne for ydelser omfattet af § 20, stk. 1. Efter § 20, stk. 1, kan bl.a. kollektive varmforsyningsanlæg og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW indregne nødvendige udgifter forbundet med varmeleveringen i varmepriserne, og den økonomiske værdi af de overskydende CO₂-kvoter vil skulle fratrækkes disse udgifter.

Det foreslås dog i modsætning til den gældende bestemmelse i § 20, stk. 9, fastsat som en forudsætning for modregning af de overskydende CO₂-kvoter, at de ikke må være opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter og være overført til en CO₂-fangstvirksomhed efter dette lovforslag, jf. de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 1 og 2. Hvor der er en årsagssammenhæng mellem overskuddet af de gratis CO₂-kvoter og de CO₂-fangstaktiviteter, som er gennemført i varmeproduktionsvirksomheden, og hvor anlægget har overført de overskydende kvoter til CO₂-fangstvirksomheden, vil der således ikke ske modregning i varmeprisen.

Overskydende gratis kvoter, som er opstået som følge af statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter, vil med lovforslagets § 7, stk. 2, enten skulle overføres til CO₂-fangstvirksomheden.

Med bestemmelsen i nr. 4 foreslås det at slette 2. pkt. i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, om, at værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 7, stk. 2, foreslås det, at hvis de overskydende CO₂-kvoter skyldes CO₂-fangstaktiviteter, hvortil der er tildelt statslig støtte, vil varmeproduktionsvirksomheden skulle overføre de overskydende CO₂-kvoter til CO₂-fangstvirksomheden. Det vil i medfør af regler fastsat efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, følge, hvordan denne overførsel af kvoter nærmere vil kunne eller skulle finde sted.

Herudover er den foreslåede nye formulering af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, tilpasset formuleringen af § 9 i CO₂-kvoteloven, som fastsætter, at klima-, energi- og forsyningsministeren giver meddelelse til operatøren om gratis tildeling af kvoter, i det omfang at denne har krav herpå i henhold til EU-retsakter om forhold omfattet af CO₂-kvoteloven. Det følger af bemærkningerne til § 9, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 81 som fremsat, side 43, at formuleringen, hvorefter ministeren ”giver meddelelse til operatøren” erstatter den hidtil gældende formulering i § 19, stk. 1, hvorefter ministeren ”tildeler” kvoter. Ændringen er uden indholdsmæssig betydning, men skal tydeliggøre, at gratis tildeling af kvoter er EU-støtte, der tildeles af Kommissionen til den enkelte virksomhed, hvorfor ministerens meddelelser herom til operatøren ikke nødvendigvis har karakter af en forvaltningsretlig afgørelse.

Det foreslås, at bestemmelsen om overførsel af overskydende gratis kvoter og værdien heraf, hvor overskuddet skyldes CO₂-fangstaktiviteter, indsættes i dette lovforslag i stedet for i varmforsyningsloven, idet forslaget til denne lov vil fastsætte regler om CO₂-fangst, herunder regler om finansiering af CO₂-fangst, som overskydende gratis kvoter anses som værende en del af.

Den foreslåede bestemmelse i nr. 4 om en ny formulering af varmforsyningslovens § 20, stk. 9, er en konsekvens af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* af 7. februar 2024, hvoraf det følger, at overskydende gratis kvoter som følge af fangst skal kunne overføres til fangstvirksomheden i stedet for at tilgå varmemeforbrugerne. Det vil medføre, at gratis kvoter vil kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangst og -lagring, hvilket svarer til rammevilkår i industrisektoren.

UDKAST

Hvor der er tale om overskydende gratis CO₂-kvoter, som ikke er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter, vil værdien heraf fortsat komme varmebrugere til gode som efter de gældende regler. Det samme vil være tilfældet, hvor de overskydende CO₂-kvoter skyldes CO₂-fangst, men hvor varmeproduktionsvirksomheden ikke har valgt at overføre kvoterne til CO₂-fangstvirksomheden.

Hvor der er tale om, at de overskydende gratis CO₂-kvoter skyldes statsstøttede CO₂-fangstaktiviteter, vil værdien af de overskydende gratis CO₂-kvoter medvirke til at finansiere CO₂-fangstaktiviteterne og vil således ikke blive modregnet i varmeprisen.

De foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 2 og 3, og regler fastsat i medfør heraf vil erstatte bestemmelsen i varmforsyningslovens § 20, stk. 9, 2. pkt. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, stk. 2 og 3, og til afsnit 3.4.2.2. og 3.4.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Det følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 11, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i § 20, stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter § 20, stk. 9, og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af kvoterne, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. § 20, stk. 9, 2. pkt.

Reglerne er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1820 af 28. december 2023 om CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, nr. 7, at det i § 20, stk. 11, i varmforsyningsloven vil blive fastsat, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, og regler om administration af ordningerne. Ministeren vil herunder kunne fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere.

UDKAST

Det foreslås indsat i bestemmelsen, at klima-, energi- og forsyningsministerens hjemmel til at fastsætte regler om overskydende gratis kvoter efter varmemforsyningslovens § 20, stk. 9, vil omfatte de gratis CO₂-kvoter, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed i medfør af dette lovforslag.

Det foreslås endvidere, at den sidste del varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om fremgangsmåden vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. § 20, stk. 9, 2. pkt., udgår.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om de overskydende CO₂-kvoter, herunder om fremgangsmåden for overførsel af CO₂-kvoterne og om overførselstidspunkt. Den foreslåede bemyndigelse i § 7, stk. 3, vil i det hele svare til den del af varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, som foreslås at udgå.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, stk. 3, og til afsnit 3.4.2.2. og 3.4.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ministerens vil fortsat efter varmemforsyningslovens § 20, stk. 11, have bemyndigelse til fastsætte regler om de kvoter, som er nævnt i § 20, stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9 og regler om administration af ordningerne. Ministeren vil herunder fortsat kunne fastsætte regler om værdisfastsættelse af de i nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmeaftagere ved underskud eller overskud af kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmeaftagere.

Det foreslås, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om overskydende gratis kvoter, som er opstået som følge af statsstøttet CO₂-fangst, indsættes i dette lovforslag i stedet for i varmemforsyningsloven, idet forslaget til denne lov vil fastsætte regler om CO₂-fangst, herunder regler om finansiering af CO₂-fangst, som overskydende gratis kvoter anses som værende en del af. Den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, vil således erstatte den slettede del af varmemforsyningslovens § 20, stk. 11.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil fortsat have hjemmel til at fastsætte regler om de overskydende gratis CO₂-kvoter, som ikke er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter, eller overskydende CO₂, som ikke er skyldes statsstøttet CO₂-fangst, og som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i varmemforsyningslovens § 20, stk. 9.

Til nr. 8

Der findes ikke i lov om varmforsyning regler om, at der hos varmeaftagere, herunder varmekunder, vil kunne opkræves betaling for sparet erhvervelse af CO₂-kvoter og sparede afgifter, hvor besparelsen skyldes CO₂-fangst.

Efter § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven vil der alene i forbindelse med varmelevering kunne opkræves betaling for bestemte typer af udgifter, som vurderes at have været nødvendige for at kunne producere og levere varmen.

Der henvises nærmere til afsnit 3.4.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, nr. 8, at indsætte to nye stykker i varmforsyningslovens § 20 b.

Det foreslås i stk. 3 at fastsætte, at har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af dette lovforslag, vil et varmeproduktionsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 3, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW i prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser kunne indregne en værdi, jf. regler fastsat i medfør af dette lovforslag, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst.

Det foreslås videre i stk. 4 at fastsætte, at en virksomhed, som driver et fremføringsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 2, i prisen for de i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, nævnte ydelser højst vil kunne indregne en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har indregnet i prisen efter stk. 3.

Det gældende § 20 b, stk. 3, vil herefter blive til § 20 b, stk. 5.

Hvor der i forbindelse med varmeproduktionen bliver fanget CO₂, vil det medføre en besparelse af udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter. Dette vil betyde en besparelse i varmeprisen, idet der således ikke vil skulle betales for udgifterne til kvoterne og afgifterne.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren* (herefter ”aftalen”), at det som en del af finansieringsmulighederne af CO₂-fangst skal være muligt at opkræve en betaling for de sparede CO₂-kvoter og -afgifter, selvom der på grund af CO₂-fangsten ikke har

været afholdt udgifter hertil. Der vil således ikke være tale om, at der vil skulle betales for en nødvendig udgift, men at der vil skulle betales for en værdi, som svarer til den udgift, som er sparet som følge af CO₂-fangst. Varmeprisen må ikke som følge heraf blive højere.

Det foreslås i forlængelse af aftalen at indsætte to nye bestemmelser i § 20 b, stk. 3 og 4, som vil give varmeproduktionsvirksomheder, elproduktionsvirksomheder med en eleffekt over 25 MW og virksomheder, som ejer fremføringsanlæg, mulighed for at opkræve betaling for værdien af de CO₂-kvoter og -afgifter, som spares i udgifterne i forbindelse med varmeproduktionen, når der fanges CO₂.

Ved varmeproduktionsvirksomheder og virksomheder, som driver et fremføringsanlæg, forstås de anlæg, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2 og 3, i varmforsyningsloven, og som er omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1. Ved kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW forstås de kraftvarmeanlæg, som er omfattet af elforsyningsloven og af prisbestemmelsen i § 20, stk. 1, i varmforsyningsloven.

El- eller varmeproduktionsvirksomheden, jf. det foreslåede stk. 3, vil således i forbindelse med indgåelse af en aftale med en CO₂-fangstvirksomhed om levering af en CO₂-fangstydelse kunne tage højde for, at en del af finansieringen af CO₂-fangsten vil kunne bestå af midler, som anlægget vil kunne indhente hos sin varmeaftager, f.eks. en fjernvarmevirksomhed. Hvor et CO₂-fangstanlæg varetages i samme virksomhed som en varmeproduktionsvirksomhed, vil midler fra betalingen af sparede CO₂-kvoter og -afgifter kunne indgå i finansieringen af anlægget.

Varmeprisen må ikke ifølge aftalen blive højere ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter end ved betaling for udgifter til kvoter og afgifter. Ved betaling af sparede CO₂-kvoter og -afgifter vil der dog ikke være tale om betaling af en afholdt udgift, hvor den eksakte omkostning er kendt. Med lovforslagets § 6, stk. 2, foreslås det fastsat, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om værdifastsættelsen af CO₂-kvoterne. Reglerne vil indeholde en metode til at fastsætte en beregnet værdi af de sparede CO₂-kvoter. En metode til værdifastsættelse vil være af hensyn til varmekunderne, idet der herigennem vil blive fastsat et loft over, hvor høj en værdi af kvoterne der vurderes at være sparet.

Det vil ikke i tilfælde omfattet af denne bestemmelse, som vedrører sparede CO₂-kvoter som følge af CO₂-fangst, hvortil der ikke er tildelt statsstøtte, være et krav, at den fulde værdi af de sparede kvoter indregnes i varmeprisen. Det vil således være muligt at indregne en værdi, som lavere end den værdi, som vil være fastsat i reglerne.

For nærmere om værdifastsættelsen af de sparede CO₂-kvoter henvises til de specielle bemærkninger til § 6, stk. 2.

En virksomhed, som ejer et fremføringsanlæg, jf. det foreslåede stk. 4, vil endvidere af sine varmeaftager kunne opkræve betaling for værdien af sparede kvoter og afgifter. Varmeaftagerne vil både kunne være et andet fremføringsanlæg, eller det vil kunne være varmekunderne.

Det vil ikke være virksomheden, som ejer fremføringsanlægget, der indgår en aftale om levering af en CO₂-fangstydelse i medfør af reglerne i dette lovforslag. Det vil alene være el- eller varmeproduktionsvirksomheden, som vil indgå sådanne aftaler, herunder om finansieringen af CO₂-fangsten, da fangsten vil gennemført på disse anlæg. Det vil således være i el- eller varmeproduktionsvirksomheden, at størrelsen af det beløb, som vil blive opkrævet for sparede CO₂-kvoter og -afgifter, vil blive fastsat.

Det foreslås med bestemmelsen i stk. 4, at en virksomhed, som driver et fremføringsanlæg, højst vil kunne indregne en værdi for sparede CO₂-kvoter og -afgifter, som svarer til den værdi, som el- eller varmeproduktionsvirksomheden har opkrævet hos virksomheden, som ejer fremføringsanlægget, i medfør af stk. 3. Dette vil være i overensstemmelse med de principper for prisfastsættelse, som følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 1, hvorefter det alene vil være muligt at indregne nødvendige udgifter i varmeprisen. En virksomhed, som driver et fremføringsanlæg vil således ikke kunne opkræve mere for sparede CO₂-kvoter og -afgifter hos sine varmeaftagere, end hvad virksomheden, som ejer fremføringsanlægget, vil skulle betale til el- eller varmeproduktionsvirksomheden herfor.

Hvis el- eller varmeproduktionsvirksomheden har indregnet en lavere værdi i varmeprisen, end hvad der svarer til den fulde værdi af de sparede CO₂-kvoter og -afgifter, vil det betyde, at den samlede varmepris, som en varmekunde i sidste ende vil skulle betale for varmeleveringen, vil kunne blive lavere, end hvis der i stedet ville skulle betales for udgifterne til erhvervelse af CO₂-kvoter og til afgifter.

Det forudsættes med de foreslåede bestemmelser, at de mekanismer til beskyttelse af varmeaftagerne mod en for høj varmepris, som allerede findes i varmforsyningsloven og i praksis også vil omfatte betalingen omfattet af de foreslåede bestemmelser i varmforsyningslovens § 20 b, stk. 3 og 4. Det drejer sig om det affaldsvarmeprisloft, som følger af varmforsyningslovens § 20, stk. 4, med tilhørende bekendtgørelse og det substitutionsprisprincip, som følger af praksis. Der henvises nærmere til afsnit 3.7.1.1.

UDKAST

Der vil dog kunne være tilfælde, hvor det uanset hvad vil være nødvendigt at indregne den fulde værdi af de sparede CO₂-kvoter og -afgifter i varmeprisen. Det drejer sig om de tilfælde, hvor der er tildelt statslig støtte til de CO₂-fangstaktiviteter, som har været årsag til besparelsen i udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og -afgifter. Det følger således af den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 1, at modtager en CO₂-fangstvirksomhed statslig støtte til CO₂-fangst, vil el- eller varmeproduktionsvirksomheden, hvorpå CO₂-fangsten foretages, i priserne for levering af opvarmet vand og damp i medfør af lov om varmforsyning, skulle opkræve en værdi, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst. Værdien vil skulle indgå i beregningen af støttebeløbet.

Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til § 6, stk. 1, og til afsnit 3.4.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Forsyningstilsynet vil føre tilsyn med overholdelsen af den foreslåede bestemmelse efter den almindelige regler for tilsyn med varmeprisen i varmforsyningsloven.

De to foreslåede bestemmelser i varmforsyningslovens § 20 b, stk. 3 og 4, vil imødekomme dele af aftalen og vil gøre det muligt at indregne værdien af udgifter til CO₂-kvoter og -afgifter, som spares som følge af CO₂-fangstaktiviteter. Hermed vil disse midler kunne bidrage til at finansiere CO₂-fangstaktiviteterne.

Med forslaget om at indsætte et nyt stk. 3 og 4 i varmforsyningslovens § 20 b, vil den gældende bestemmelse i § 20 b, stk. 3, om klima-, energi- og forsyningsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om et prisloft for de i § 20 b, stk. 1 og 2 nævnte anlægs ydelser, som en konsekvens af indsættelsen af de to bestemmelser rykke til § 20 b, stk. 5.

Til nr. 9

Det følger af § 23 m, stk. 1, 1. pkt., i varmforsyningsloven, at kommuner ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren må bevare ejerandele i virksomheder omfattet af lovens § 23 l, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder, som de direkte eller indirekte ejer andele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Det følger videre af 4. pkt., at dersom tilladelse ikke opnås, skal kommunen snarest afhænde samtlige ejerandele i de pågældende virksomheder.

Af § 23 m, stk. 2, følger det, at bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om

elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende finder bestemmelsen i stk. 1 ikke anvendelse, i det omfang aktiviteten vedrører indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund.

Endelig følger af § 23 m, stk. 3, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås det med bestemmelsen i § 29, nr. 9, at ændre i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2, 1. pkt., ved at tilføje loven omfattet af dette lovforslag til opremsningen af love i bestemmelsen. Det foreslås således, at det i § 23 m, stk. 2, 1. pkt., vil blive fastsat, at bestemmelsen i § 23 m, stk. 1 ikke vil finde anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Ifølge varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2, må en kommune ikke uden tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren deltage i koncerner eller enkeltvirksomheder, hvis der i disse påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at der i helt eller delvist kommunalt ejede virksomheder opsamles kapital, der stammer fra el- eller varmforsyningsvirksomhed, som derefter anvendes til andre kommunale aktiviteter, uden at der sker reduktion i tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner.

Bestemmelsen skal sikre, at kommuner kan udøve forsyningsvirksomhed omfattet af elforsyningsloven, fjernkølingsloven eller gasforsyningsloven eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, uden at de ved påbegyndelsen af sådanne aktiviteter vil skulle opnå tilladelse fra ministeren. Dette gælder uanset aktiviteternes omfang.

Baggrunden herfor er, at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Da det ikke er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de

UDKAST

nævnte love, er det fundet hensigtsmæssigt at indsætte en udtrykkelig undtagelse fra bestemmelsen, således at kommunerne ikke skal indhente tilladelse til udøvelse af disse former for aktiviteter.

Kommuner vil således kunne etablere sådanne aktiviteter i en koncern, hvori indgår aktiviteter omfattet af de nævnte love. Aktiviteter, der varetages i en koncernstruktur sammen med bl.a. aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, vil fortsat blive omfattet af kravet om modregning ved uddelinger fra og vederlag ved afståelse af ejerandele i virksomhederne, jf. § 23 l, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 9, om ændring af varmforsyningslovens § 23, stk. 2, foreslås det, at loven omfattet af dette lovforslag inkluderes i bestemmelsen. Det betyder, at en kommune vil kunne påbegynde væsentlige nye aktiviteter omfattet af dette lovforslag uden forinden at have opnået tilladelse hertil fra klima-, energi- og forsyningsministeren, jf. § 23 m, stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., vil være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten.

Hensigten med undtagelsen til kravet om tilladelse efter § 23 m, stk. 1, er bl.a., at de pågældende aktiviteter har en naturlig sammenhæng med eller samme karakter som de aktiviteter, som har resulteret i, at der er oparbejdet værdier i de omfattede virksomheder. Der er endvidere ikke er hensigten, at kommuner skal være forhindret i at deltage i eller udvide eksisterende forsyningsaktiviteter omfattet af de nævnte love.

Samme hensyn som nævnt i bemærkningerne fra betænkningen ses at gøre sig gældende ved CO₂-fangst, hvorfor det foreslås at inkludere loven omfattet af dette lovforslag i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 2.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.5. og 3.7.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås endvidere i § 29, nr. 9, at ændre i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3, ved at tilføje loven omfattet af dette lovforslag til opremsningen af love i bestemmelsen. Det foreslås således, at det i § 23 m, stk. 3, vil blive fastsat, at der i virksomheder omfattet af stk. 1 ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, lov om el-

forsyning, lov om fjernkøling, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Efter varmforsyningslovens § 23 m, stk. 3, må der hverken direkte eller indirekte anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af varmforsyningsloven, elforsyningsloven, fjernkølingsloven eller gasforsyningsloven, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, når disse udøves i virksomheder omfattet af stk. 1. Kravet er generelt og gælder uanset, om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej i en af virksomhederne. Det er tilstedeværelsen af aktiviteterne, som er afgørende i forhold til stk. 3.

Ved midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af de nævnte love, forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen (herunder delvist ejede virksomheder). Det betyder, at bestemmelsen også omfatter midler, som er placeret i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love. Undtaget herfra er midler, som kommunen kan dokumentere har været gjort til genstand for modregning. Stk. 3 vedrører alene aktiviteter, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1.

Med den foreslåede bestemmelse i § 29, nr. 9, om ændring af varmforsyningslovens § 23, stk. 3, foreslås det, at loven omfattet af dette lovforslag inkluderes i § 23 m, stk. 3. Det betyder, at der i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af loven omfattet af dette lovforslag.

Med den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., vil være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. en varmeproduktionsvirksomhed.

CO₂-fangstaktiviteter, som udøves i en koncernstruktur omfattet af varmforsyningslovens §§ 23 l og 23 m, vil blive omfattet af reglerne om modregning i kommuners bloktilskud.

CO₂-fangstaktiviteterne foreslås i koncernstrukturen sidestillet med de øvrige aktiviteter omfattet af stk. 3, således at der ikke kan anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne foreslåede lov, til aktiviteter

UDKAST

omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.5. og 3.7.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det følger af § 23 m, stk. 4, 1. pkt., i varmemforsyningsloven, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning.

Det foreslås med bestemmelsen i § 29, nr. 10, at loven omfattet af dette lovforslag tilføjes opremsningen af love i varmemforsyningslovens § 23 m, stk. 4, således at det vil følge af stk. 4, 1. pkt., at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af § 23 m, stk. 1, vil skulle være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af varmemforsyningsloven, lov om elforsyning, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren eller lov om gasforsyning.

Varmeforsyningslovens § 23 m, stk. 4, indeholder et generelt krav om selskabsmæssig adskillelse mellem på den ene side aktiviteter omfattet af varmemforsyningsloven, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning og på den anden side aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Ved at tilføje lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil det følge, at der vil skulle være selskabsmæssig adskillelse mellem CO₂-fangst og aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse på samme måde, som det gælder for varme, el og gas.

Med den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., vil være muligt for en kommune at varetage CO₂-fangstaktiviteter i et selskab, som er adskilt fra en el- eller varmemproduktionsvirksomhed, eller i samme selskab som en el- eller varmemproduktionsvirksomhed. Uanset placeringen af CO₂-fangstaktiviteterne vil disse blive gennemført hos en el- eller varmemproduktionsvirksomhed, og der vil således at være en tæt sammenhæng mellem varme- og elproduktionen og CO₂-fangsten, og det vil være muligt, at en CO₂-fangstvirksomhed vil blive placeret inden for samme koncern som f.eks. en varmemproduktionsvirksomhed.

UDKAST

Det foreslås derfor at tilføje CO₂-fangstaktiviteter til de øvrige forsyningsaktiviteter i varmforsyningslovens § 23 m, stk. 4.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.2.5. og 3.7.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 30

Til nr. 1

Det følger af § 4, stk. 1, 1. pkt., i lov om elforsyning, at en kommune kan varetage produktion af elektricitet ved afbrænding af affald, jf. dog § 4 a.

Det følger af § 4 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om elforsyning, at en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrænding, jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og 10.

Det foreslås med bestemmelsen i § 30, nr. 1, at henvisningen til bestemmelserne i elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, 1. pkt., ændres fra » stk. 9 og stk. 10« til: »stk. 9-11. «

Henvisningen foreslås ændret, idet der i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 30, nr. 2, vil blive indsat et nyt stk. 9 i elforsyningslovens § 4 a, som indeholder en undtagelse til stk. 1, 1. pkt., om at en kommune uanset stk. 1, vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af elforsyningslovens § 4 a.

De gældende bestemmelser i elforsyningslovens § 4 a, stk. 9 og 10, rykker med forslaget om indsættelse af et stk. 9, i medfør af § 30, nr. 2, til stk. 10 og 11.

Med den foreslåede ændring sikres det, at det foreslåede nye stk. 9, inkluderes i henvisningen til undtagelser nævnt i stk. 1, 1. pkt., og at henvisningen til de øvrige stykker nævnt i stk. 1, konsekvensrettes som følge af forslaget i § 30, nr. 2.

Til nr. 2

Det følger af § 4 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrænding, jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og 10.

Det følger § 4 a, stk. 9, at stk. 1, ikke finder anvendelse, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren inden den 1. januar 2025 har meddelt tilladelse til

UDKAST

lukning af affaldsforbrændingsanlægget som en væsentlig ændring i medfør af § 11 og lukningen gennemføres, senest 3 år efter at tilladelsen er meddelt.

Det følger af § 4 a, stk. 10, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan i helt særlige tilfælde forlænge fristerne i stk. 9.

Det foreslås med bestemmelsen i § 30, nr. 2, at der i elforsyningsloven som nyt stk. 9, indsættes en bestemmelse om, at en kommune uanset elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, vil kunne deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af elforsyningslovens § 4 a, stk. 1.

Det foreslås endvidere at stk. 9 og 10 i elforsyningslovens § 4 a ændres til stk. 10 og 11.

Forslaget om at ændre stk. 9 og 10 i § 4 a til stk. 10 og 11 er en konsekvens af forslaget om at indsætte et nyt stk. 9 i § 4 a.

I medfør af elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, er der fastsat et krav om, at en kommune som udgangspunkt kun må deltage i affaldsforbrændingsvirksomhed, hvis det sker på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Det er endvidere en forudsætning, at selskabet alene driver affaldsforbrænding.

Det følger af bemærkningerne til elforsyningslovens § 4 a, stk. 1, jf. Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 115 som fremsat, side 62, at det alene vil være kommunale opgaver, som i forvejen varetages som en del af affaldsforbrændingsaktiviteten, der vil skulle udskilles, og som fremadrettet vil skulle udøves i et aktie- eller anpartsselskab. Det drejer sig om den type af virksomhed, der naturligt ligger i at forbrænde affald, og som fremgår af regler fastsat i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det følger endvidere af bemærkningerne, at det selskabsgjorte affaldsforbrændingsanlæg, der producerer elektricitet, således vil kunne udøve de opgaver, der er nødvendige for at drive et affaldsforbrændingsanlæg, herunder varetage opgaver med selve forbrænding af affald og opgaver, der er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald.

Endelig følger det af bemærkningerne, at aktiviteter som en kommune ikke må deltage i, herunder eksempelvis aktiviteter vedrørende materialenyttiggørelse efter lov om miljøbeskyttelse § 49 b, stk. 1, vil ikke kunne udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsydelsen. Andre aktiviteter på affaldsområdet, som kommunerne er ansvarlig for, herunder eksempelvis indsamling, omlastning, transport af affald til anlægget og deponi, vil ligeledes ikke

UDKAST

kunne udøves i det aktie- eller anpartsselskab, der forbrænder affald, da disse aktiviteter ikke er en del af affaldsforbrændingsaktiviteten og derfor vil skulle varetages uden for affaldsforbrændingsvirksomheden.

CO₂-fangstaktiviteter ses ikke at være en opgave, som er forbundet med selve forbrændingen af affald, eller en opgave, som er en naturlig del af opgaven med at forbrænde affald. Det vil derfor være nødvendigt at ændre bestemmelserne i § 4 a, hvis det skal være muligt for kommuner at varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg.

Med den foreslåede bestemmelse i elforsyningslovens § 4 a, stk. 9, vil en kommune som en undtagelse til stk. 1 kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg. Der vil være tale om CO₂-fangstaktiviteter, som en kommune vil kunne deltage i medfør af det foreslåede § 3, stk. 1, 1. pkt., i denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

Det er i det foreslåede § 4, stk. 1, 1. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter vil skulle ske på kommercielle vilkår. Det er endvidere i det foreslåede § 4, stk. 1, 2. pkt., et krav, at en kommunes deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter skal ske i et aktie- eller anpartsselskab.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget vedrørende kommuners deltagelse i CO₂-fangstaktiviteter såsom kommuners adgang til at stille garanti, jf. den foreslåede § 8, og kommunens adgang til at indskyde kapital, jf. den foreslåede § 10, vil fortsat finde anvendelse.

Til nr. 3

Det følger af § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at kommuner ikke uden tilladelse må påbegynde væsentlige nye aktiviteter i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder som de direkte eller indirekte ejerandele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder efter den 20. februar 2003, som har været omfattet af § 2, stk. 1, hvor kommunen har ejerandele i disse. Lov om elforsyning § 2, stk. 1, beskriver lovens anvendelsesområde, som er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Virksomhederne beskrevet i § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder, som kommunen har ejerandele i, der beskæftiger sig med produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring.

Det følger af § 37 a, stk. 2, i lov om elforsyning at stk. 1 ikke finder anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås med bestemmelsen i § 30, nr. 3, at der i elforsyningslovens § 37 a, stk. 2, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Med forslaget til lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren vil elproduktionsvirksomheder kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter inden for samme virksomhed som elproduktionsvirksomheden, jf. lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., eller § 4, hvilket vil være en ny aktivitet. De kommunalt ejede elproduktionsvirksomheder vil efter gældende regler skulle have en tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren, til at bevare ejerandele i virksomheden, ved påbegyndelse af væsentligt nye aktiviteter, herunder CO₂-fangst. En sådan retstilstand vil være uhensigtsmæssig, idet kommuner i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed. Det bemærkes, at den tilladelse som § 37 a, stk. 1 henviser til, ikke må forveksles med elforsyningslovens § 11, hvorefter et elproduktionsanlæg kun må foretage væsentlige ændringer i et bestående anlæg efter forudgående tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren. Enhver elproduktionsvirksomhed, kommunalt ejet eller ej, vil skulle have tilladelse til væsentlig ændring af et bestående anlæg, jf. § 11.

Kommuner som har ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, som siden den 20. februar 2003 har været omfattet af § 2, stk. 1, i lov om elforsyning, vil ikke skulle have tilladelse til at påbegynde væsentlige nye aktiviteter, hvis aktiviteterne er omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter på el- og varmeproduktionsvirksomheder. Det skal ses i sammenhæng med den nye hjemmel, som kommunerne får i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvorefter en kommune kan deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Kommunen har i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., frihed til at vælge imellem to selskabskonstruktioner; den ene hvor CO₂-fangstaktiviteten varetages i et selskab, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er selskabsmæssigt adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, den anden hvor CO₂-fangstaktiviteterne kan varetages i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Bestemmelsen vil således fjerne en uhensigtsmæssig barriere for kommunalt ejede elproduktionsvirksomheder, som ønsker at deltage i CO₂-fangstaktiviteter ved at varetage aktiviteterne i det samme selskab. Kommunen vil ikke skulle indhente en tilladelse for at påbegynde CO₂-fangstaktiviteter i en eksisterende elproduktionsvirksomhed.

De foreslåede ændringer indebærer, at en kommune som har ejerandele i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, kan påbegynde CO₂-fangstaktiviteter

UDKAST

uden tilladelse. En kommunalt ejet elproduktionsvirksomhed er således ikke hindret i at udøve den mulighed, der gives i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, som konsekvens af reglerne i elforsyningsloven.

Reglerne i elforsyningsloven og lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren harmoniseres således.

Til nr. 4

Det følger af § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at kommuner ikke uden tilladelse må påbegynde væsentlige nye aktiviteter i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder som de direkte eller indirekte ejerandele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder efter den 20. februar 2003, som har været omfattet af § 2, stk. 1, hvor kommunen har ejerandele i disse. Lov om elforsyning § 2, stk. 1, beskriver lovens anvendelsesområde, som er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Virksomhederne beskrevet i § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder, som kommunen har ejerandele i, der beskæftiger sig med produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring.

Det følger af § 37 a, stk. 3 i lov om elforsyning, at der i virksomheder omfattet af stk. 1, ikke må anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling, eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Det foreslås med bestemmelsen i § 30, nr. 4, at der i elforsyningslovens § 37 a, stk. 3 indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren «.

I medfør af elforsyningslovens § 37 a, stk. 3, er der et generelt krav om, at der i virksomheder omfattet af stk. 1, ikke må anvendes midler som stammer fra aktiviteter omfattet af elforsyningsloven, varmforsyningsloven, fjernkølingsloven eller gasforsyningsloven til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1, eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.

Kravet er generelt, og gælder uanset om der måtte påbegyndes nye aktiviteter eller ej, idet det er tilstedeværelsen af aktiviteterne som er afgørende.

Det følger endvidere af bemærkningerne til stk. 3, Folketingstidende Samling 2005-06, L156 som fremsat, at virksomheder heller ikke frit vil kunne anvende midler på aktiviteter, som ligger uden for de omfattede virksomheder, idet det allerede følger af § 37, stk. 1. Kommuner, som varetager forsyningsaktiviteter som en del af den kommunale forvaltning, forudsættes at

UDKAST

holde den enkelte forsyningsaktivitet regnskabsmæssigt adskilt fra kommunens øvrige aktiviteter.

Bemærkningerne beskriver endeligt, at ved midler som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om gasforsyning eller lov om fjernkøling, skal forstås enhver form for midler, uanset hvor de måtte ligge i koncernen. Bestemmelsen omfatter derfor også midler, som er varetaget i et selskab, som ikke har udøvet aktiviteter omfattet af de nævnte love.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at midler som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter i en virksomhed omfattet af § 37, stk. 1, som også deltager i CO₂-fangstaktiviteter, ikke kan anvendes på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det skal ses i sammenhæng med den nye hjemmel, som kommunerne får i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvorefter en kommune kan deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Kommunen har i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., frihed til at vælge imellem to selskabskonstruktioner; den ene hvor CO₂-fangstaktiviteten varetages i et selskab, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er selskabsmæssigt adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, den anden hvor CO₂-fangstaktiviteterne kan varetages i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Bestemmelsen medfører, at midler der er optjent i en virksomhed omfattet af elforsyningslovens § 37, stk. 1, som stammer fra CO₂-fangstaktiviteter, ikke kan anvendes på aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 og 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at CO₂-fangstaktivitet vil blive en fuldt ud konkurrenceudsat aktivitet på lige fod med f.eks. elproduktion, hvor aktiviteten vil blive udført på kommercielle vilkår.

Virkingen af bestemmelsen vil blive, at en kommunalt ejet elproduktionsvirksomhed, som også deltager i CO₂-fangstaktiviteter, ikke som følge af manglende inkludering af CO₂-fangstaktiviteten i elforsyningsloven, kunne omgå reglerne i § 37 a.

Til nr. 5

Det følger af § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at kommuner ikke uden tilladelse må påbegynde væsentlige nye aktiviteter i virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, såfremt der i de pågældende virksomheder eller i virksomheder som de direkte eller indirekte ejerandele i, påbegyndes væsentlige nye aktiviteter. Virksomheder omfattet af § 37, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder efter den 20. februar 2003, som har været omfattet af § 2, stk.

UDKAST

1, hvor kommunen har ejerandele i disse. Lov om elforsyning § 2, stk. 1, beskriver lovens anvendelsesområde, som er produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring. Virksomhederne beskrevet i § 37 a, stk. 1, i lov om elforsyning, er virksomheder, som kommunen har ejerandele i, der beskæftiger sig med produktion, transport, handel og levering af elektricitet samt aggregering og energilagring.

Det følger af § 37 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om elforsyning, at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Virksomheder, der producerer elektricitet ved afbrænding af affald, kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.

Det foreslås med bestemmelsen i § 30, nr. 5, at der i elforsyningslovens § 37 a, stk. 4, indsættes efter »lov om varmforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre at aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal selskabsmæssigt adskilles fra aktiviteter omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Det skal ses i sammenhæng med den nye hjemmel, som kommunerne får i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvorefter en kommune kan deltage i CO₂-fangstaktiviteter, hvis det sker på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab. Kommunen har i medfør af lovforslagets § 3, stk. 1, 2. pkt., frihed til at vælge imellem to selskabskonstruktioner; den ene hvor CO₂-fangstaktiviteten varetages i et selskab, som kommunen helt eller delvist ejer, og som er selskabsmæssigt adskilt fra en el- eller varmeproduktionsvirksomhed, den anden hvor CO₂-fangstaktiviteterne kan varetages i samme selskab som en el- eller varmeproduktionsvirksomhed.

Med bestemmelsen i § 30, nr. 3, behøver virksomheder omfattet af § 37 a, stk. 1, ikke at indhente tilladelse til påbegyndelse af væsentlige nye aktiviteter, hvis aktiviteten er omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, hvilket spiller sammen med § 30, nr. 5.

Muligheden for at påbegynde nye aktiviteter uden tilladelse gælder denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling, lov om gasforsyning, lov om CO₂-fangstaktiviteterne i forsyningssektoren eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af

lov om miljøbeskyttelse. Aktiviteterne kan således påbegyndes i en virksomhed omfattet af denne lovs § 37, stk. 1, som vedrører kommunalt ejede virksomheder omfattet af § 2, stk. 1. Aktiviteterne omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 og 5 samt affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse skal holdes selskabsmæssigt adskilt fra de øvrige aktiviteter, og det vil også skulle omfatte CO₂-fangstaktiviteter.

Aktiviteter omfattet af denne lov vil således skulle holdes selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, og affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Det har sammenhæng med denne lovs § 4 a, stk. 1, hvorefter en kommune kun må varetage eller deltage i virksomhed, som producerer elektricitet ved forbrænding af affald i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrænding, hvor der efter § 30, nr. 2, laves en undtagelse, som medfører, at en kommune alligevel vil kunne varetage CO₂-fangstaktiviteter i samme selskab som en virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald.

Bestemmelsens formål er at holde CO₂-fangstaktiviteter, som er en kommerciel aktivitet, selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter efter dels vandsektorloven, idet vandselskaber er underlagt en indtægtsrammeregulering som følge af deres status som naturlige monopoler samt affaldshåndtering som følge af lov om miljøbeskyttelse. Bestemmelsen tjener således som et værn mod krydssubsidiering.

Til § 31

Til nr. 1

Det følger af § 7 b, stk. 1, i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, at en kommune, der deltager i CO₂-fangst, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lovens § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, kan forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, jf. nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. nr. 2.

Det følger videre af lovens § 7 b, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Med bestemmelsen i § 31, nr. 1, foreslås det at ophæve bestemmelsen i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion ophæves, og at der i stedet indsættes en bestemmelse i lovforslaget § 9.

Det foreslås med bestemmelsen i § 9, stk. 1, at en kommune, som deltager i CO₂-fangstaktiviteter, i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, vil kunne forpligte sig økonomisk i forhold til gennemførelse af den CO₂-fangstaktivitet, kommunen deltager i, jf. det foreslåede nr. 1, og til gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart, jf. det foreslåede nr. 2.

Det foreslås endvidere med § 9, stk. 2, at kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, vil skulle træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 svarer med enkelte sproglige tilpasninger til bestemmelsen i § 7 b i lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 9 og til afsnit 3.5. og 3.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af *Aftale om langsigtede rammevilkår for CO₂-fangst i forsyningssektoren*, at det fortsat skal være muligt for kommunerne at stille garanti for støttebod i forbindelse med udbud af CCS-puljer svarende til de gældende regler. Ved CCS forstås Carbon Capture and Storage (CO₂-fangst og -lagring). Det følger endvidere af aftalen, at kommunen som udgangspunkt kun må bære risici, som kommunalbestyrelsen eksplicit har påtaget sig. Beslutninger om at påtage sig risici skal omfattes af delegationsforbud, således at kun kommunalbestyrelsen kan beslutte at bære risici uanset den valgte organisationsform.

Med de foreslåede bestemmelser i § 31, nr. 1, og § 9, vil bestemmelsen om kommuners hæftelse i forbindelse med tildeling af statsstøtte til CO₂-fangst blive flyttet fra lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion til dette lovforslag. Det skyldes, at hensigten med dette lovforslag er at samle bestemmelserne om CO₂-fangstaktiviteter i el- eller varmeproduktionsvirksomheder i en ny hovedlov, hvilket omfatter en bestemmelse om kommuners hæftelse ved statsstøtte. Samtidig imødekommes dele af aftale med de to foreslåede bestemmelser.

Til § 32

Til nr. 1

Det følger af § 3, stk. 1, 1. pkt., i lov om Forsyningstilsynet, at Forsyningstilsynet varetager opgaver og beføjelser i medfør af denne lov og sektorlovgivningen, hvorved der menes lov om elforsyning, lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning, lov om fremme af vedvarende energi og lov

om fremme af besparelser i energiforbruget eller i regler fastsat i medfør heraf. Forsyningstilsynet varetager endvidere opgaver og beføjelser i medfør af EU-regulering.

Det foreslås med bestemmelsen i § 32, *nr. 1*, at tilføje dette lovforslag til bestemmelsen i § 3, stk. 1, 1. pkt., hvorefter bestemmelsen vil fastsætte, at Forsyningstilsynet vil varetage opgaver og beføjelser i medfør loven og sektorlovgivningen, hvorved der menes lov om elforsyning, lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning, lov om fremme af vedvarende energi, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og lov om fremme af besparelser i energiforbruget eller i regler fastsat i medfør heraf.

Ændringen af bestemmelsen vil medføre, at sektorlovgivningen vil også omfatte lov om CO₂ fangstaktiviteter. Det vil således betyde, at ændringen vil tilvejebringe hjemmel for at Forsyningstilsynet vil kunne varetage opgaver, behandle og afgøre sager efter lov om CO₂-fangstaktiviteter, jf. den foreslåede tilsynsbestemmelse i § 17, stk. 1.

Til nr. 2

Det følger af § 11, stk. 1, i lov om Forsyningstilsynet, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets etablering, drift og opgavevaretagelse efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf betales af de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 78, stk. 1, i lov om elforsyning, § 44, stk. 1, i lov om naturgasforsyning, § 23 c, stk. 1, i lov om varmforsyning, § 65, stk. 1, i lov om fremme af vedvarende energi og § 18, stk. 3, i lov om fremme af besparelser i energiforbruget.

Det foreslås med bestemmelsen i § 32, *nr. 21*, at tilføje dette lovforslag til bestemmelsen i § 11, stk. 1, hvorefter bestemmelsen vil fastsætte, at omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets etablering, drift og opgavevaretagelse efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf vil blive betalt af de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 78, stk. 1, i lov om elforsyning, § 44, stk. 1, i lov om naturgasforsyning, § 23 c, stk. 1, i lov om varmforsyning, § 65, stk. 1, i lov om fremme af vedvarende energi, § 22 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og § 18, stk. 3, i lov om fremme af besparelser i energiforbruget.

Ændringen af bestemmelsen vil tilvejebringe hjemmel til, at Forsyningstilsynets omkostninger forbundet med opgavevaretagelse efter lov om CO₂-fangstaktiviteter vil blive betalt af de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets opgavevaretagelse efter § 22 i denne lov.

Til § 33

Til nr. 1

Det følger af § 15, stk. 1, i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, at de efter § 14 opgjorte tilskud for den enkelte kommune reduceres med et beløb svarende til 40 pct. af det af Forsyningstilsynet meddelte rådighedsbeløb inklusive beregnet forrentning, jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning og § 23 l, stk. 10, i lov om varmforsyning, jf. dog stk. 3, hvis kommunen deponerer et beløb svarende til rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning fratrukket tilskudsreduktionen. Deponeringen sker ved anbringelse af beløbet i overensstemmelse med reglerne i § 44 i lov om kommunernes styrelse. Frigivelse af depotet sker efter stk. 4. Denne bestemmelse gælder tilsvarende for rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning, jf. § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber.

Det foreslås at i § 15, stk. 1, 1. pkt., ændres »jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning og § 23 l, stk. 10, i lov om varmforsyning,« til: »jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning, § 12, stk. 9, i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og § 23 l, stk. 10, i lov om varmforsyning,«.

Bestemmelsen vil blive en konsekvensrettelse som følge af, at der vil blive indført tilsvarende modregningsregler på virksomhed omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, som på el- og varmeområdet, idet kommunerne med denne lov vil få hjemmel til at deltage i CO₂-fangst på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab.

Til § 34

Til nr. 1

I medfør af vandsektorlovens § 19, stk. 2, kan servicefunktioner for vandselskaber varetages i et selvstændigt serviceselskab i koncernen. Efter bestemmelsen er vandsektorlovens § 19, stk. 1, og § 3 i lov om kommunal fjernkøling ikke til hinder for, at servicefunktioner varetages i et selvstændigt selskab, som også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver forbundet med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse samt opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.

Ved servicefunktioner forstås anvendelse af fælles tegnestue, projekteringsafdeling, maskinpark, it-systemer, driftspersonale, biler, opkrævningsfunktioner og andre administrative funktioner og lignende, herunder de administrationsbygninger som er nødvendige for at udøve serviceaktiviteter.

UDKAST

§ 19, stk. 2, i vandsektorloven gør det således muligt at udnytte synergiefekter ved at placere f.eks. administrativt personale i et selvstændigt selskab, som betjener koncernforbundne forsyningsselskaber.

Det fremgår af vandsektorlovens § 19, stk. 3, at det servicerende selskab skal holde de enkelte vandselskaber og aktiviteter forbundet med vand- eller spildevandsforsyning i det enkelte vandselskab regnskabsmæssigt adskilt. Bestemmelsen indebærer bl.a., at serviceaktiviteter i forbindelse med vand- eller spildevandsforsyning skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra andre typer forsyningsvirksomhed.

Det foreslås med bestemmelsen i § 34, nr. 1, i vandsektorlovens § 19, stk. 2, at ændre »varmeforsyning og« til: »varmeforsyning,« og efter »gasforsyning« at indsætte: »og lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.

Ændringen af § 19, stk. 2, i vandsektorloven er en konsekvens af den foreslåede lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Ændringen af § 19, stk. 2, i vandsektorloven skal sikre, at vandsektorloven ikke er til hinder for, at et fælles serviceselskab i en forsyningskoncern, som varetager servicefunktioner i forhold til et vandselskab, også kan varetage servicefunktioner i forhold til opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren. Det betyder, at et vandselskab vil kunne få varetaget servicefunktioner i et serviceselskab, der også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Den gældende bestemmelse i vandsektorlovens § 19, stk. 3, hvorefter det servicerende selskab bl.a. skal holde de enkelte vandselskaber regnskabsmæssigt adskilt, vil finde anvendelse, således at de opgaver, som serviceselskabet udfører for et vandselskab skal være regnskabsmæssigt adskilt fra opgaver, der udføres i serviceselskabet for andre forsyningsvirksomheder, herunder opgaver, der udføres for at selskab omfattet af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren.

Til § 35

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 29. I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 124 af 2. februar 2024 foretages følgende ændringer:
§ 2 b. --- <i>Stk. 3.</i> En kommune må kun varetage virksomhed, der driver affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3, hvis virksomheden udøves på kommercielle vilkår i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog stk. 4-6 og §§ 2 h og 2 i. ---	1. I § 2 b, <i>stk. 3</i> , ændres »jf. dog stk. 4-6« til: »jf. dog stk. 4-7«.
§ 2 b. --- <i>Stk. 4.</i> Stk. 3 finder ikke anvendelse, hvor kommunalbestyrelsen inden den 1. januar 2025 har godkendt et projektforslag for lukning af affaldsforbrændingsanlæg i medfør af § 4 og lukningen gennemføres senest 3 år efter godkendelsen. <i>Stk. 5.</i> Stk. 3 finder ikke anvendelse på affaldsforbrændingsanlæg placeret på en ø uden fast broforbindelse, når anlægget den 1. juli 2023 er helt eller delvis ejet af en kommune. <i>Stk. 6.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i særlige tilfælde forlænge fristerne i stk. 4.	2. I § 2 b indsættes som <i>stk. 4</i> : » <i>Stk. 4.</i> En kommune kan uanset stk. 3 deltage i CO ₂ -fangstaktiviteter i medfør af lov om CO ₂ -fangst på el- og varmeproduktionsvirksomheder i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3.« Stk. 4-6 bliver herefter til stk. 5-7.
§ 2 b. --- <i>Stk. 6.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i særlige tilfælde forlænge fristerne i stk. 4.	3. I § 2 b, <i>stk. 6</i> , som bliver stk. 7, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.
§ 2 c. Ved varetagelse af virksomhed omfattet af § 2 b kan kommunen anvende mulighederne for forrentning af indskudskapital efter	4. I § 2 c, <i>stk. 1, 2. pkt.</i> , ændres »§ 20 b« til: »§ 20 b, stk. 1, 2 og 5«.

UDKAST

<p>regler udstedt i medfør af § 20, stk. 2. Kommunen kan indkalkulere overskud, jf. § 20 b.</p> <p>---</p>	
<p>§ 20. --- <i>Stk. 8.</i> Udgifter til erhvervelse af kvoter til varmeproduktion må først indregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, når de gratis tildelte kvoter efter lov om CO₂-kvoter ikke er tilstrækkelige til at dække CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.</p> <p>---</p>	<p>5. I § 20, stk. 8, ændres »tildelte kvoter efter lov om CO₂-kvoter« til: »CO₂-kvoter, som klima-, energi- og forsyningsministeren efter lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om,«.</p>
<p>§ 20. --- <i>Stk. 9.</i> Værdien af overskydende CO₂-kvoter tildelt til varmeproduktion i medfør af lov om CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1. Værdien af overskydende CO₂-kvoter, som er opstået ved statsligt støttet CO₂-fangst, -transport, -lagring og -udnyttelse, skal dog overføres til CO₂-fangstenheden, som skal lade værdien indgå i beregningen af støttebeløbet. Ved overskydende kvoter forstås, at antallet af gratis tildelte kvoter til producenten i medfør af lov om CO₂-kvoter er større end det antal, producenten faktisk har haft behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen.</p> <p>---</p>	<p>6. § 20, stk. 9, affattes således: »Hvis klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af lov om CO₂-kvoter har givet meddelelse om tildeling af et større antal gratis CO₂-kvoter end det, der faktisk har været behov for til dækning af CO₂-udledningen fra varmeproduktionen, skal værdien af de overskydende CO₂-kvoter modregnes i priserne for ydelser omfattet af stk. 1, medmindre de overskydende CO₂-kvoter er opstået som følge af CO₂-fangstaktiviteter efter lov om CO₂-fangst i forsyningssektoren og er overført til en CO₂-fangstvirksomhed.«</p>
<p>§ 20. --- <i>Stk. 11.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9 og regler om administration af ordningerne. Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte</p>	<p>7. I § 20, stk. 11, affattes således: »Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om de kvoter, som er nævnt i stk. 8, og om de overskydende CO₂-kvoter efter stk. 9, som ikke er overført til en CO₂-fangstvirksomhed, jf. lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, og regler om administration af ordningerne.</p>

<p>kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmetaftagere ved underskud eller overskud af kvoter, om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmetaftagere og om fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter fra varmeproduktionsenheder til CO₂-fangstenheder, jf. stk. 9, 2. pkt.</p> <p>---</p>	<p>Ministeren kan herunder fastsætte bestemmelse om værdifastsættelse af de i 1. pkt. nævnte kvoter, om tildeling og forbrug af CO₂-kvoter til varmeproduktion, om tidspunkt og fremgangsmåde vedrørende overførsel af CO₂-kvoter i forholdet mellem varmeproduktionsenheder og varmetaftagere ved underskud eller overskud af kvoter og om fordeling af CO₂-kvoter mellem flere varmetaftagere.«</p>
<p>§ 20 b.</p> <p>---</p>	<p>8. I § 20 b indsættes to nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Har der i forbindelse med varmeproduktion været foretaget CO₂-fangst i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, kan varmeproduktionsanlæg, jf. § 2, stk. 1, nr. 3, og kraftvarmeanlæg med en eleffekt over 25 MW i prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser indregne en værdi, jf. regler fastsat i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren, der svarer til de nødvendige udgifter til erhvervelse af CO₂-kvoter og til betaling af CO₂-afgifter, som anlægget ville kunne indregne i prisen efter § 20, stk. 1, hvis der ved varmeproduktionen ikke var foretaget CO₂-fangst.</p> <p><i>Stk. 4.</i> En virksomhed, som driver et fremføringsanlæg, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, kan i prisen for de i § 20, stk. 1, nævnte ydelser højst indregne en værdi, der svarer til den værdi, som varmeproduktionsanlægget eller kraftvarmeanlægget med en eleffekt over 25 MW har indregnet i prisen efter stk. 3.«</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 5.</p>

UDKAST

<p><i>Stk. 3.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om et prisloft for de i stk. 1 og 2 nævnte anlægs ydelser.</p>	
<p>§ 23 m. --- <i>Stk. 2.</i> Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. Tilsvarende finder bestemmelsen i stk. 1 ikke anvendelse, i det omfang aktiviteten vedrører indvinding af geotermisk energi omfattet af lov om anvendelse af Danmarks undergrund. <i>Stk. 3.</i> I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse. ---</p>	<p>9. I § 23 m, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.</p>
<p>§ 23 m. --- <i>Stk. 4.</i> Aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om elforsyning eller lov om gasforsyning. Affaldsforbrændingsanlæg kan dog udøve aktivite-</p>	<p>10. I § 23 m, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om elforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.</p>

UDKAST

<p>ter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.</p> <p>---</p>	
	<p>§ 30. I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1248 af 24. oktober 2023, som ændret ved lov nr. 1787 af 28. december 2023 foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 4 a. En kommune må kun varetage eller deltage i virksomhed, der producerer elektricitet ved forbrænding af affald, hvis virksomheden udøves i et aktie- eller anpartsselskab, der alene driver affaldsforbrændingsanlæg, jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og 10. For affaldsforbrændingsanlæg, der var helt eller delvis kommunalt ejede den 1. juli 2023, skal 1. pkt. være opfyldt senest den 1. januar 2025, jf. dog stk. 4-6.</p> <p>---</p>	<p>1. I § 4 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »jf. dog 2. pkt. og stk. 9 og stk. 10« til: »jf. dog 2. pkt. og stk. 9-11«.</p>
<p>§ 4 a.</p> <p>---</p> <p><i>Stk. 9.</i> Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren inden den 1. januar 2025 har meddelt tilladelse til lukning af affaldsforbrændingsanlæg som en væsentlig ændring i medfør af § 11 og lukningen gennemføres, senest 3 år efter at tilladelsen er meddelt.</p> <p><i>Stk. 10.</i> Klima-, energi- og forsyningsministeren kan i særlige tilfælde forlænge fristerne i stk. 9.</p>	<p>2. I § 4 a indsættes som stk. 9:</p> <p>»En kommune kan, uanset stk. 1, 1. pkt., deltage i CO₂-fangstaktiviteter i medfør af lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren i samme selskab som affaldsforbrændingsanlæg omfattet af § 4 a, stk. 1.«.</p> <p>Stk. 9 og 10 bliver herefter til stk. 10 og 11.</p>

UDKAST

<p>§ 37 a. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, i det omfang der påbegyndes nye aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning eller nye aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.</p> <p>---</p>	<p>3. I § 37 a, stk. 2, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.</p>
<p>§ 37 a. ---</p> <p><i>Stk. 3.</i> I virksomheder omfattet af stk. 1 må der ikke anvendes midler, som stammer fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling eller lov om gasforsyning, til aktiviteter omfattet vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse.</p> <p>---</p>	<p>4. I § 37 a, stk. 3, indsættes efter »lov om fjernkøling«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.</p>
<p>§ 37 a. ---</p> <p><i>Stk. 4.</i> Aktiviteter omfattet af vandsektorlovens § 2, stk. 1 eller 5, eller affaldshåndtering i medfør af lov om miljøbeskyttelse, som udøves i virksomheder omfattet af stk. 1, skal være selskabsmæssigt adskilt fra aktiviteter omfattet af denne lov, lov om varmforsyning eller lov om gasforsyning. Virksomheder, der producerer elektricitet ved afbrænding af affald, kan dog udøve aktiviteter forbundet med affaldshåndtering omfattet af lov om miljøbeskyttelse uden selskabsmæssig adskillelse.</p> <p>---</p>	<p>5. I § 37 a, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »lov om varmforsyning«: », lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.</p>

UDKAST

	<p>§ 31. I lov om fremme af effektiv energianvendelse og drivhusgasreduktion, jf. lovbekendtgørelse nr. 296 af 17. marts 2023, som ændret ved § 4 i lov nr. 1555 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 7 b. En kommune, der deltager i CO₂-fangst, kan i forbindelse med kontraktindgåelse med staten om tildeling af støtte efter § 7 a, og i det omfang det er en forudsætning for kontraktindgåelsen, forpligte sig økonomisk i forhold til</p> <p>1) gennemførelse af den CO₂-fangst, kommunen deltager i, og</p> <p>2) gennemførelse af transport, anvendelse og lagring af den opsamlede CO₂, der varetages af en tredjepart.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Kommunens beslutning om at forpligte sig økonomisk, jf. stk. 1, skal træffes af kommunalbestyrelsen i et møde.</p>	<p>1. § 7 b ophæves.</p>
	<p>§ 32. I lov nr. 690 af 8. juni 2018 om Forsyningstilsynet foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 3. Forsyningstilsynet varetager opgaver og beføjelser i medfør af denne lov og sektorlovgivningen, hvorved der menes lov om elforsyning, lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning, lov om fremme af vedvarende energi og lov om fremme af besparelser i energiforbruget eller i regler fastsat i medfør heraf. Forsyningstilsynet varetager endvidere opgaver og beføjelser i medfør af EU-regulering.</p> <p>---</p>	<p>1. I § 3, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, ændres »lov om fremme af vedvarende energi og« til: »lov om fremme af vedvarende energi, lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og«.</p>
<p>§ 11. Omkostninger forbundet med Forsyningstilsynets etablering, drift og opgavevaretagelse efter denne lov og regler udstedt i medfør heraf</p>	<p>2. I § 11, <i>stk. 1</i>, ændres »lov om fremme af vedvarende energi og« til: »lov om fremme af vedvarende</p>

UDKAST

<p>betales af de virksomheder, som betaler for Forsyningstilsynets drift og opgavevaretagelse efter § 78, stk. 1, i lov om elforsyning, § 44, stk. 1, i lov om naturgasforsyning, § 23 c, stk. 1, i lov om varmforsyning, § 65, stk. 1, i lov om fremme af vedvarende energi og § 18, stk. 3, i lov om fremme af besparelser i energiforbruget.</p> <p>---</p>	<p>energi, § 22 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og«.</p>
	<p>§ 33. I lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 63 af 19. januar 2021, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 15. De efter § 14 opgjorte tilskud for den enkelte kommune reduceres med et beløb svarende til 40 pct. af det af Forsyningstilsynet meddelte rådighedsbeløb inklusive beregnet forrentning, jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning og § 23 l, stk. 10, i lov om varmforsyning, jf. dog stk. 3, hvis kommunen deponerer et beløb svarende til rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning fratrukket tilskudsreduktionen. Deponeringen sker ved anbringelse af beløbet i overensstemmelse med reglerne i § 44 i lov om kommunernes styrelse. Frigivelse af depotet sker efter stk. 4. Denne bestemmelse gælder tilsvarende for rådighedsbeløbet inklusive beregnet forrentning, jf. § 6 i lov om kommuners afståelse af vandselskaber.</p> <p>---</p>	<p>1. I § 15, stk. 1, 1. pkt., ændres »jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning og § 23 l, stk. 10 i lov om varmforsyning,« til: »jf. § 37, stk. 10, i lov om elforsyning, § 12, stk. 9 i lov om CO₂-fangstaktiviteter i forsyningssektoren og § 23 l, stk. 10 i lov om varmforsyning,«.</p>
	<p>§ 34. I lov om vandsektorens organisering og økonomiske forhold, jf. lovbekendtgørelse nr. 1693 af 16. august 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 132 af 16. februar 2016 og §</p>

UDKAST

	1 i lov nr. [L106] af X. maj 2024, foretages følgende ændring:
§ 19. --- <i>Stk. 2.</i> Stk. 1 i denne bestemmelse og § 3 i lov om kommunal fjernkøling er ikke til hinder for, at servicefunktioner varetages i et selvstændigt selskab, som også varetager servicefunktioner i forhold til opgaver forbundet med affaldshåndtering efter lov om miljøbeskyttelse samt opgaver omfattet af lov om elforsyning, lov om varmforsyning og lov om gasforsyning.	1. I § 19, <i>stk. 2</i> , ændres »varmforsyning og« til: »varmforsyning,« og efter »gasforsyning« indsættes: »og lov om CO ₂ -fangstaktiviteter i forsyningssektoren«.